

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Lucius, sive Asinus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

quam alterius orationem improbat, aut refellit: & eum, qui in omni sermone & congressu acerbum, atque insuauem se præbet, quem Ἀστυγῶν & Ἀστυκῶν nominat. Assentator, siue parasitus, siue scurra, plus æquo officiosus est, ita ut facile appareat, arcessitam, & de industria quaesitam, & simulatam esse blanditiam. Sic enim orationem potentioris amici blandissime excipit, atque iterat, ut eum quammaximè admirari, probareque videatur. Solet porrò de se, quammaximè fieri potest, deirahere vires, & facultatem, suaque omnia quammaximè extenuare, atque eleuare, eipsum denique deridere: Diuini autem parere, ei omnia iribere, eumque suspicere & admirari. Verba diuini cadentia tollit, & excipit, ut ait Horatius, Ad hæc si sit ei, exempli causa, sermo aliquis cum diuine indoctissimo, & infanissimo in frivolo, cum sit ipse disertus, eruditus & eloquens, is suam eloquentiam, quammaximè poterit, extenuabit, & occultabit, atque vitio hæsitabit, ac balduiet, ut diues ille quam disertissimus, ac facundissimus esse videatur. Vide Plutarchi librum de dignoscendo amico ab aduatore.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η
ΟΝΟΣ.

LUCIUS, SIVE
ASINUS.

ARGUMENTVM.

Itocosa quædam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discendæ artis Mægicæ, ibi à puella quædam, dum in aem conuerit, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortunæ atque locorum vicissitudine, iusticis, urbanis, sacris, profanis diuenditus, ad postremum cum in theatrum quoque spectaculi de se præbendi causa introductus esset, deuoratis, quas ibi tum fortè cõspexerat rossis, in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admirationè digna est, mira casuum atque periculorum varietas, quibus sursum atque deorsum iactatum sese, interim etiam benè acceptum fingit, ut non immeritò proforsus putarint quidam voluisse Lucianum;

num totius humanæ vitæ speciem atque imaginem
quandam sub hoc lusu proponere, videlicet quàm va-
rij casus, quàm fallax & inconstans fortuna, quàm in-
certi consiliorum etiam benè ac sapienter captorum
exitus, quamque insperati quandoque earum rerum,
quas nunquam cogitaris, euentus esse soleant, a fini hu-
ius exemplo (qui corporis quidem permutatione facta,
ex homine transformatus fuerit, animum tamen & men-
tem hominis retinuerit) adumbrando. Hanc fabulam
Apuleius vndecim libris imitatus est, affixis etiam alijs
compluribus ad idem argumentum, quorū quædam my-
thologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras
quoque poetarum fabulas, mythologias scip sit.

Πῆρ πὸ τὸ ἰε
Τησσανίαν, ἡ
δὲ μοι πατρι-
κὸν τι συμβό-

Vñ a in Thes-
saliam, ubi
quædam mihi
paternæ ratio-

λοισιν ἐκ τῆς ἀνθρώπων ἐ-
πιχέουσι, ἴππῳ δὲ με κατὰ
γῆ, καὶ τὰ σκῆψι, καὶ θεράπων ἡ-
κολούθησεν. ἰποπόδῳ δὲ
τῷ πεκαμμένῳ ὄδῳ. καὶ
πῶς ἔτυχον καὶ ἀποσιπῶντος
ἐς Ἰασίαν, πῶς δὲ Θεσσαλίας
ἐκείθεν ὄντων, καὶ ἰδὼν ἰκονο-
γῶν. καὶ ἔτασ ἐκένω τῷ ἀρ-
χάειον ὄδῳ ἀνύσαντος, πῶς
σίον ἡδὲ τὸ πόλιος ἡδὲ. καὶ τῷ
ἀρῶν τὸς Θεσσαλίας, ἔπειρ
ἐπισυνῆκε ἀνδρα οἰκιστὰς
τὰ Ἰπάρχον ἰπαρχον τὸνομα
γράμμα καὶ αὐτῷ ἐκόνισον οἶ-
κον, ὡς διαδῶκα πῶς αὐτῷ.

nes erant cum eius gentis
viro proficiscerer, in Thes-
salos quosdam incidi, quā
in Hypatam Thessaliæ vr-
bem redibant. Vehabar e-
quo, necessaria quædam vr-
sui ferens, vnico comita
eius seruo, qui sequebatur pe-
des. Inter eundem, cum vr-
bis de rebus loquentes, iam
vrbi appropinquarem, a
Thessalis petij, num eius vr-
bis ciuē nossent nomine Hip-
parchum. habere enim me
ad eum literas, vt ad ipsum
velut hospitem diuernerem.

οἷ ἰδὲ φαιτὸν Ἰππαρχοῦ τῆς
 τοῦ ἑλίου, καὶ ὅποι τῆς πό-
 λεως οἰκᾶ, καὶ ὅτι ἀργυροῦρι-
 κανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν θυρά-
 ποναυαῖν ἔφει, καὶ τὴν αὐτῆς γα-
 μιλίῳ, μόναν ἔσι ἦρ φυλαρ-
 γυράτῃ ὁ Λανῶς. ἐπὶ δὲ πλε-
 σίον δὲ πόλεως ἐγχοῦν ἄλλῳ, καὶ
 πὸς τις ἔνδορ καὶ οἰκίδιον
 ἀνεκτόρ, ἔνθα ὁ Ἰππαρχὸς ἔ-
 κεί. οἱ μὲν οὐκ ἀσπασάμενοι με-
 ῶχοντο. ἐγὼ δὲ λόβῳ πρὸς ἑλ-
 θῶν τὴν θυράμ, καὶ μόλις μὲν,
 καὶ βραδείως. ἰππάρχου δὲ οὐκ
 ἔγνω, ἄτα καὶ πρὸς ἑλθῶν ἐς
 γὰρ μὲν πρόμυ, εἰ ἔνδορ ἄν ὁ
 Ἰππαρχὸς. ἔνδορ, ἔφη, σὺ δὲ
 τίς, ἢ τι βουλόμην ὅτι πᾶσι
 καὶ γράμματα ἔπορ, κομι-
 ζω αὐτῷ, περὶ Δεκικανῶ, τοῦ
 Παταρείου σοφιστοῦ. μὲν ὅρ-
 με, ἔφη αὐτοῦ, καὶ τὴν θύ-
 ραν συζητάσα. ἔπειθ ἔσω
 πᾶσι. καὶ ποτὶ ἐξελθούσα,
 καὶ ὡς ἡμᾶς ἄσιν θῆρ. καὶ
 γὰρ δὲ παρὰ τῶν ἔσω, ἀσπασά-
 σομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμ-
 ματα ἰδέσθαι. ἔτυχε ἵ ἐν ἀρ-
 χῇ Λανῶν ὄρ, καὶ κατὰ τὸ ἐπὶ ἑλίου δὲ σφῶ. γὰρ δὲ αὐτῷ κα-
 θῆσο πηλοσίον, καὶ πρὸς ἑλθῶν μὲν ἔχουσα παρὰ τῶν. οἱ δὲ ἰππα-
 ρχῶν τῶν γράμματα μὲν ἔτυχε. ἀπὸ δὲ μὲν ἑλθῶν ὅτι μοι, ἔφη, καὶ τῷ

Illi et hominem sibi notum
 dixerunt, locupletem avarum,
 qui solum domi uxorem, et
 unicum ancillam haberet,
 et quo in loco urbis habita-
 ret describentes, horum
 quempiam, in quo esset eius
 habitaculum: data deinde
 salute, acceptaque, abierunt,
 ego domum Hipparchi adiens,
 ostium leuiter pulso. accessi
 su uxori, quam rogo an sit
 Hipparchus domi. illa cum
 et quis essem. et quid mihi
 vellem, quasiisset, a Deciano
 Sophista Patarense habere
 me literas respondi. Mulier
 manere paulum hortata, oc-
 cluso ostio abiit: pauloque
 post rediens, me iubet introi-
 re. Ingressas salutato homi-
 ne, epistolam trado. Erat il-
 le in camera principio, in lectu-
 lo sedens admodum paruo,
 una muliere discubente, men-
 sa cibus vacua. Lectis lita-
 ris: Amicissimus mihi, inquit,

Grato-

κατὰ τὸ ἐπὶ ἑλίου δὲ σφῶ. γὰρ δὲ αὐτῷ κα-
 θῆσο πηλοσίον, καὶ πρὸς ἑλθῶν μὲν ἔχουσα παρὰ τῶν. οἱ δὲ ἰππα-
 ρχῶν τῶν γράμματα μὲν ἔτυχε. ἀπὸ δὲ μὲν ἑλθῶν ὅτι μοι, ἔφη, καὶ τῷ
 ἐπιλόρ

Ἐπιώων ἰξοράτα, Δε-
 κτανός ἐν ποιεῖ, καὶ θαρρόων
 πώμπη παρ' ἐμὲ ζὺς ἰταίρες
 ζὺς ἰαυτῶ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
 ἔμωρ ὄρᾳς, ὧ Λόκις, ὡς ἔσι μι-
 κροῦρ μῦθ, ἀπὸ ἀνγνωμορ τὸν
 οἰκωῖτα ἐν γηῶν ποιήσεις ἢ
 αὐτὸ σὺ μὲν ἄλλω οἰκίαν ἀνε-
 ξικάκως, οἰκίσας. καὶ ἡαδῆ
 πλὴν παιδίσκω, ὧ Παλαίστρα,
 δὸς ὧ ἰταίρω λοιπῶνα, καὶ
 θες λαβῶσα, ἢ τι λοιμίσ-
 σκῆ. ἄτα πώμπη αὐτῶρ ἄς
 βαλαυέων. ἐχί γῆ μὲν ἰταίρις
 λήθηθῃ ὁ δόρμ ταῦτα ἀπόρθε,
 τὸ παιδίσκᾶσιον ἢ Παλαίστρα
 ἀγῆ μὲ ἢ δακτυλοῖ μοι ἡλῆ-
 λιστρ οἰκημάτιον· καὶ σὺ μῦθ,
 ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς λήθηθ
 λοιμίσση, ὧ δὲ παιδίσκῶ σκιμ-
 πόδιον αὐτῆ παραθήσω, καὶ
 περὶ σκεφάλων ἐπιθήσω. ταῦ-
 τα ἐπόσης, ἡμῆς ἀπὸ ἡμῶν λο-
 σόμφοι, δόντων αὐτῆ λιθο-
 δίων τιμὴν ἢ τὸν ἴσον. ἢ
 δὲ πωλῆτα ἔφρη λαβῶσα ἔσω,
 καὶ ἡατίθηκῃ. ἡμῆς δὲ λοσά-
 μφοι, ἀνεκρίψαυθῶ, ἔσω ἀν-
 θὺς παρὲλθομῃ. καὶ ὁ Ἰππαρ-
 χός με διέξισάμφοι, ἐκίλων σωανακλινῶ μετ' αὐτῆ. τὸ δὲ δᾶ-
 πνον ἢ σφόδρα λιτόν ὃ ἢ οἶν, ἢ δὺς ἢ παλαιὸς λῶ, ἐπὶ δὲ ἰδε-

Græcorumque excellentissi-
 mus Decianus fecit optimè,
 qui suos ad amicos fidenter
 miserit. Vides, Luci, habita-
 tulum hoc paruum esse,
 sed quod satis sit habitanti:
 verùm reddes tua presentia
 domum, si equo animo ius-
 leris ampliorè. Vocata deina
 de ancilla Palastra: Des, ins-
 quit, huic hospiti nostro tu-
 nicam, & si quid secum de-
 tulit, conde: dehinc mitte i-
 psam ad balneum, quod lon-
 ga via à nobis adest. Cæpit
 me Palastra, ostensaq; dor-
 mo pulcherrima: In hoc, in-
 quit, lecto nocte dormies.
 huic puero tuo lectum sub-
 sternam, & addam pulvi-
 nar. Cùm hæc dixisset, ego
 in balneum profecturus, hor-
 deum in cibum equi ancillæ
 dedi. Lotus eùm rediissem,
 Hipparchus me benigne ex-
 cipiens, penes se iussit sedes-
 re. Cæna splendida fuit, vi-
 num suaue, & vetus: post cœ-

Διανύσαμεν ποτός λῶ, ἢ λό-
 γῳ, οἱ ὅτι ἐπὶ Διάνυξ ἔστι καὶ
 ἕτω πλὴν ἰσπερὰν ἰκάνω πο-
 τῷ δούλω, ἰκοιμῆθη. ἢ δὲ
 Ἰσπράξ, ὁ ἰπάρχος ἡρτό με,
 τίς μὲν ἔσται νῦν μὴ ὀδοί, καὶ ἂ
 πάσους τῆς ἡμέρας αὐτῷ
 πείσθη. ἄπειμι μὲν, ἔφω, ἄς
 Λάεισθω, ἴοικα δὲ ἔνταυθα
 εὐχέλων, πρῶτον ἢ πρῶτον ἡμῶν
 εὐρῶ ἀπὸ τῶ μὲν λῶ σῆψις,
 ἐπιθύμω δὲ σφόδρα, μένας
 ἔνταυθα, ἔξωρῶν τινα τῆ μὲν
 γάειν ἐπισπέρω, γυναικῶν,
 καὶ θιάσασθαι τι παρὰ δόξω,
 ἢ κριτόμωρον ἀνθρώπων, ἢ λι-
 θόμωρον. καὶ ἔπειτα τὸ θιάσ
 τῶν τῆς δόξω μωτόν, πρῶτον
 πλὴν πόλιω, ἀπρῶτον μὲν τὸ ἀρ-
 χῆς τῷ ἡγέτω. ὅμοιος δὲ πρῶ-
 τῶν. ἔπειτα τῶ τῶ γυναικῶν τι-
 να ὀρῶ πρῶτον, ἔτι νῆαν,
 ἀπορῶ μωτόν, ὅσον λῶ ἢ ὀ-
 δῶ σμυθῶν ἰμάτια γὰρ ἔν-
 θινά, ἢ πρῶτον σπυροί, ἢ χυ-
 σίω πρῶτον. ἄς δὲ πρῶτον ἰ-
 τῶν γινώμα πρῶτον ὀρῶ
 μὴ ἢ γυνῶ, καὶ ἀμύθω αὐ-
 τῷ ὁμοίως. καὶ φησὶν, ἢ δὲ Ἀ-
 βροία ἔμει, ἢ τινα τῆς οὐς μω-
 τῶς πρῶτον ἀνάσ, καὶ ἡμῶς δὲ

nam & potus & sermo dia-
 gnus hospite. Ita potando ve-
 spera absumptio, dormitum
 profecti sumus. Postridie ro-
 gat me Hipparchus, quò
 pergerem, & quot diebus es-
 sem apud se affuturus. La-
 rissam peto, inquam, sed hic
 ferè quinque diebus mora-
 bor. Id nequaquam dixi ex
 animi sententia, optabam si-
 quidem ibi aliquandiu esse,
 quoad aliqua à me magna
 reperta esset, cuius veneficij
 aliquod monstrum conspi-
 cerem hominem aut volan-
 tem, aut lapidem factum.
 Huic cura deditur capi vr-
 bem perambulare: quantum
 quo id modo inquirendum
 esset, nescirem. Interim mus-
 lierem video accedentem, ut
 ex via conjici poterat, iuve-
 nem opulentam: vestis enim
 erat florib. intexta, serui plu-
 res, aurum sumptuosius ap-
 propinquans mulier me com-
 pellat: Ego, inquit, Abraa-
 sum, amica, si qua unquam
 fuit, matris iux: qua quum
 eius filios non secus ac meos
 diligam,

εὐς ἐξ ἑαυτοῦ ἡγομένης ἔ-
 γω, ὡς περὶ ἐστὶν κοινὸν αὐτῷ, τί
 οὐδ' ἔχει παρ' ἐμοὶ καταλύει,
 ὃ τί κενος, ἀλλὰ σοὶ μῦθ', ἔφω,
 ποτὶ χάρις, αἰδῶμαι δὲ, δάμ-
 νον ἀνδρὶ φίλῳ ἰγκυλῶν. ἔπα-
 τα φόνον τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν.
 ἀλλὰ τῆ γυνάμει, ὃ φιλιότης,
 κατὰ γομῶν παρὰ σοὶ. ποτὶ δὲ,
 ἔφη, καὶ κατὰ γομῶν, παρὰ ἰπ-
 πάρχου τῷ φιλάρχῳ, ἔφη.
 μηδ' αὐτῶς, ἔπειτα, ὃ μῆτρ', ἔτο
 ἔπειτα, λαμπρῶς γὰρ καὶ πολυθε-
 λῶς γέγονεν εἰς ἐμὴν, ὡς ἢ ἔγ-
 καλῆσαι ἄρτις τῆ τρυφῆ. ἢ δὲ
 μηδ' ἄσασα, καὶ μετ' ἑαυτοῦ
 λαδομένη, ὡς ἐπὶ ῥώτερῳ, ἢ
 ἀλλὰ πρὸς ἐμὴν. φιλὰρτος μοι, ἔ-
 φη, τὴν ἰππάρχου γυνάμει κατὰ
 σὺν μηχανῆ. μάτ' ὃ γὰρ δὲ δὲ
 σὺν, ἢ μάτ' ὃ, ἢ πᾶσι τοῖς νέ-
 οῖς ἐπιβάταις τῷ ὄφθαλμῷ. ἢ ἢ
 μῆτρ' ἢ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἔπειτα
 γὰρ ἀμύονται, ἢ ποτὶ δὲ μετὰ
 ῥόφωσεν εἰς τῶν, τὸς ἢ τῶν-
 ον ἀπώλινον. σὺ ἢ ἢ νέτ' ἔστι
 κενος, ἢ κατὰ δὲ, ὡς ἀνδρὶς ἀρ-
 σαι γυνάμει. ἢ ζῆνος πρὸς μα-
 δοναφρόνῳ ἢ γὰρ δὲ πύθῳ.
 μῦθ'

& aduena, qui ut plurimum contemuntur. Adhæc animad-
 uertens,

diligam, volo, fili, apud me
 diuertas. Magnas, inquam,
 gratias tibi ago mater. Cu-
 pio tecum esse, sed pudore
 impedior, ne videar hospi-
 tem amicum contemnere: si
 eius domum relinquam: ani-
 mo autem & benigno tecum
 ero. Nunquid Hipparchus
 auarus ille tuus est hospes,
 inquit. Non huius verbis ut-
 ris mater, inquam: splen-
 didus quippe ac sumptuosus
 in me fuit, adeo ut ex nimia
 impensa lautitiâque culpa
 ri soleat. Illa subridens, ma-
 nûque apprehensa seorsum
 ducens: Cauetas, ait, velim om-
 ni cura Hipparchi uxorem:
 h maga etenim est præcipua,
 admodum veneficiorum po-
 tens appetens viros: atque si
 quos in adolescentes oculos
 coniecit, nisi quis voluntati
 eius pareat, omni conatu il-
 los vlciscitur, hos perimens,
 & hos in beluas transmutans.
 tu verò, fili, adolescens es, ac
 formosus, ut facile placeas
 mulieri, præterea d' externus

ἔφη ὅτι τὸ πάλα μοι ἰητὴς
 ἄνθρωποι παρ' ἰμοὶ λαθῆ-
 ται, πρὸς ἄλλον αὐτῆ, ἔδην ἔτι.
 ὡς δὲ ποτὶ ἀφάθλω, ἀπῆρ,
 οἴκαδε, καλῶν πρὸς ἑμαυτὸν
 ἐν τῇ ὀδῷ ἄγε δὴ σὺ, ὁ φασ-
 σκων ἰπιθυμῶν ταύτης τῆς
 παραδόξου θίας ἔχει μοι
 σκαυτὸν, καὶ τέχνην εὐεσκία ὁ-
 φλῶ, ἢ τούτῃ τέττωρ, ὡν ἐρᾶς.
 καὶ ἐπὶ τῶν θεράπωνων τῶν
 Παλαίστραν ἴδην ἀφ' ὧν τῆς
 γὰρ ζωανδὸς τοῦ ξυνο, καὶ εἴλω
 πέρρω ἴσασο. καὶ ἐπὶ ταύτης
 ἡδονῶν ὅ, καὶ γυμναζόμε-
 νῶ, ἐν ἰδί, ὡς ῥαδίως γινώ-
 σκ. δίδοι γὰρ τὰ δυνατοῦν
 ἐπίσαντα καὶ λαλὰ καὶ αὐ-
 σιγά, ταῦτα λέγων πρὸς ἑμαυ-
 τὸν, ἀσῆρ, οἴκαδ. τὸν μὲν δὲ
 Ἰππαρχον ἐλατταβον ἐν τῇ
 οἰκίᾳ, ἔδλ τῶν ἐκείνῃ ζωῶ-
 κα. ἢ δὲ Παλαίστρα τῆ ἰσὶα πα-
 ρύφρον, δειπνον ἰμῖρ ἀντηπί-
 ζουσα. καὶ γὰρ ὄνθους ἔνθεν ἀρξά-
 μῶ ὅ, ὡς ἀρῦθμος, ἔφλω, ὅ
 καλὴ Παλαίστρα. τῶν πρὸν
 τῇ χύψα ὁ μὲν ἀνπεριφέρεις,
 καὶ κλίνεις. ἢ δὲ, ὁ σφύς ἕξ
 αἶρ ὕρως ἐπικινεῖται, μακά-

uertens, me id quod iam diu
 quaerito, habere domi, fa-
 minam relinquo, abienique,
 mecum ipse exepi de via lo-
 qui: Age, inquam, tu qui tan-
 topore hanc mirandam ara-
 tem te profiteris appetere,
 excita teipsum paulò, atque
 eam disciplinam condisce,
 qua quod libuerit, potieris.
 Et quandoquidem amici ho-
 spitiis uxorem non licet, ag-
 gredere ancillam Palastræ:
 tibi illam omni ratione con-
 cilia. Nam si illam expugnâ-
 ris absque labore quod cupis
 cognosces, & Seruis enim ὅ
 honesta & turpia omnia dos
 minorum nota esse consue-
 runt. Hæc mecum loquens do-
 mum intro, ubi neq; Hippar-
 chum, neque uxorem offen-
 do. Palastra penes focum se-
 debat, et nam nobis parant.
 Hic ego: ὀ pulchra! Pas-
 lastra, inquam, quam venu-
 ste, ὅ admodum nates sis
 mul, ὅ ollam circumferi,
 atq; euolui. Tum illa: Lum-
 bis meis paulum humoris su-
 perabundat, ex quo beatus
 erit

ἢ ὅστις ἐν ταῦθα ἐνέβαλε
 ἔ. ἢ δὲ σφόδρα γὰρ ἰταμὸν
 καὶ χαίτων μισθὸν τὸ κορά-
 σιον, φάγοις ἅ, ἔπειτα, ὡ νε-
 ανίσκει, ἄγε νῦν ἔχοις, καὶ ἕν
 ἐθλοῖς, ὡς πομποῦ πυρὸς καὶ
 κνίσσης μισά. ἢ γὰρ αὐτοῦ
 μόνον ἄψα, πρῶμα ἔχω
 πυρὸς καὶ πυρὸς, αὐτὸ μοι παρ-
 ὄντας, θεραπεύουσα δὲ σ. οὐδ
 δὲς ἀπὸ, οὐδὲ θιός, ἱατρὸς,
 ἀλλὰ κατακύνουσα σὲ μόνη
 ἐγώ. καὶ τὸ παραδοξότατον,
 ἐγὼ μὲν σὲ ποικίω πολλὸν πο-
 νεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας
 ὀδυμῆς ἀρδόμενῃ, ἀπὸ ἀνέ-
 ξη, καὶ οὐδὲ λίθοις βαπομόνος,
 πλὴν γλυκεῖαν ὀδυμῆν φάξην.
 τί γὰρ; ἀκείβη βλέπεις ἀν-
 θρωπομάζοντι οὐ γὰρ μό-
 να ταῦτα φαῦλα ἐδιδίμα
 κατασκευάζω, ἀλλ' ἡδὴ τὸ μέ-
 γα τῆτο, καὶ καλὸν. τὸν ἀν-
 θρωπον οἶδα ἐγὼ καὶ σφάτα
 τὰ καὶ διερεῖν καὶ κατακό-
 πτην. ἡδίστα δὲ τῶν σπλάγγ-
 νων αὐτῆ καὶ τῆ καρδίας ἀπο-
 μαι. τῷ μὲν ὀρθῶς, ἐφίλω, λέ-
 γας καὶ γὰρ ἐμὲ, πέρρωθεν καὶ μὴ
 δὲ ἔγνῃς ὄντα, ἢ κατακύνου-
 τι, μὴ δὲ, ἀλλὰ ἔλω ἐμπρη-

erit si quis paulum degustá-
 rit. Illa lascivior admo-
 dum, & vulu grata; Abi
 hinc, inquit, si sapiis ado-
 lescens, nisi tibi maui vitam
 eripi, & loca fuge ignis &
 fuliginis plena. Nam si me
 tetigeris, vulnus tibi infe-
 retur igneum, quo apud me
 deficies. ab hoc neque mea
 dicus alter, neque Deus po-
 terit te curare: sed ego te
 vrens mirum in modum do-
 lore afficiam, cuius curam
 haud facile sustinebis, nes-
 que lapidibus pulsatus dul-
 cem vitabis dolorem. Quid
 autem videns ita respicis
 hominum coctricem, dos
 etiam non solùm hos viles
 parare cibos, sed homines
 quoque quod his maius est,
 iugulare, pellem adime-
 re, partiri in frusta, visce-
 ra quoque ipsorum & cor-
 da rimari? Hoc inquam,
 enarrásti rectè: nam me,
 quanuis procul à te remo-
 tum, non solùm concalefeci-
 sti, sed ignem in mea visce-
 ra, absque aliqua iniuria
 γγγ γ exurenda

αμῶν ἐπέθηκες. καὶ δεῖ τῶν
 ἑμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν
 μοι φανόμην ὡς, λάτω ἔς
 τὰ σπλάγχνα τὰμὰ εἴψασα,
 φρύγας, καὶ ταύτα, οὐδὲν ἄς
 εἰποιώτα. ὣς πρὸς θεῶν ἰα-
 σοῦ με ταύτας, ὡς λέγεις ἀν-
 τὴ, τῆς πικρῆς καὶ ἡδίας
 θεραπείας, καὶ μὴ ἡδὴ ἀπὲς
 σφαγμίνον λαβοῦσα, δεῖρε,
 ἔσπας ἄν αὐτὴ ἰθὺς. ἢ μὲ-
 γα καὶ ἡδίστον ἐκ τούτου ἀ-
 ναπαρχάσασα, ἰμὴ τὰ νοῖς
 πὸν ἴω. καὶ συνήκατο ἡμῖν
 ἔσπας ἰπὸ ἀν κατακοιμίση
 τοὺς δισπότας, ἔλθῃ ἔσω
 παρ' ἡμῖ, καὶ καθυδύση, καὶ
 παρὶ ἀφικτό ποτιῶ ἰαπαρ-
 ρῶ, λουσαῖμοι ἰδαπνοῦμν.
 καὶ ποτὸς ἴω συχρὸς, ἡμῶν
 ὀμιλουμένων ἄτα ὑπνον κα.
 ταψωσαῖμν, ἀνισμα καὶ
 ἔργα ἀπῆαν, ἔνθα ἔκου,
 πωντα δὲ τὰ ἔνδρον ἔν παρ-
 σούατο. ὦ μὲν παρὶ ἔξω ὦ.
 πῆρτο, τράπῃ δὲ τῆ λήνῃ
 παρασηκα, ποτίειον ἔχουσ
 σα, καὶ οἶν ὦ αὐτοῦ παρῖ-
 κατο, καὶ ὑδωρ ἔτοιμον, καὶ ψυχρὸν καὶ θερμὸν. πᾶσα δὲ ἴω
 αὐτῆ τῆς Παλαίστρας παρασκόνι. τῶν δὲ σφαιμάτων ῥόδα ποτι-
 ῶ κατιπέατο, τὰ μὲν ἔτα γυμνά καὶ αὐτὰ, τὰ δὲ λήνῃ-
 να, τὰ

exurenda coniecisti. Itaque
 te oro, ut mihi sulum affe-
 ras his asperis & suauibus,
 quas dixisti, medelis, meque
 iam morium excoria, ut
 lubet. Illa his verbis arri-
 dens, cum iam mihi facta
 esset propitior, pollicita est,
 postquam domini iissent dor-
 mitum, se mecum esse con-
 cubituram. Interea cum
 redisset Hipparchus, loti i-
 mus cenatum. Potus fuit
 frequens nobis inuicem coe-
 pulantibus. Ego somnum
 fingens, cum surrexisset,
 abij dormitum. ubi omnia
 mihi optime intus prepara-
 ta erant: extra lectus seruo
 stratus, mensa iuxta lectum
 sita, & in ea calix ac vinum
 una cum frigida calidaque
 aqua, quæ singula dispo-
 fuerat Palaestra: quæ &
 lectum plurimis quoque ro-
 sis sparserat, & ferta su-
 permi.

καὶ τὰ δὲ σφάνοις συμπίπλη
 μίνα, καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον
 ἔρως ἔτοιμος, ἔμωρον τὸν
 ἀμύπτω. ἢ ἐπαδὲ κατὲ
 κληνὴν τὴν δέσποιναν, σπουδῆ
 παρ' ἡμῶν. καὶ ἡ ἀφροσύ-
 νη ἡμῶν τὸν οἶνον, καὶ τὰ
 φίλιματα πεπινόντων ἀλ-
 λήλοισ. ὡς δὲ τῶ ποτῶ παρ-
 σκαύσασθε ἑαυτοὺς ἢ πῆς
 τὴν νύκτα, λέγα πρὸς σε ἢ
 Παλάστρα· τοῦτο μὲν πάντως
 δὲ σε μνημονεύειν, ὃ νεανί-
 σκι, ὅτι εἰς Παλάστραν ἰμ-
 πύσθηται, καὶ χεῖ σε νῦν ἐπι-
 δάξαι, ἀγέρονας ἐν τοῖς ἐσ-
 φέβοις χορῶς, ἢ παλαίσματα
 ποτῶ ἐμαθῆς ποτῶ. ἀπ' οὐκ
 ἀνιδίους, ἔφλω, φάρον
 τὰ μετὸν ἔλεγχον τούτων
 ὡς ἀπόδυσαι, καὶ ἡδὴ πα-
 λαίσματα. ἢ δὲ οὕτως, ἔφη, ὡς
 ἐγὼ θέλω, παρὰ σε μοι τὴν
 ἐπίδαξιν, ἐγὼ μὲν νόμος δὲ
 δασκάλου καὶ κηρύττου, τὰ
 δόματα τῶν παλαισμάτων,
 ὡρ' ἐθέλω, ἔνρουσα ἑρῶ, οὐ δὲ
 ἔτοιμος γίγνηται τὸ παρόν.
 καὶ ποτῶν πᾶν τὸ λιπαρόμ-
 ωρον. ἀπ' ἐπίταξι, ἔφλω, καὶ
 φέρεται, ὅπως ἀχρεῶς καὶ ἡ

permiserat ex eis conse-
 fla. Ego symposium prom-
 ptum videns, compositicem
 censui expectandam. Illa
 ut patronam in lecto collo-
 cavit, euestigiò ad me ve-
 nit. Erat autem hilaritas
 inuicem nobis & potum &
 oscula propinantibus, sum-
 ptio potu qui nos efficeret in
 noctem paratiores. Tum il-
 la: Hoc prae caeteris, adoa-
 lesens, memineris oportet,
 te in Palastram incidisse:
 nunc ostendas licet, an sis
 factus inter adolescentes as-
 gilis & huiusmodi certami-
 na exercitatus. Cui, Haud
 inquam, defugiam hanc
 prouocationem, ut iam nu-
 dari, & Palastrae exerci-
 tatio incumbere sum paratus.
 Tum illa: Volo obtemperes
 mihi, ait: ego doctoris &
 praesidis more, certaminum
 quibus te exerceri volo, prae-
 scribam nomina: tuum erit
 iussis promptè parere. Man-
 da, inquam, quod lubet, sed
 aduerte ut nostra certami-
 na in

ἄρως τὰ παλάσματα, καὶ
 ἀνόντας ἴσα. ἢ δ' ἀρδύσα-
 μὲν πλὴν ἰδῶτα, καὶ εἴσα
 ὄλη γυμνὰ, ἔνθρον ἤρξατο ἰς
 κωτάσῃα· ὃ μετράκιον ἰν-
 δυσα, καὶ ἀλαψάμψ· ἔν-
 θρον ἰε τοῦ μύρου, συμπίκου
 ἔσ' ἀνταγωνισῆ, δύο μυρῶν
 σπάσας, κλίνον ἄγρια. ἔν-
 ωτα ἀνώτερ· ἰσβάμων
 ὄσθ' μυρῶν, καὶ ὄσείας αἰή-
 ρα, καὶ τῆν' ἀνω τὰ σέλη.
 καὶ χαλάσας καὶ σήσας, ἰσ-
 τῶ αὐτῶ, καὶ παρισιδῶν
 βάλι, καὶ πῶσας, νόσσι
 ἦδη πανταχοῦ, ἕως πονίση,
 καὶ ἢ ὄσφῶς ἰσχυίτω. ἄτα
 ἰξικύσας ἑατὰ πλοῦτος,
 ὄσθ' βουδῶν· ἰξίξον, καὶ
 πωλιρ σωθῶτα εἰς τὸν τοῖ-
 χον, ἦτα, τύπῃ. ἰπαδῶν δὲ
 χάλασμα ἦδης, τόν' ἦδη ἰς
 πιδῶς, ἄμα, κατ' ἰξύ· ὄσ-
 σας, σὺνχι, καὶ παρῶ μὴ
 σπῶδερ, ἀπ' ὀλίγον ὄσ-
 καρτερίσας, σὺνχι, ἦδη
 ἀρδύσασα. ἑατὰ ἰπαδῶν ἔτα
 ἰλιος ἡμῖν ἰληξί τὰ παλάσ-
 ματα· καὶ λέγω πῆ πλὴν Πα-
 ἡσῶραμ, ἄμα, ἰπιγιδῶσας,

na in tempore concinne cum
 humore fiant. Illa stans
 nuda, & exuta veste, imo
 perat: Exue te adolescens,
 sumptoque unguento ag-
 gredere contra certantem.
 Femori coniuncto femore,
 prosterne me resupinam,
 deinde superincumbens,
 meis in altum cruribus cre-
 ctis, femori inhaere, & quo
 queuersus percutere vulnera,
 telum etiam ferens, quoad
 fueris defessus, & lumbi
 bellum egregium peregea-
 rint. tum educto telo, rursus
 illud in inguen iunge, ac
 validius percutere, atque in-
 sta quousque aduersarium
 ad parietem impellas. Sed
 cum lapsus eris, paululum
 tibi indulge, neque festinet:
 postmodum communi manus
 te pugnes. His dictis quum
 omnia quae mandata erant,
 perfecissem diligenter, fi-
 nis adesse: tum ego paulo
 subridens Palæstram allo-
 quor: Magistra, inquam,
 oides

ὦ Λιδάσωνα, ὄρας ὅπως ἄν-
 χερῶς καὶ ἀνηκόως πεπαι-
 εῶμαι μοι. σκόπε δέ, μὴ οὐκ ἐν
 ἡκόσμῳ τὰ παλαιόματα ἰπο-
 βάνης, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλοι-
 πωτάστας, ἢ δὲ ἐπὶ κόρῳ τῆς
 ξασά με, ὡς φλύαρον, ἔφη,
 παρὲλαθον τὸν μαθητῶν.
 σκόπε οὖν, μὴ πηγάς ἐπὶ
 πλάτῃ λάθης, ἀλλὰ λούου τὰ
 ἐπιτάφια παλαιῶν, καὶ
 τῶν ἑπιποδῶν, ἰπανίσταται ἢ
 θραπύσασα ἐοικῶν, νιῶ, ἔ-
 φη, δάξας, ἔπερ νῆσά, καὶ
 αὐτὸν ὁ παλαιῶν, καὶ ἂ ἐ-
 πίσταται παλαιῶν, ἢ ποιῆν τὰ
 ἀπὸ γονάτις, ἢ πρὸς ἐπὶ τῆ
 λήχους ἐς γόνυ, ἀγὲ δὲ σὺ ὁ
 παλαιῶν, ἔχας τὰ μέσα, ὡς
 τὴ νάξας ὑξίαρ, ἐπιπρωσορ,
 ἢ βάθωρ. ψιλὸν ὄρας αὐτῶ
 παρὰ κέλευθον, τούτω χῆσασα,
 πρῶτον δὲ ἡτὰ λόγον, ὡς
 ἄμμα σφίγγε, εἴτ᾽ ἀνακλά-
 σασ, ἔμβασι, ἢ σῶσι, καὶ μὴ
 λίδος διὰ σήμα. ἐὰν δὲ χαλᾶ-
 ται, ἢ ἄλλοι ἐπὶ ἄρας, ἀντίτρο-
 μιτᾶθον, καὶ κρέσας κρύψορ.
 καὶ σκόπε, ὅπως μὴ ἀνασπά-
 σης θάλλον, ἢ λιθόδοας,
 ἀλλὰ

vides ut facile promptique
 paruerim tibi. Sed animada-
 uertas velim, an satis recte
 has mihi imposueris collu-
 ctationes. commutas enim
 luctandi genus, aliud ex alio
 iubens. Illa me in faciem
 percutiens : Quem nuga-
 torem discipulum habeo ?
 inquit. Videsis ne vapules,
 ni dictis pareas. Dehinc sur-
 gens, seq; ad nouum certa-
 men parans : Nunc, inquit,
 ostendes si viribus validis lu-
 ctator egregius existas, sisq;
 in eo luctandi genere exer-
 citatus, quod genicularium
 appellant. Tum subnixa
 genibus, in lecto prona :
 Age tu luctator, mediam
 corporis partem valenter
 aggressus percute, vulnusq;
 adige profundius. nudam
 vides. viere promptius. in-
 tice introrsus telum, deinde
 introrsus flectens iterum im-
 pellens absconde & compri-
 me, nec quicquam huic cer-
 tamini adijcias interualli.
 Caue autem ne citius quam
 iusserim, telum extrahas,
 sed

ἄπὸ δὲ κυρτάσας πολὺ αὐ-
 τὸν ὑφείκει, καὶ ὑποβαλὼν κέ-
 τω αὐθις τὴν παρμηβολίαν,
 σούζει, καὶ χίρου, ἅτα ἄφθον
 αὐτόν, πῆλωκε γὰρ, καὶ λεί-
 λυται, καὶ ὑδωρ ὄλησεν σοὶ
 ὃ ἀνταγωνιστῆς. ἐγὼ δὲ ἦδη
 μίγα ἀναζητῶν, ἰθὺς, ἔ-
 φλω, καὶ αὐτὸς, ὃ δὲ δασκα-
 λει, παλαιάσματα ὄντι ἅπτα
 ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ἰσάκουσον ἑ-
 πανασσῆσα, καὶ κἀθήσῃ, ἔσ-
 τα δούσα κατὰ χερὸς, πά-
 ραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ κατα-
 μάθου, καὶ με πῆς τοῦ Ἡρα-
 κλέους περιλαβοῦσα, ἦδη
 κοίμισον, ἐν τοιαύταις ὑδω-
 ραῖς, καὶ πειδίως παλασμά-
 τωρ, ἀγωνιστοὶ νυκτε-
 ροὺς ἀγῶνας, ἐσφαινοῦμίθα.
 καὶ λὺ ποτὶ μὲ ἐν τούτῳ
 ἤρην, ὡς τις αἰς τὴν Λα-
 ρισσῶν ἰσοῦ παντάπασιν ἐ-
 πιπλησίμω. καὶ ποτὶ ἐπὶ
 νοῦ μοι ἔλθῃ ἰς τὸ μαθῆναι,
 ὡρ ἕνεκα ἔλθῃ καὶ φημι πῆς
 αὐτῷ ὃ φιλάτη δάξῃ μοι
 μάχαν ἀνοῦσάν, ἢ μεταμορ-
 φμενίαν τῶν θεοποιῶν πά-
 ρου, καὶ γὰρ τις παραδόξῃ ταύτης
 θεῶν ἐπιθυμῶ, μάθῃ, ἢ τι σὺ
 εἶδας, αὐτὴ μαχάσῃ, ὡς φανῶν αἰ μοι ἄπλω ἐξ ἄπης ὄ-
 ρη.

sed incuruans aduersarium
 insequere : quo prostrato
 rursus certamini incumbet,
 quoad lassus victusq; defi-
 ciat, et sudore sis madefa-
 ctus. Ego in risum effusus :
 Vellem, magistra, inquam,
 à me quoq; aliqua huiusmo-
 di tibi præcepta tradi, in
 quibus mihi obtemperes ve-
 lim. sed iam id erige, ponetq;
 sedens data dextra mihi re-
 concilieris : nam tempus est
 iam dormiendi. His volu-
 ptatibus atque exercitijs nox
 iraducta, obliuionem peni-
 tus attulis itineris in Laris-
 sam. Cum autem in men-
 tem venisset occasio qua cus-
 piebam discedi : O dul-
 cissima Palaestra, inquam,
 ostende, oro te, dominam
 tuam suis præstigijs vsam in
 aliquam se formam verten-
 tem. Iam dudum enim alio
 quod huiusmodi mirandum
 spectaculum videre exopto,
 sed à te præcipue, si quod
 nosti,

ψυχοίμαι δὲ καὶ οὐκ ἄ-
 πάρας τῆς δὲ τῆς τέχνης
 ἔχει· τοῦτο δὲ οὐ παρίτε-
 ρου μαθῶν, ἀπὸ παρὰ τῆς
 ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβῶν, οἷ-
 δα, ἐπὶ μὲν τὸν πάλαι ἀδα-
 μαντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυν-
 οῦσθε, ἐς μὴδὲ μίαν γυναι-
 κά τὰ ὄμματα ταῦτα ἱρω-
 τικῶς ποτε ἰπτεράντα, οὐλο-
 ῦσα δὲ τῆς τέχνης ταύτης, ἀ-
 χμάλωτον ἔχεις, ἱρωτικῶ
 πολέμῳ ψυχαγοῦσα· ἢ δὲ
 Παλαίστρα· πάσαι, φησί,
 προσπαίρων. τίς γὰρ ὠδὴ
 δυνάσται μάχεσθαι τὸν ἔρω-
 τα, ὄντα τῆς τέχνης λύριον.
 ἰγὼ δὲ, ὡ φίλτατε, τοῦτον μὲν
 οἶδα οὐδὲν, μὰ τὴν λεφα-
 ῆλίω τὴν σὺν, καὶ τὴν δὲ τὴν
 μακαρίων ἰνὴν, οὐδὲ γὰρ
 γράμματα ἔμαθον. καὶ δι-
 σποινα, βάσκαν· ὅσα τυ-
 χάναι εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην.
 ἢ δὲ μοι κερὰς ἱπτερέψιδ, πα-
 ράσσομαι παραχῆν σοι ἂν
 δέην μεταμόρφουμένην τὴν
 πεκτημένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ
 τοῦτοισι κοιμήθημεν. ἡμίρας δὲ ὑστέρῳ οὐ πομπῆς, ἀγγε-
 λη πρὸς με ἢ Παλαίστρα, ὡς ἢ δὲ σποινα αὐτῆς μὴ μοι ὄρνις γι-
 ζομένη

nosti, quam credo mini-
 me huius artis ignaram. hoc
 à nullo alio te præter (quæ
 anima mea es) percipere
 cupio. Me quidem qui ha-
 stenus velut & adamanti-
 nus (ut aiunt) in nullam
 unquam mulierem oculos a-
 moris causa conieci, seruum
 effecisti, animo amatorio
 devictum. Tum Palastra:
 Iocaris, inquit. Quis enim
 canibus superare amorem
 potest eius artis magistrum?
 Ego per hoc caput, ac be-
 neuolentiam erga te meam
 iuro, me (neque enim lite-
 ras noui) insciam horum
 penitus esse: verum si fa-
 cultas dabitur. dabo ope-
 ram, ut videre queas domi-
 nam in aliam formam trās-
 mutatam. His discis, quum
 dormissemus, paucis diebus
 post quum nunciat mihi Pa-
 lastra dominam se in aueni-
 cōuersuram, ut ad suū ama-
 torem

νομή, πείθειαι πῆς τ' ἱρά-
 μωρον, καὶ τὸ μῦθον, ἔφλε, ὁ καί-
 ρος, ὃ Παλαιάρα, τῆς εἰς ἐμὴ
 χάρατ' ἢ νῦν ἔχης, τὸν σαυ-
 τῆς ἐκείνου ἀναπαύσαι πολυ-
 κηδονίῳ ἐπιθυμίας, θάρρα, ἔφη,
 καὶ παρὰ τὴν ἰσπύρα λῶ, ἄρα με
 λαβοῦσα πῆς τῆς θύρας τοῦ
 δωματίου, ἔνθα ἐκείνοι ἐκά-
 θιστον, καὶ λαλοῦσαι με πρὸς ἅ-
 γαν ὁπῆ τιμὴ τῆς θύρας καὶ πῆ-
 καὶ ἀποκοπῆν τὰ γιγνώσκει.
 ὁρῶ οὖν τὴν μὲν ζωοῦσα ἀ-
 ποδονομένην, εἶτα γυμνὴ τῶ
 λύχνῳ περικλυθῶσα, καὶ χόν-
 δρους δῦο λαβοῦσα, τὸν μὲν
 λιθάνωτὸν τῶ στυρί τῶ λύ-
 χνου ἐπέθηκε, καὶ σάσα, ποη-
 καὶ τῶ λύχνου κατακάλυψε.
 εἶτα κινώτιον ἀσφῶν ἀνοίξα-
 σα, πωδὺν ποηδῶς ἔχον πν-
 ξίδας ἐν αὐτῶ, ἔνθεν ἀμαί-
 ρῆται, καὶ πεσφίρα μία.
 ἢ δ' ἔχον ἰμπεδλημένον, ὃ, τι
 μὲν ἐκ οἴδα, τῆς δ' ὄψιως αὐ-
 τῆς ἔνεκα, ἔλαον αὐτὸ ἰδόναι
 εἶναι. ἐκ τὸς λαβοῦσα, χεῖρα
 ὄλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξά-
 μενη τῶν ἰάτων, ἢ ἄφωσ πῆ-
 ρὰ ἐκφύεται αὐτῆ, ἢ ἢ ῥίον λι-
 ρατίνῃ, καὶ γυρὰ ἐγχεῖτο, καὶ ἀλλὰ δ' ὄσα ὀρνίθων λιτῆματα,

torem aduolet: Nunce tem-
 pus, inquam, adest, quo diu-
 imo nostro desiderio posset
 facere satis. Bono animo
 sis, ait, & quum iam nox
 aduentaret, me apprehen-
 sum ad ostium domus du-
 cit in qua illi dormiebant,
 meq; iubet per rimulam ostij
 introspectentem, quæ fie-
 rent, animum aduertere.

Video patronam deposita
 veste nudam prodire, ac-
 censa lucerna, duo tene-
 tem grana; quorum altero
 thuris ardeni lucernæ im-
 posito, multa in lumen locu-
 ta est. Deinde grandiuscu-
 lam reserans arcam, pŕutres
 continentem pyxides, vnam
 effert, quid in ea contine-
 retur, incertum: sed quatum
 oculi conijcere poterant, o-
 leo plena videbatur. Ex
 hoc assumens, à summo vs-
 que ad imas partes totum
 corpus perunxit, statimque
 alæ innascuntur illi, & ro-
 strum cornicum & aduncū:

omni q̄
 καὶ

καὶ σύμβολα πολλὰ ὄχε, καὶ
 λυῖ ἀπο οὐδὲν, ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δ' ἔδιδ' ἐκ αὐτῶν ἐ-
 πειραμένῳ κρῶξ αἰσά δ' ἐνόν,
 καὶ οἶον ἰκάνο οἱ κόραξ, ἀ-
 νασάσα ὄχετο, πωτομένῳ ἔ-
 ξω, δὲ τῆς θυεῖδ' ὄ. ἐγὼ δ' ὄ.
 ναρ ἰκάνο οἶον ὄ. ὄρεν, τοῖς
 δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλε-
 φάρων ἠλόμῳ οὐ πωτόων
 τοῖς ἑμαυτῶ ὄφθαλμοῖς, οὐδ'
 ὅτι βλίπουσι, οὐδ' ὅτι ἐρη-
 γόρασι. ὡς δ' ἴδ' ἰκάνο κῆ βρα-
 δέως ἐπέδω, ὅτι μὴ λαθώ-
 δα, ἰδὲ μῶν τότε τῆς Πο-
 ναῖρας πειρώσαι λαμί, καὶ
 χέισασαν ἐξ ἰκάνου τοῦ φαρ-
 μάκου ἰάσαι πῆρεδά μῃ. ἐ-
 βολόμῳ γὰρ παρὰ μαθῆρ,
 εἰ μεταμορφωθείς ἐκ τοῦ ἀν-
 θρώπου, ἔτα καὶ τῶ ψυχῶ
 ὄρνις ἔσομαι. ἢ δὲ τὸ δλωμά-
 τιον ἰπανοίξασα, νομίξει τῶ
 πωξίδα. ἐγὼ δὲ σπῶδ' ὄρ ἠδ' ἠ,
 ὄρεν ὄσας, χέισ ὄρον ἑμαυ-
 τῶν, καὶ ὄρνις μῆ οὐ γίγνω-
 μαι, ὁ δισυχῆς, ἀπ' ἄ μοι οὐ-
 ρὰ ὄπιδ' ἐξ ἠθ' ἐ καὶ οἱ δά-
 κτυλοὶ πολλοὶ ὄχον, ἐκ οἶδ'
 ὄπεν. ὄνεχας δὲ τοῖς πωλιτας
 τίσασας ἔχον, καὶ τούτους ἔδιδ' ἄπο, ἢ ὄπιδ' καὶ μοι αὐ χέ-

omnisque in auem conuersa
 est nocturnæ cornici persi-
 milem. Ut verò se volantem
 aspexit, asperè cantans, pro-
 ut hæ aues solent, perque o-
 ssum euolans, abiit. Ego
 qui mihi videbar in somnium
 vidisse, palpebras oculorum
 tetigi, nequaquam oculis fi-
 dens, aut quòd ea aspexe-
 rim, aut quòd essem excita-
 tus à somno. Tandem ut vix
 sensi me haudquaquam dor-
 mire, Palastram rogavi, ut
 ego quoq; eo unguento un-
 ctus in auem commutarer.
 cupiebam enim experimen-
 to discere, an ex hoc anima
 quoque auis possem fieri. Il-
 la ostium domus aperiens, py-
 xidem profert, ex qua festi-
 nans exutus perungor totus:
 auis verò infelix nequaquam
 fit, sed cauda euestigio à
 posteriori innascitur parte.
 digiti omnes nescio quora-
 sum abierint, ungues in quas
 tuor unguulas versi, ma-

nus

ρόν κη̄ οἰ πόδων, ἡτελέως πό-
 δας ἐχέοντο· κη̄ τὰ ὄτα δὲ
 μακρὰ, κη̄ τὸ πρόσωπον μί-
 γα. ἐπὶ δὲ πύκλω περιεσκό-
 πων, αὐτὸν ἰόρωρ ὄνον φε-
 νῶν δὲ ἀνθρώπου, ἄς τὸ μί-
 ψασαι πῶ Παλαίστραν, οὐς
 κη̄ τι ἄχον, τὸ δὲ χάλϑ· ἐντά-
 νας ἑάτω, κη̄ αὐτῷ δὴ ἰω
 σχήματι, ὡς ὄνϑ ἰσολέ-
 ων, ἠτιώμιω αὐτῶν, ὄση
 δλωσμις ὄηϑ ἀντι ὄρνιϑϑ
 γινόμενϑ· ἠ δὲ ἀρροτίρας
 τῆς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρό-
 σωπον, τάδιαν, ἔπην, ἐγὼ,
 μέγα ἔργασμαι καλῶρ. σπῶ-
 σασα γάρ, ἠμαρτον ἐν τῇ
 ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, κη̄
 ἀμλω ἔσαδον, οὐχὶ πῶ τὰ
 πηρὰ φόουσαν. ἀμὰ θάρ-
 ρη μοι, ὦ ἔλτατε ῥῶων ῥῶ
 ἠ τούτου θηραπέα. ῥόδα ῥῶ
 μόνον ἠ φάγοις, ἀπὸ δύση
 κη̄ αὐτίκα τὸ λεῖωϑ, τὸν
 δὲ ἔρασει μοι τὸν ἑμὸν αὐ-
 τῆς ἀποδῶσας. ἀμὰ μοι
 ἔλτατε, μίαν νύκτα ταύ-
 τῶν ἰαυμένων ἐν τῷ ὄνϑ, ὄρ-
 ρον δὲ δραμοῦσα, οἶσα σοι
 ῥόδα, κη̄ φασὼν ἰαθῶσ·
 ταῦτα ἔπι, καταψήσασέ μου τὰ ὄτα, κη̄ τὸ λοιπὸν ἔερμα·

nus ac pedes iumentī crurā
 effecta auriculē longā, ma-
 gna facies: quæ omnia cir-
 cumspiciens, ^h cognouit me
 asinum euasisse. Vox homi-
 nis ad querendum de Pala-
 stra deferat sed labia de-
 mittens, ipsamq; qua poterā
 forma respiciens, accusa-
 bam, quōd me pro aue in a-
 sinum vertisset. Illa mani-
 bus demulcens caput: Mife-
 ram me, inquit, quantum
 mali feci: festinantem simi-
 litudo pyxidum me decepit,
 non capientem ea quibus ho-
 mines in auem cōmutantur.
 Sed confide, anime mi. facie-
 lis erit huius erroris cura.
 nam si rosas comedes, stas-
 tum exues iumentī formam.
 ϑ in amatorem meum redi-
 bis. ac vna nocte æquo foras
 animo: asini formam dilu-
 culo curabis. afferam sanè
 rosas, quas tu ederis, hies ho-
 mo. Hæc quum dixisset, ita
 etans me, ϑ aures, ϑ re-
 liquum corpus demulcebat.

Ego
 ἰγῶ

ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄντων ἡ-
 μίω, τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν
 ὕπν ἄνθρωπον ἐκείνους ἄλλοι
 κίοντες, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ
 δ' αὖθις κατ' ἐμωτόν μιν
 ψάμιν τὴν Παλαίστραν, ἐν
 τῇ τῆς ἐμαρτίας, διακῶν τὸ χε-
 λῶν, ἀπῆλθον, ἐνθα ἡπιστάμην
 ἐσῶτα τὸν ἐμωτόν ἵππον,
 καὶ ἄπορον ἀλυθιδὸν ὄνον τῷ
 ἱπάρχῳ, οἱ δὲ αἰδομένοι με
 εἶσω παρόντα, λείσαντες μὲν
 τῷ χόρῳ αὐτοῖς κοινωὺς
 ἐπισπρωμαί, τὰ ὄτα κα-
 τακλιναντες, ἔτομι ἡσάν
 τῶς ποδῶν ἀμύνειν τῇ γασ-
 τρῇ. καὶ γὰρ σωβῆς, πορρω-
 τέρω ποὶ τῆς φωνῆς ἵππων
 ῥῆσας εἰσὶς ἐπέλωμ. ὁ δὲ μοι
 γέλως, ὀγκυθμὸς δὲ. ταῦτα
 γὰρ ἐννοῶν πρὸς ἐμὸν, ὃ
 τῆς ἀκείρου ταύτης περιε-
 γασίας. τί δὲ, ἂν λυκὸν πα-
 ρέειλθοι, ἀπὸ τι θεῶν
 κινδυνεύεται μοι, αἰθέρη κα-
 κῶν περιποιηκῶτι, διαφθαρή-
 να. ταῦτα ἐνοῶν, ἠγνόσω ὃ
 ἄσυχῆς τὸ μέτρον ἡκόν.
 ἐπεί γὰρ τῷ ἡδὴ νύξ βαθεῖα,
 καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνῳ
 ὀγκυθμὸς, φοφῆ μὲν ἔξωθεν ὀνοῖται, ὡς διαφρακῶν.

Ego corpore asinus, sensu
 tamen mentēque hominis
 fungebam, ipse ille Lucius
 prater vocem. Mecum igitur
 mulsus erat, tum Pala-
 stræ conquestus, labiaque
 mordens abij ubi sciebam
 equum meum et alium ve-
 rum asinum Hipparchi es-
 se. Qui ut me ingressum
 conspexere, veriti ne fac-
 tum ipsorum comederem,
 demissis auribus parati e-
 rant ad me calcibus repel-
 lendum: quod ego perpen-
 dens, longè à præsepe re-
 cessi, stans ac mecum ridens:
 sed risus rudius erat. Cæ-
 pi verò interim mecum co-
 gitare: Quid si lupus nunç
 aliquis ad nos intret, aut a-
 lia fera insultet mihi, qui ni-
 hil mali commisi? Hac de-
 tentus cura, timebam ali-
 quam malam futuram esse
 fortunam. Nox enim intem-
 pesta cùm esset, ac silentium
 et dulcis somnus, strepitius
 quidam exteriùs tanquam
 effossi parietis est factus.

καὶ διωρήθητό γε καὶ ὁπῆ ἡ-
 δη ἐχέουσα, ἀνθρώπων διεξα-
 θαι διαμαίνην. καὶ ὁθὺς ἄν-
 θρωποι τὰύτη παρῆα, καὶ ἄλ-
 λῃ ὁμοίως, καὶ ποιοὶ ἔν-
 δορ ἴσαν, καὶ πᾶρτων ἔχορ
 ζίτη. ἔτα καταλέσαντων ἔν-
 δορ, ἐρ τοῖς διαματίοις, τὸρ
 Ἰππαρχορ καὶ τῶ Παλαίστραρ,
 καὶ τὸρ ἐμὸρ οἰκίτω, ἀδύως
 ἦδη τῶ οἰκίαν ἐκένου, τὰτε
 χήματα, καὶ τὰ ἰμάτια, καὶ
 τὰ σκάη κομίζοντο ἕξω ὡς
 δὲ ὄθην ἔνδορ ἄπο κατελέ-
 πτω, λυθόντων καὶ τὸρ ἄμορ
 ὄνορ, καὶ τὸρ ἵππορ ἐπίσαξαν,
 ἔπατα ὅσα ἰθάπασαρ, ἑπικα-
 τίδικσαρ ἡμῖρ. καὶ οὕτω μέ-
 γα ἄχθῃ φέροντας ἡμῆς,
 ξύλοισ παύοντορ, ἠλευνορ, ὡς
 εἰς τὸ ὄρῃ ἀπίπῳ ὁ δῶ φά-
 γαρ παρῶμοι. τὰ μὲν οὖν
 ἄμα πτείν, οὐχ ἔχω ἄπαρ ὃ,
 τι ἔπαχαρ ἐγὼ δὲ ἀνπόδε-
 τῃ, ἀσικῆθης ἀπίορ, πῆ
 πρῆς ὀξείας ἰπιβαίνωρ. το-
 σαύτα σκάν φέρωρ, ἀπο-
 λῦμω καὶ πομάκῃς πείπ-
 τωορ καὶ οὐκ ἠὲ ἕξορ ἰατα-
 πρῆρ, καὶ ὁθὺς ἄμορ ὀπιθε
 κατὰ τῶρ μύρορ ἔπαρ ἀὲ ξύθῃ. ἰπὲ δὲ πομάκῃς, ἢ Κα-
 ρίαι

Iamque adeo dirutus erati
 ut ingressui hominis pate-
 ret. Tum unus et item
 alter, pluresque intrant,
 armati omnes. Hippar-
 chum, Palastram, ac ser-
 uum meum colligant, do-
 mum spoliant: pecuniam,
 vestem, omnemque supel-
 lectilem auferunt, adeo ut
 nil relinqueretur domi.

Tum me equumque atque
 alterum educentes asinum
 strauerunt, imposuitque
 rebus quas apportauerant
 ad graue onus, ligno nos
 abigentes, ad montes via
 desueta effugerunt. Igni-
 rus eram quantum presu-
 pondere mei socii pateretur
 laboris, egodesueui
 absque soleis uer facere,
 saxis praecuiis admodum
 offendebar: ideoque sapius
 cespitans deficiebam sub
 pondere: sed euestigio uir
 subsequens me sapius fe-
 riebatur baculo, quum Ca-
 rias

φαρ, ἀναβοῶσαι ἐπιθύμου, ῥῶδρ ἄπο, ἢ ἀγκώμω, καὶ τὸ μὲν ᾧ, μίγισον καὶ μιγαλοφρονότατον ἰβόωρ, τὸ δὲ Κᾶσαρ, οὐκ ἐπινοοῦνθα ἀλλὰ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐκτυπώμω, ὡς περὶ διδούς αὐτοὺς ὅδ' ὄγκυθμῶ. μαθῶν ῥρ, ὅτι ἄπο ἰβόωρ, ἐγνωσιγῆ πεῖναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παύσθαι ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε λῶ ἦδη, καὶ ἡμῆς ὄρη πορὰ ἀνδρεβίκαμψ, καὶ σμάτα δὲ ἡμῖν Δισμῶ ἐπέχτο, ὡς μὴ πειροσοκόμοι, τῶ ὄδρ ἐς τὸ ἄεισον ἀναλίσκοιμψ. ὡς ἐς ἐσω τότε καὶ ἔμενα ὄνθ. ἐπεί δὲ λῶ αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομψ εἰς τινὰ ἔπαιλιρ σωήθων ἐκάνοις ἀνθρώπων, ὅσον λῶ ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπέρ. καὶ γῆρ φιλήμασιρ ἐσπέροντο ἀκύνους, καὶ καταλύομψ ἐκείνοισιν αὐτοὺς ἐπὶ τῆ ἐπαύλει. καὶ παρέθηναρ ἄεισον, καὶ τοῖς κτύοισιν ἡμῖν παρέβαλον κελίδια. καὶ οἱ μὲν ἠρίων, ἐγὼ δὲ ἐπέωνρ μὲν λακῶς. ἄπ' ἐπειδὴ ὁ πάποτε κελῶς ἡμᾶς

saris inuocans praesidium, pro voce rudium edebam, ὁ, solum absurdè proferens voce maxima : Casaris verò nomen minime sequebatur : & ob hoc vapulabam magis, veluti qui rudium proderem nocturnos fures. Nil ergo proficiens rudendo, statim verbera silentio redimere. Iam dies aderam. & nos multos transieramus montes, religati orane pascendo iter moramur. Meridie ad diuersorium quoddam peruenimus hominum quibus cum nostris latronibus veterem esse consuetudinem, tum ex mutua salutatione, tum ex oculis poterat percipi. Iubent illi sarcinas deponere, & prandium parant. Nobis iumentis hordeum praebuere : quod quum ceteri comedissent, ego valde esuriens (nam is cibus mihi esui difficilis erat) cogitans quare famem sedarem, hortulum retrò diuersorium conspicio, multis oleribus

3

plenum,

φμάς ἡρισίκεν ἰσικοπούμω
 ὃ, τι καὶ καταφάγοιμι ὄρω
 ἢ κῆπορ αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐ-
 θῆς, καὶ εἶχε λάχανα ποτὰ
 καὶ λαπά, καὶ ῥόδα ἡμέρ αὐ-
 τῶν ἐφάντο. ἡδὴ καὶ λαθῶρ
 ποδύτας τοὺς ἔνδορ, ἀσχοδο-
 μίνους περὶ τὸ ἄεισον, ἕρχο-
 μαί τε τὸν κῆπορ, τῶτορ μὲν
 ὁμῶν λαχάνωρ ἐμπλησθῆ
 σόμεϑ, τῶ δὲ, τῶν ῥόδαρ
 ἕνεκα. ἰσορρομῶν γάρ, ὅτι
 εἰδὼν φαζῶρ τῶν ἀνθῶν,
 ποδῶν ἀνθρώπων ἴσομαί τε.
 ταῖ μὲν εἰς τὸν κῆπορ, ἐρι-
 δάκωρ μὲν καὶ ῥαφανίδωρ ἢ
 σκλίωων, ὅσα ὁμὰ ἰδίῃ ἀν-
 θρώπων, ἐν πλῆθει τὰ δὲ ῥό-
 δα ἐκείνα, οὐκ ἔτι ῥόδα ἀγ-
 θινὰ, τὰ δὲ λῶν τῆς ἀγρίας
 ἀάφουρ φυόμενα, ῥόδα ἐκεί-
 να ἀάφουρ ἐν τῷ καλοῦσιν
 ἀνθρώποι. καὶ ὁρ ἄεισον ἄνω
 τῶ παρτι ἢ ἴπω φασὶν ἢ
 φαζόμενα ἀπθνήσκωρ αὐτίκα.
 ἐν τῶτῳ ὁ κηπορὸς ἀαθόμενος,
 καὶ ξύλωρ ἀρπάσας, εἰσιθῶμ
 εἰς τὸ κῆπορ, καὶ τὸ πολεμιορ ἰδῶν, καὶ τῶν λαχάνωρ τὸν ἄλλωρ,
 ὡς παρ τῆς διωάσις μισοπόνηρ ὁ κλητῶν λαθῶρ, οὐτῶ μισ-
 νήκοιξ ξύλω, μήτε πολεμῶρ φασόμεϑ, μήτε μηρῶν, καὶ μὲν
 καὶ τὰ ὅτῳ μὴ ἡατέκλασι, καὶ τὸ πρόσωπορ σωτέριψεν. ἐγὼ δὲ

plenum, in quo & rose esse
 videbantur. Itaque videne
 omnes prandio intentos, ac
 cedo ad hortum, tum ut pa-
 scerem olera, tum ut ede-
 rem rosas, quibus in cibum
 sumptis, sperabam me in ho-
 minem reuersurum. Hortum
 ingressus, raphanos, lactu-
 cas, atq; apium, quibus etiam
 crudis vtuntur homines, ad
 saturitatē comedi. Quae vi-
 se fuerant, non erant rose,
 sed lauri sylvestris flores.
 Laurum vocant homines,
 malum & asino & equo cie-
 bum, cum ferant ex eo eden-
 tes euefligiō mori. Hoc aspici-
 ens horti custos, raptο in-
 gressus ligno, ut olera ita
 deposta vidit, tanquam ita-
 ti domni erga fures depre-
 hensos solent, neq; natibus,
 neque lateribus pepercit: au-
 res insuper ac totum caput
 fuste contriuit. Ego iam
 vehe-

εὐκείτ' ἀνιχόμεν[⊙], ἀπρακτι-
 σας ἀμφοτέροισι, καὶ καταβα-
 λῶν ὑπὸ τῶν λαχά-
 νων, ἔφουγον ἄνω εἰς τὸ ὄρ[⊙].
 ὁ δὲ, ἰπεδὼν ἅθ' ὁρόμῳ ἀ-
 πιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς
 κύντας ἐπ' ἐμὲ. οἱ δ' κύνες πολυ-
 λοὶ τε ἤσαν καὶ μεγάλοι, καὶ
 ἄρκετοισι μάχουσαι κύνες, ἔ-
 γνων, ὅτι δὴ σεσπᾶσανταί
 μιν οὗτοι λαβόντων. καὶ ὁρί-
 ζον ἐπιτεκλιθῶν, ἔκεινα τῷ
 ὧ δὴ τὸ ὧ λόγον, παλι-
 νδρομῆσαι μάλλον, ἢ λακῶς
 δραμεῖν ὀπίσω ἔρ' ἀπῆσαν, καὶ
 εἶσα μιν αὐθις εἰς τὴν ἔπαυ-
 λην. οἱ δὲ τοὺς μὲν λυίας, ὁρό-
 μῳ ἐπιφρομένους ἰδέξαντο,
 καὶ λατίδυσαν ἐμὲ δὲ παύ-
 οντων, οὐ πρότερον ἀφῆκαν,
 πρὶν ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦς παύου-
 τα τὰ λάχανα κάτωθεν ἕξε-
 μίται. καὶ μὲν ὅτι ὁδοίπορος
 εἶην ὦρα μὲν, τὰ βαρύτερα
 τῶν λιλιμμάτων καὶ τὰ πλε-
 σα ἰμοὶ ἐπίθικαν, λακῶν
 τότε οὕτως ἕξιδάοντο. ἐπὶ
 δ' ἀπηγόραον ἡδύ, παύμενός
 τε, καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμε-

νοι, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐν τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμέν[⊙], ἔγνωρ αὐτοῦ
 καταπίσσω, καὶ μὴδ' ἄρ' ἀποσάτωσί μιν τοὺς πληγῶν.

verberū impatiens, cum amo-
 bobus calcibus resupinum
 supra olera strauissem, aus
 fugi ad montes: quod ille ut
 animaduertit, canes aduer-
 sus me incitauit. Hi cum
 plures essent, atque ad vr-
 sos expugnandos validi, ve-
 ritus ne me dilaniarent, si
 me comprehendissent: de-
 creui satius esse domum re-
 uerti itaque eodem cursu ad
 stabulum eussigio sum res-
 gressus. illi conuenerunt can-
 nes currentes: me verò haud
 prius percutere destiterunt,
 quàm ex dolore cacarem o-
 lera comesta. Et iam abe-
 undi tempus aduenerat, cum
 illi grauioribus rebus quas
 furto surripuerant, dorso
 meo impositis abierunt. E-
 go ⊙ verberitus ⊙ onere
 admodum defatigatus, vn-
 gulis insuper de via contri-
 tis, decreui me inuia proster-
 nere, neque exurgere, etiam
 si me verberando necassent.

ἀνασλώσῃ ποτὶ τὴν ἰσπίσας
 μία μοι ὄψατο ἴσθῳ ἐν
 τῷ βυλάματι ὠύθλο φῶ
 ὅτι πάλυτος ἠπλώμφοι, τὰ μὲν
 ἐμὰ σκάνη σφραγίσσῃ τῆ ἰπ-
 πω, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῶ
 ἰάσσοι κῆσθαι ἴσι δύοις. ἀ-
 δά τις δάμωρ βάσκαυτο,
 σωῆς τῶν ἐμῶν βουλομα-
 τωμ, ἄς τὸν αὐτίον πειλώχης
 κην, ὃ φῶ ἔτερο ὄνος, ἴσως ἐ-
 μοι τὰ αὐτὰ νοήσας πῆλδ ἐρ-
 τῆ ὀδῶ, οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ξύ-
 λω παρορῶν, ἀνασλώσῃ ἄλλε-
 γιον ἐκείλωρ, ὅς δὲ ὄκιν ἰπῆ-
 που, τὰς πηλγῶς, λαβόντων
 αὐτῶ, οἱ μὲν ὄτων, οἱ δὲ ἔρας,
 ἀνιέρων ἰπαρῶν, ὡς δὲ ἔ-
 κιν λύνων, ἐκείνῃ, ὡς περ ἰσι-
 θος. ἐρ τῆ ὀδῶ ἀπυροακῶς,
 λογιόμφοι ἐρ ἀπῆλοισι, ὅτι
 δὴ μάττω συνδῶσι, καὶ τὸν χό-
 νομ τῆς φυγῆς ἀναπίσσοιν,
 ὄνο ἠκρῶ παρῆδῶν, τὰ,
 μὲν σκάνη πάλυτα, ὅσα ἀνομι-
 ξυν ἐκείνῃ, δισσέμοισι μοι
 τε, καὶ τῶ πῶ, τὸν δὲ ἄλλιον,
 ποινουδὸν καὶ τῆς ἀχμαλωσίας
 καὶ τῆς ἀχθοφείας, λαβόντες,
 τῷ ξίφει ἠποτιμνοσιν ἐκ τῶν σκιδῶν, καὶ σπαύροντα ἐπιώδδοιν
 ἐς τὴν κρημνόν, ὃ δὲ ἀπῆδ ἰάτω, τὸν θάνατον ὀρχέμεν. ἐγὼ δὲ
 ὀρῶ

eo pacto speravi illos neces-
 sitate compulsos, sarcinam
 qua pressus eram inter equū
 & asinum partitiuros, meq̄
 ut inutilem relicturos lupi.
 Sed nescio quis dæmon inui-
 dia motus, mea cōsilia in cō-
 trarium vertit. Nam aliter
 asinus fortassis idem cogi-
 tans, in via cecidit, quem illi
 miserum baculis percucien-
 tes, ubi exurgere nequibat,
 neque prodesse verbera, a-
 lij cauda, alij auribus oppre-
 hensum surgere impellebat.
 Cūm vano labore incassum
 tempus tererent, (asinus eo-
 nim in via stratus veluti la-
 pis iacebat) illi ad fugam in-
 tenti, ne frustra tardarent,
 dempta ab asino onera, mihi
 & equo imposuerunt: asellū
 verò miserum, captiuitatis
 & oneris ferendi socium,
 abscissis ense cruribus, ad-
 huc semianimè è loco præ-
 cipiti deijciunt mors illi at-
 tulit laborum finè. Ego vi-
 dens

ἤρῳ ἰν ἑσσωδοιοπόρῳ τῶν
 ἰμῶν βολαιμάτων τὸ τίλθ,
 ἔγνω φέρειν ἀγρὸς τὰ ἐρ
 ποσί, καὶ προθύμως πει
 πατήν, ἐλπιδὰς ἔχωρ ποῦν
 τως, ποτὲ ἐμπροσθεῖα ἐς τὰ
 ῥόδα, καὶ τούτων ἐς ἑμαυτὸν
 ἀνασθεῖσθαι καὶ τῶν λη
 σῶν δ' ἠκρον, ὡς οὐ εἴη ἔτι πο
 λὺ τῆς ὁδῆ, καὶ ὅτι καταλύ
 σσοι λοιπὸν, ἔνθα καθάμι
 νουσι, ἄσε πολυτα ταῦτα ῥό
 μο ἰκορίζοι. καὶ πῶς τῆς ἐ
 σπείρας ἠλθοῦν ἐς τὰ οἰκῆα.
 γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆ
 σο, καὶ πῶρ πολὺ ἰκαίετο. οἱ δὲ
 πονητὰ ἰκῆρα, ἀπὸ ἰτυχῶ
 σοῦν ἡμῆς κομίζοντων, εἶσω
 κατέθνηκα. εἶτα ἤρουντο πλὴ
 γραῦν, ἥτις τί ὄτω καθίε, καὶ
 οὐ ποσκούσας ἀεισον, ἅ
 πῃα πολυτα, ἔπην ἡ γραῦς,
 ἀντιπῆ ὑμῖν. ἄρτοι ποπῶι,
 οἶνον παλαιὸν πῖδοι, καὶ τὰ
 ἡρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἀγεια
 σκουάσατε ἔχω. οἱ δὲ πλὴ
 γραῦν ἰπανίακωντο, ἀπὸ
 σάμφοι, ἠλάφοντο πῆς τὸ πῶρ.
 καὶ λέβητῶ ἔνδον ὑδωρ θε
 μὸν ἔχουτῶ, ἀρυσάμφοι
 ἔνθην, καὶ καταχρήμφοι, ἀντοσχιδίω τῶ λουτρῶ ἰχρίσαντο.

dens quorsum mea euasisse
 sent consilia, stitui a quo a
 nimo ferre sarcinam, et
 promptè iter conficere, spe
 rans rosis aliquando reper
 tis, me pristinam formam re
 cuperaturū: præsertim cum
 ex latronū percepissem ver
 bis parum iuineris superes
 se ad locum in quo depositis
 sarcinis manerent, meq̄ e
 iam cursu, si opus fuerit, ad
 proficiscendum paro. Ante
 vesperam venimus domum.
 Anus vetula intus sedebat
 ad ignem. illi depositis sar
 cinis vetulam rogant cur ses
 deat, ac non potiùs pran
 dium paret. Illa omninò es
 se prompta ait, panes plu
 rimos, vinum vetus, ac syl
 uestres carnes. Collaudata
 vetula, vestibùsque deposi
 tis ad ignem se oleo unxerūt.
 Vas erat æque plenum cali
 dæ, qua se lauerunt. Super
 uenère paulò post adolescen
 tes, aurum, argentum, ves
 stes,

ἄτα ὀλίγοι ὕστερον ἵκον κα-
 ρίσκοι ποποῖ, κομίζοντες
 πάλυ πάλυ, ὅσα χρυσά,
 καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἰμάτια, καὶ
 λίσσοι γυναικῶν, καὶ ἀν-
 θρώπων πολλῶν, ἰκονῶντων ὅ-
 οῦτοι ἀπλοῖς ἢ ἐπαθὲ ταῦ-
 τα ἔνδοξοι κατὰ τὸν νόμον, ὁμοίως
 ἠέσαντο καὶ οὔτοι. λοιπὸν
 μετὰ τούτου, ἡ ἀείσοι λαφύ-
 ρις, καὶ λόγος πολλὸς ἐν τῷ
 συμπόσιῳ τῶν ἀνδροφόνων.
 ἢ ὅτι γυναικῶν καὶ τῶν ἰπῶ
 κειθὰς παρὰ τὴν κρήνην, ἀπὸ ἑκά-
 νθη μὲν σπουδῆ τὰς κειθὰς
 κατίπινε, διδίδως, οἷα ἀκός,
 ἔμει τὸν σιωπῶντων ἰγὼ ὅτι
 ἐπαθὲν ἴδοιμι πλὴν γυναικῶν ἐ-
 ξιούσων, τὸν ἔνδοξο ἀρῶν ἡ-
 ὄδιον. ἢ ὅτι ἕπερθε καταλι-
 πούτων πλὴν γυναικῶν, καὶ νεα-
 νίσκων ἑταῖρα, οἱ λοιποὶ πάλυ
 τὸν ἐπιέρχον ἀνθρώπων. ἰγὼ
 ὅτι ἕσπον ἰμαυτὸν, καὶ πλὴν
 ἀκείῃ φρονῶν τῆς μὲν γὰρ
 θραδὸς καταφρονῆσαι ἡμῶν,
 καὶ φονῆν ἐκ τῶν ἐκένυς
 ὀμμάτων διωκτῶν. ὅ ὅτι κα-
 νίσκος μίγας τε ἡμῶν, καὶ φο-
 βερὸν ἰδὼν καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ πλὴν ὄντων ἀ-
 ἰσῶν. τοιοῦτο ὕστερον ἡμέρας, μισούσης σχεδὸν τῆς νε-

stes, ac muliebrem, vni-
 lemque ornatum portan-
 tes, communem omnibus
 prædam: quibus rebus in-
 tus delatis, eodem quo ipse
 pacto se lauerunt. Erat il-
 lis prandium fertile, ser-
 mo homicidarum varius.
 Atus mihi quo equo horti-
 deum præbuit. Ille cibum
 auidè voravit, timens (et
 par erat) ne essem in eden-
 do socius. Vbi mulier abest,
 ego panem, qui intus erat,
 comedi. Postridie reliquo
 cum vetula adolescente
 quodam, ad opus suum abi-
 erunt. Ego seniens custo-
 des mihi impositos diligen-
 tes, ingemiscebam. Aca-
 num quidem contemne-
 bam, cum facile ex eius
 conspectu aufugere possem.
 Sed adolescentem præci-
 cium ense in me sepius re-
 spicientem, atque adfer-
 uantem ostium, formida-
 bam. Postridie circiter nos

Etem

καὶ

πὸς ἀναστρέφουσιν οἱ λησῶν,
 χρυσίον μὲν ἔδωκε ἀργύριον, ἔ-
 δε δὲ ἄλλο ἔδωκε κομίσειον, μὲν
 ἔδωκε παρθένον ἠρώαρον, ἀφ' ὅ-
 θρα καλὴν, λεῖψαν καὶ λα-
 τισπαμνήλιον πλὴν ἰσθῆτα καὶ
 πλὴν κόμην, καὶ καταθέμενοι
 αὐτὴν ἔνδορον ἐπὶ τῶν σιθῶ-
 δων, θαρσύνει ἐκείνον, καὶ
 πλὴν γράβην ἐκείνον ἔνδορον
 μέγαν, καὶ πλὴν πῶδα ἐν φρε-
 ρῶ ἔχειν. ἡ δὲ πῶς, ὅτι ἐπι-
 φασῶν τι ἕβλησεν, ὅτι πῶς,
 ἀπὸ πῶς ἔκλυε, καὶ πλὴν
 κόμην πλὴν αὐτὸς ἰσπάραι-
 τρον, ὅτι καὶ αὐτὸς πλησίον
 ἔσθες, παρὰ τῆ φανῆ, συνέ-
 κλωρον ἐκείνη τῆ καλῆ παρ-
 θένῳ, ἐν δὲ τῷ, οἱ λησῶν ἔ-
 ξω ἐν τῷ πῶ δόμων ἰδέσθου.
 πῶς ἡμέραν δὲ τῶν σοσιπῶν
 τισ, τῶν τὰς ὀδούς φρεσῶν
 εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέ-
 λων, ὅτι ξυφῶ τὰ τῆ πα-
 ειφῶ μέγαν, καὶ πῶς πῶς
 τον κομίσει. οἱ δὲ ὅπως ὡς ἔ-
 γων, ἀναστρέφει καὶ ὀπλισ-
 μένοι, λαμῆ καὶ τὸν ἵππον ἐ-
 πιστάξασαν, ἡλκωνον. ἐγὼ δὲ
 ὀδυσυχῆς, ἐπιστάξασαν ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελθόντες, ὅ-
 θνηρῶς πέθερον, ἐνθρον ἐπὶ κόμην πῶ ξυφῶ, ἐπαρομῶν αὐτῶν.

Item mediam reuerſi fures,
 neque aurum, neque argen-
 tum tulere, sed virginem for-
 mosam sanè, flentem, capita-
 lis sparsis, ac scissa veste.
 Hanc in straminibus posi-
 tam bono animo esse iubent,
 mandantes vetula, ut con-
 tinuò domi esset, virginem-
 que adseruaret diligenter:
 quæ neque potum, neque
 citum capere voluit, solùm
 gemens ac lacerans capita-
 los, adedè ut ego quoque il-
 lius còmotus fletu, sibi iux-
 tà propinquus lachrymas
 rem. Intèrim extra domum
 fures in porticu cenant. Fa-
 clo die explorator quidam
 adueniens, nunciat quen-
 dam aduenam ea die mula-
 tis cum opibus transiturum.
 Hi ut erant armati confur-
 gentes, me & equum stra-
 tos abeuntes ducunt. Ego in
 felix ignorans me ad pu-
 gnam & bellum duci, eum
 tarde irè, ligno percutiebon.

Post-

ὀδυσυχῆς, ἐπιστάξασαν ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελθόντες, ὅ-
 θνηρῶς πέθερον, ἐνθρον ἐπὶ κόμην πῶ ξυφῶ, ἐπαρομῶν αὐτῶν.

ἐπὶ δὲ ἤκουσεν ἄς πλὴν ὁδοῦ,
 ἔνθα ὁ ξύϑ' ὑπαλάσσει ἐξ
 ἑμοῦ, συμπεσόντων οἱ ληστῶν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς, αὐτὸν τε καὶ
 τοὺς ἑταίρους θηράοντας ἀπί-
 κταναν, καὶ ὅσα ἠτιμώτα-
 τα ἐξελόντων, ὡς ἴππων καὶ μοι
 ἐπέθηκεν, τὰ δὲ ἔτερα τῶν
 σκευῶν αὐτῶν ἐν τῇ ὑλῇ ἐκρυ-
 ψαν. ἔπειτα ἠλαυνον ἡμᾶς ἔ-
 τας ὁπίσω, καὶ γὰρ ἰπαρόμφορος
 καὶ ὡς ξύλον τινάλλομεν, ἵκνῶ
 πλὴν ὁπλῶν παρὰ πτέρων ὅς
 ξύαν. καὶ μοι ἄρ' ἔτις πη-
 γῆς γίνονται πρᾶμα ἀγα-
 νόν, καὶ λαλοῦν ἔνθεν τὸ
 λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἰβάδιον. οἱ
 δὲ πῶς ἀκάλους ἔλεγον· τί
 γὰρ ἡμῖν δοκεῖ πρέσθαι τὸν
 ὄνομα τοῦτον, πᾶσι καταπί-
 πλοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἄρ'
 τοῦ λημνῆ, οἷον δὲ ἐν ἀγα-
 θῶν. ναί, φησι ῥίψωμεν αὐτὸν
 καθάπερ μὲν τοῦ στρατῶ ἑσός
 μνον. καὶ οἱ μὲν σωτήριον
 ἐπ' ἐμὲ ἔγὼ δὲ ἀβέβην ταῦτα,
 ὡς πρᾶγματι λοιπὸν ὡς ἀπο-
 τεῖα ἐπέβαινον. ὁ δὲ τὸ θανά-
 τὸς με φόβῳ, ἀναδύων τῆς
 ὁδοῦ ἔθηκεν. ἐπὶ δὲ ἠλθοῦς
 πρὸ ἄσω. ἔνθα κατεκλύθη,

Postquam ad locum peya
 uentum est, qua aduena il-
 le profecturus erat, in ve-
 hricula & sacrimas incidens
 tes, hominem cum famis
 lia occidunt: preciosiori-
 bus rebus mihi & equo im-
 positis, cum reliqua in syl-
 uis abscondissent, reuer-
 si sunt. Ego cum baculo
 sapius ictus essem, vngua
 la offendo in lapidem a-
 cutum. ex offensione fit
 summo cum dolore vul-
 nus: quo factum est, ut reli-
 quum viae conficerem clau-
 dus. Tunc illi: Quid opus
 est inuicem autem hunc a-
 sinum nutrire sapius cespi-
 tantem? Ex aliquo demum
 eum præcipitem loco, in-
 utilem bestiam, tanquam
 futuram exercitus expiatios
 nem. Cum hæc aduersum
 me machinarentur, ego in-
 telligens omnia, quod tin-
 neris superfuit, oblitus vul-
 neris peregi. timor enim
 mortis, omnem abstulit vul-
 neris dolorem. Vi verò ad di-
 uersorium peruenitum est, o-
 nera

τὰ μὲν σκάνη τῶν ἡμιτέρων
 ἔμαρ ἀφελόντων ἐν κατίθης
 καρ, αὐτοὶ δ' ἀναπισόνον
 ἰδέειν. καὶ ἰπιδὴ νύξ
 λῶ, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοι-
 πὰ τῶν σκουῶν ἀνασῶσαι.
 τὸν δ' ἄθλιον ἕτορον ὄνορ,
 ἔφη τῆς αὐτῶν, τί ἰπάγο-
 μῶν, ἀρεστορ ἰν τῆς ὀπλῆς;
 τῶν δ' σκουῶν ἂ μὲν ἡμῆς
 οἴσομεν, ἂ δ' καὶ ὁ ἴπιδ.
 καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵπορ ἄ-
 ζοντα. νύξ δ' ἡ λῶ καμπε-
 ταίτη ἰν τῆς σκλήης, ἡ ἀ-
 γὰ τότε πῆς ἱμαντῶν ἑ-
 πορ ἄθλι, τί ἔτι μῆας ἰν-
 ταῦθα; γυπῶν δ', καὶ γυπῶν
 τέσσαρα διαπύσοισιν, οὐκ ἂ.
 κούας, οἶα περὶ ἑὸν ἰδον-
 ἄσαντο; θείας ἑὸν ἡρμῶ
 περὶ πῆς; νύξ μὲν αὐθι,
 καὶ σκλήη ποτῆ, οἱ δ' οἱ
 ζονται ἀπόντων. φυγῆ σῶ-
 λῆ σαυτῶν ἄρ' ἀποπῶν ἀν-
 δροφόνων. ταῦτα πῆς ἱμαν-
 τῶν ἰννοοῦμῶν, ὅρῶ ὅτι
 οὐκ προσεδέμεν οὐδέ
 νῆ, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἰν τῶς
 ὁδοῖς ἡμῶς παρεκρίματο, τῶ-
 τό με καὶ παρεξίωσεν ὡς με-
 διον πῆς τῶν φυγῶν, καὶ ὁρῶν ἰξίωσεν, ἀπῆσαν ἢ δ' ἡρῶν,
 ἰπιδ

nera cum deposuissent à no-
 bis, discumbentes eonant.
 Deinde noctu cum recedere
 vellent, quò reliqua è sylvis
 deportarent: Quid, vnus in-
 quit, hunc miserum deduca-
 mus asinū, inutilem propter
 vngula vulnus: hæc qua sus-
 persunt, partim nobis im-
 psis, partim equo deferens
 da imponemus. His dictis
 abierunt, vnà equum decen-
 tes. Nox cum luceret Lunæ
 beneficio, ego mecum loquu-
 tur: Quid amplius, inquam,
 expectas miser, esca vulturi-
 bus & eorum pullis futu-
 rus? Nunquid nō intellexisti
 quæ isti de sunt inuicè col-
 loquuti? Visne ex alta crepi-
 dine deijci? Nox respundet,
 fures abière, pete fugá ab i-
 stis homicidis salutem. Hæc
 mecum cogitans, cum vide-
 rem me solutum (laqueuse-
 nim suspensus pendeat) ad
 fugiendum maxime sum cõ-
 motus. Itaque domum e-
 xiens capi cursu fugere.

Quod
 ἰπιδ

ἐπέειλεν ἀφελείσθαι με ἔτοι-
 μου, καὶ ἀνελθεῖν μου ἐκ τῆς
 ἑσπέρης, καὶ ἔρχεσθαι ἐν δὲ δὲ ἄξιον
 ἡρηνόου, καὶ θανάτου ἄλλου
 ἐπιπέσειν, τὸ ἄπο γρῶας ἀ-
 νῶνα, ἴσσορον αὐτῷ. ἢ δὲ
 μάλ᾽ ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τῷ
 παρθένου. τῷ ἀχμῶν ἄδον,
 ἢ καὶ πῶς οὐκ εὐδοῖσα, καὶ ἰδοῖσα
 γρῶας, διήκω λέγων ἐξ ὄνου
 ἡμυγῶν, τοῦ μὲ τὸ μνημα
 γρονθοῦ, καὶ ἄξιον ἀπυρροῦ-
 μισθῶ ναυίων. ἀναπηλῆ ἦ
 εἰ ἐμὲ, καὶ ἐπιναθίσασθε μοι,
 ἡλαυνε, ἡ ἀπὸ τῶν τε ἰρωτῶ τῆς
 φουγῆς, καὶ τῆς λέξης σπυ-
 δῆ, ἔφυγον ἰππου δρόμου. ἢ δὲ
 γρῶας ὀπίσω ἀπὸ τῆς ἀπλο. ἢ
 δὲ παρθένου τοῖς μὲ θεοῖς
 ἡνυχίω, σῶσα αὐτῷ τῆς φυ-
 γῆς. πῶς δὲ ἐμὲ. λέμυ, ἔ-
 φη, κομίσης πῶς τὸν πατέ-
 ρα, δὲ κατὰ σὺν, ἐλάθρορον μὲ
 σὺ σπαντὸς ἔργου ἀρήσω, λε-
 θῶν δὲ μέθυ μὲ ἔσαι θι,
 ἐφ' ἡμέρας ἡμέρας, τὸ ἀρι-
 στον. ἐν δὲ καὶ τὸς φονεῖς,
 καὶ τὸς ἐμαυτοῦ φουγῶν,
 καὶ πομπῶν ἐπιναθίσαν ἢ θέρα.
 τὰς ἀν, ἐκ τῆς ἀνασθεῖσας, ἐμοὶ λέξης ἐπιπῶν ἔθερον, τὸ πρῶ-
 μαν ἄμηνίσας, ἐπὶ δὲ ἡκοῦν, ἐνθα ἰσχύιστο διπλῆ ὀδός,

Quod anus ubi conspexit,
 me per eandem retinebat:
 ego rem dignam præcipia-
 tio & alia quavis morte pu-
 tant, si à vetula retinerer,
 mulierem trahebam. illa ma-
 gna voce implorat virginis
 opem. Quæ cum prodisset,
 conspectare, facinus est an-
 sa nobile & memoratu dia-
 gnum. Nam super me ascen-
 dens, fugæ comes facta est.
 Ego tum fugiendi cupidus,
 tum puella gratia, extenio
 cursu abibam, anicula post
 nos relicta. Virgo orabat
 pro salute deos. ad me ves-
 rō: Si me, inquit, ad patera-
 nam domum perduxeris, pri-
 mum ab omni opere te libe-
 rum faciam, tum hordei
 medimnus erit tibi singulis
 diebus cibus. At ego tum
 interfectores meos fugiens,
 tum pollicitationibus puel-
 le motus, neglecto vulne-
 re currebam. Vt verò ad tri-
 uuium quoddam peruenimus,

in
 oi πῶ

οἱ πολέμοιοι ἡμᾶς καταλαμ-
 βάνουσι, ἀνεσρέφοντες, καὶ
 πόρρωθεν ὄντες πρὸς τὴν οὐρανὸν
 ἔγνωσαν τοὺς ἀστυ-
 χᾶς ἀχμαλᾶτους. καὶ πρὸς
 ὄφρα μὴ ἴδω λαμβάνοντάς μου,
 καὶ λήγουσι, ὃ καλὴν λέγουσιν
 ὅτι οὐκ ἔστι παρθεῖον, ποῖ βαδίζεις
 ἀσέβητα παλάμῳ; οὐδὲ τὰ
 δαμόνια δειδύκας; ἄρα
 δειρόν τοι πρὸς ἡμᾶς, ἡμῶς οὐ
 τοῖς αἰετοῖς ἀποδύσασθαι. Σαρ-
 δόνιον γὰρ ἔστιν ἔλεγχον,
 ἡμῶς ἀπεσρέφοντες, ἔδωκεν
 ὀπίσω. ἡμῶς περὶ τοῦ ποδός,
 καὶ τοῦ γόνατος ἀναμυ-
 θᾶς, ἐκόλουρον. οἱ δὲ, πᾶς,
 ἐφάσαν, χαλῶς, ὅτι ἀρᾶδι.
 δράσκων ἰσχυρᾶς; ἄρα ὅτι
 φῶς ἐμὸν ἴδουσι, ὑπερῶν
 ἔσπον ὀπίσω, καὶ πῆλως
 ἦσαν. τοῖς δὲ λόγοις τοῖσι τὸ
 ξύλον ἔπειτο. καὶ ἦδη ἔλκε
 ἑμὸν ἔλεγχον, νοθεύοντες.
 ἐπεὶ δὲ ἔσω πάρι ἀνεσρέφα-
 ρον, τὴν μὴ γὰρ ὑπερῶν ἐκ
 τῆς πέρας ἑρμαμῆλον ἐκ
 νόδιον δειδύκας, ὅλον ἔ-
 κός, τοὺς δαμότας, ἐπὶ τῆς
 παρθένου φωνῆ, ἑρμαμῆλον
 ἔλεγχον, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς γῆς.

in hostes nostros redeuntes
 incidimus, qui à longè pro-
 pter Lunam infelices cap-
 tivos cognouère. Currentes
 cum me comprehendissa-
 sent in virginè versi: O spe-
 ciosa virgo, quid misella,
 inquit, per ignota pergis
 loca? nunquid daemones non
 extimescis? redi igitur. nam
 te tuis restituemus. Quae quò
 videntes dixissent, me retrò
 verterunt. tum pedis eius vul-
 neris memoria quum reno-
 uata esset, claudicare cepit.
 Illi: Nunc tandem captus,
 claudus factus est, aiunt: ce-
 terùm fugiens non sentiebas
 vulnus, sed sanus videbàre,
 equo eius anibus velocior cur-
 su. Haec inter verba aded me
 lignis percutiebant, ut iam
 ulceribus posteriora infe-
 cta sunt. Demum ingressi,
 anum laqueo è petra suspen-
 sam inueniunt. Verita e-
 nim (ut equum erat) latro-
 nes, propter virginis fugam
 laqueo vitam finierat. quod
 illi admirantes, scisso fune
 in imum praecipitem egere.

Deinde

τὴν δὲ παρθένον ἴδον κατή-
 λυσαν, ἔτα ἐπέπυρον, καὶ πό-
 τος ἴω μακρὸς ἕδρ τὴν ἠ-
 δην περὶ τῆς λέοντος διελίζοντο
 πῶς ἀποκίονος· τί σοὶ δὲ μὲν, ἔ-
 φη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν;
 τί δὲ, ἄνθρωπος ἄγνωστον, ἢ
 τῆ γραι ταύτη κατὰ ἐπιπέ-
 ψωμῶν αὐτῶν, ἀφελόμενον
 μὲν ἡμᾶς χύμαλα πομά, ὅ-
 σορ ἐπ' αὐτῆ, καὶ πῶ δὲ σαρ ἡ-
 μῶν ὄλον τὸ ἐρρασήσους ἔ-
 ἴσθ, ὅ φησὶν, ὅτι αὐτῆ, ἐ τὸν
 οἶκοι ἐβράζατο, ἢ δὲ τίς ἄν ἡ-
 μῶν ἴδον ἠελιόπιδος· ποδῶν
 φῶ ἄν ἰάλω μὲν, ἴδον ἐχθρῶν ἐκ
 παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπεσόν-
 των, ὡς ἀμυνόμεθα μὲν τὴν
 πολιμίαν. ἀπὸ μὲ ὅτω ῥα-
 δίδας ἀφθονοῦται, ποσὸς αἰ-
 πί τῶ λίθου θάνατον ἔ αὐτῆ ἢ
 ἀλγανότατον καὶ μακρότα-
 τον ἐξάρω μὲν, καὶ ὅσος αὐτῶν
 χρόνῳ καὶ βασάνῳ ἐλάσας,
 ὑπεροπ ἀπλή, ἔτα ἰζήτου
 θανάτων. καὶ τίς εἴπῃ, οἶ-
 δα ὅτι πᾶν ἰσχυρὸν τὸ ἀρχι-
 κτόνημα. τὸν ὄνον δὲ ἀπλή-
 σαι, ὀκνηρὸν ὄψανῶν δὲ καὶ χῶ-
 λῶν ἔνα ψωδὸ μὲν, καὶ μὴ
 καὶ τῆς φωνῆς ἢ παρθένου γ-

Deinde ligata virgine sunt
 ad cenam profecti: qua
 multo potu iraducta, quum
 de virgine colloquerentur:
 Quid, ait quispiam ex eis,
 de hac fugiiva agendum?
 quid censet, alter, nisi eos
 dem illam loco, quo vetulam
 nostram præcipitem aga-
 mus? nam ὅ pecuniam no-
 bis auferre conata est, ὅ nos
 autemque nostram prodere.
 Scitis enim, si ad suos per-
 uenisset, in quanto periculo
 versaretur vita nostra: nam
 omnes à pluribus ex impro-
 uiso circumdati fuissetus ea-
 pti. Quare vlciscamur hanc
 vitæ nostræ insidiatricē: sed
 non ita, vt è saxo proiecta
 morte pereat repentina mor-
 tis genus, quo longo dolore
 afficiatur, reperitundum est
 nobis. Cùm de illius mor-
 te disceptarent: Adjiciã ait,
 huic (quod ὅ vos probas-
 biiis) asini interitum, quo-
 niam semper tardum, nunc
 verò fidē claudicantem os
 portet perdere: etenim sua
 gæ virginis factus est for-
 cius

ὄμορον ἐπιρίπτε καὶ διω-
 κούρον. ἔβρου ὠνῶ ἔωθρον ἀρσφά-
 ξαντόν, ἀνατίμωμῶν ἐκ τῆς
 γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἕγκατα
 πάντα ἕξω βάλλωμῶν, πλὴν δὲ
 ἀγαθὴν ταύτην παρθένον ἑὴ
 ὄνω ἐγκαθικισωμῶν, πλὴν μὲν
 κεφαλῶν ἕξω ἔ' ὄνω πρόχρον,
 ὡς ἄν μὴ ὄνθῶς ἀρπυγίην, τὸ
 δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἐνδορ ἕρυν
 πλωμῶν, ὡς ἄν αὐτὴν κατα-
 κειμένην ἐν μάλα σὺρῶψαν-
 τῶν, ῥίψωμῶν ἕξω ἄμφω ταύ-
 τα ἴσως γυψί, λεανῶς τῶ ὄ-
 κω καμψῶν ἄεισον. σκοπέτε
 δὲ, ἃ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δα-
 νόρ. πρῶτον μὲν, τὸ νεκρῶ ὄνω
 σιωοιπέμ, ἔτα τὸ θέρος ὄρα,
 θρῆμοῖ ἄτῶ ἡλίω, ἐν ἡλίω ἡα-
 θεψῆσθαι, καὶ ἡμῶν ἀεὶ ἡτέρι-
 νοῦτι ἀρπυγίαν, καὶ μὴ δὲ
 ἑαυτὴν ἀρπυγίαν ἔχαμ. τὰ
 μὲν γὰρ ἄν. ὅτε σείσεται,
 ἡπομῆς τῶ ὄνω πῆ τε ὄδμῆ
 καὶ ἴσως σὸ ἀνῆξι πεφυρμένη,
 ἑὴ κίεμ ἑὴν ἑὴν ὅτε οἱ γυψῶ,
 ἑὴ τῶ ὄνω πρῶσιούτων ἑὴσ,
 ἡ ταύτην, ὡς ἐκῆνον, ἴσως ἡ
 ἑὴ ἑὴν ἑὴν ἑὴν ἑὴν. πάν-
 τῶν ἀνέθῶ ἑὴ, ὡς ἐπὶ ἀγαθῶ
 μὲν ἄλλῳ, ἑὴν τερατῶ δὲ ἑὴν ἐν ἑὴν ἑὴν. ἐγὼ δὲ ἀνέσθρον αὐτὸν,

eius minister. hunc inter-
 ficimus primū, tum scin-
 damus ventrem, atque inte-
 stinis abiectis, intus virgi-
 nem includamus, ita ut so-
 lum superextet caput, ne e-
 uestigiō suffocetur: reliquum
 corpus intra ventrem lateat:
 quo confuto, ambos vultu-
 ribus eijciamus nouo more
 preparatum cibum. Aduer-
 tite quæso ad hoc tormenti
 genus. primū viua mortuo
 asino inhaerebit, deinde sole
 vrente in eius ventre deco-
 quetur: insuper fame ad
 mortem torquebitur, neque
 poterit se ipsam perimere:
 caetera quibus excrucia-
 bitur, ium ex putrefacti cada-
 ueris foetore, tum ex vermi-
 bus scaturientibus, præter-
 mitto: vultures denique ca-
 dauere depasti, & viuentem
 quoq; vna lamabunt. Ad hoc
 monstro simile acclaman-
 tes omnes, rem comprobauē:
 re. ego me ipsum deplorabam
 tanquam

ὡς δὲν ἐπισφαρυγόμενος, καὶ
 μυθευόμενος ἀτυχὲς κέτόμα-
 υς, ἀπὸ παρθένου ἀθλιαῖν
 ἐπιδηξόμενος, καὶ θήκη δέην
 ἀδικήσεως κέρως ἐσόμενος. ὄρ-
 θρος δὲ τῷ ἔτι, καὶ ἐξάφνης
 ἐφίσταται πῶθ' ὄρατιωτῶν,
 ἐπὶ τοῖς μικροῖς τοῖς ἀει-
 μύστον. καὶ ὁ θείως πωλύτας ἐ-
 δίσσωμα, ἢ ἐπὶ τ' ἡ χάρας ἡ-
 γημόνα ἀπῆγομ. ἔτυχ' ἢ καὶ ὁ
 πῶν λόρην μινυνοσμή, ὅ-
 σὺν αὐτοῖς ἰδῶν. αὐτοῖς γὰρ
 τῷ, ὁ καὶ τὸ καταγλιόριον τῶν
 ληστῶν μιλύσας. παραλαδῶν
 οὐδὲ τῶν παρθένου, καὶ καθί-
 σασ ἐπ' ἐμὲ, ὅπως ἔχην οἰκαλι-
 οὐδὲ κωμῆται, ὡς ἔειπον ἡμᾶς
 ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν ἀτυ-
 χουῦτας ἀαχλιόριον αὐτοῖς ἐ-
 μοῦ πρῶτον κισσαμῆμον, καὶ
 πρῶτον κισσαμῆμον ἡσπάζοντο,
 καὶ ἔγνωσαν εἶσω, ἢ δὲ παρθε-
 νος, ποταμὸν λόρον ἔχην ἐ-
 μοῦ, δίκαιορ ποιοῦσα, τῷ
 σωμαχμαλώτου σωμαπο-
 θρῶσαντος, καὶ τὸν λοιπὸν
 ἐκείνου αὐτῆ θάνατον συγκι-
 νησάσαντος. καὶ μοι τοῖς κρι-
 κτημύθοις ἄεισον παρῆκατο,
 μέλιμνος καὶ θῶν, ἢ χόρ' ὅσο καμῆλα ἱκάνος. ἐν δὲ τῷ

tanquam iam moriturum;
 neque tantum meo interitu
 dolebam, quantum quod a res
 ceptaculum essem futurus
 infelicis puella, quae nihil
 admiserat mali. Iam dilua-
 culum aderat, quum subitò
 manus aduentat militum ad
 hos scelestos latrones capi-
 endos: quos omnes vincetos
 ad eius ora praesidem per-
 ducunt. Inter hos milites,
 qui puellam desponderat, la-
 tronum inuestigator aderat.

Hic virginem dorso meo im-
 positam, ad suos reduxit.
 Domestici nos etiam à lon-
 gè conspectos ut agnouere,
 me illis aduentum no-
 strum voce significante, pro-
 feci obuiam, domum per-
 ducunt. Virgo multum de me
 locuit, & captiuitatis &
 fugæ socio, & vnâ ad mor-
 tem destinato, cura mei des
 mandata ceteris, medim-
 num hordei praebere iussit,
 etiam fœnum quantum sus-
 ficeret camelo. Ego conspes-
 citis canibus, qui in aulam

ἡγάλα κατηράμην πλὴ Πα-
 λαστραν, ὡς ὄνομα, ἢ ὅτι ἡ
 να ἦτερον μὴ ἀθέτη ἑώρα
 ἢ τὸς ἡώας, ἢ τὸν Πανῶν
 παρρησιότου, καὶ λαφύσου-
 τας πομπῆ, καὶ ὅσα ἐν γα-
 μοις πλεῖστων νυμφίων ἡμῶ-
 ραυς δι' ὑπερον, μὴ τὸν γά-
 μου, ὅτι πομπῆς, ἐπεὶ δὲ χάριν
 μοι ἐφ' ἡ δεισιπνοῖα ἔχον πα-
 ρὰ τὸ παρὶ, καὶ ἀμείψασθαι
 με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλων
 ὁ πατήρ ἐκείνων ἐλάθρον
 ἀφίχου ὑπάθειον, ἢ σὺ δὲ
 ἀγγελοῦς ἵπποις νέμεσθαι.
 καὶ ἢ, ὡς ἐλάθρον, ἔφην,
 ἢ ἴσεται ἐν ἡλονῇ, καὶ τὰς
 ἵπποις ἐπιθήσεται. καὶ αὖ-
 τη δικαιοτάτῃ ἀμοιβῇ ἐδό-
 κη τότε, ἢ ἡ τὰ προῖμα.
 τὰ ἐν ὄνομα δικασῆ. καλέ-
 σασ οὖν τῶν ἵπποφορῶν
 τινὰ, τὸ τῶν με παραδίδο-
 σιν. ἐγὼ δὲ ἔχασον, ὡς ἐκεί-
 νη ἀποφορῶν. ἐπεὶ δὲ ἡκούω
 ἢ τὸν ἀγρόν, τὰς ἵπποις με
 ὄνομαυς συνίμιξι, καὶ ἢ
 ἡμῶς, πλὴ ἀγέλω, ἢ νόμον.
 ἐγὼ δὲ ἄρα ἐξῆν αὐθι, ὡς
 πρὸ Κανδαλῆ, καὶ μοι ἠνέσθη. ὁ δὲ
 ἰωσιάνης τῶν ἵππων,
 ἢ αὐτὸ γυναικὶ Μυραπόλῃ ἔρδον με
 κατέλιπον. ἢ δι' τῇ μὴ

introeunt, multa ut in dis-
 uitis hominis nuptijs voras-
 bant, Palastram sum execra-
 tus, quæ me non in canem,
 sed asinum sua arte transmu-
 tâset. Haud multos post nu-
 ptiis dies, volens mihi virgo
 promissam gratiam referre,
 patrem, ut me liberum di-
 mitteret, hortata est. Ille sub-
 dium cum equarum ars-
 mentis liberum in voluptate,
 & equas subagitare cum
 vellem, permisit. Quæ tum
 mihi optima redhibitio vi-
 sisset, si mei arbitrij res fu-
 isset. Aduocato itaque equa-
 rum pastore, me sibi permi-
 sit latum, tanquam non am-
 pliùs sarcinarum molestiam
 subiturum. Equabus pas-
 tor immiscuit, ducens sim-
 mul ad pascendum. Opor-
 tebat autem & hic mihi ac-
 cidere, quod olim Can-
 dauli. Sed contrâ atque o-
 pinabar, accidit; nam qui
 armento præerat, inclusum
 me reliquit uxori: illa ad

λη με πικρῶν ὄσων, ὥστε ἀλλήν
 αὐτῆ καὶ στροίς, καὶ κειθὰς
 ὄλας. καὶ τὸ ἄλλω μίτριον
 λακὸν ὀχραεῖσιν ὄνθ, ἀλλήν
 ἴσις αὐτῶ ἐπιστάταις. ἢ δὲ βίβλ-
 τιστῆ, καὶ παρὰ τῶν ἀπῶν,
 τῶν ἐν κείνοις τοῖς ἀγροῖς
 (ποποὶ δὲ πάντων ἴσων) ἄλλων
 ῥα τὸν μισθὸν αὐτῶ, ἐξέμι-
 ὄσων τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχυ-
 λον. καὶ τὰς μὲν κειθὰς, τοῦ-
 μὸν αἴσιον φρύγῳ, καὶ μοῖ
 ὥστε ἀλλήν ἐπιθάλασθ, μάλας
 ὄλας ποῖσθ καὶ ἱερῶν, ἐμοῖ δὲ
 πῶτις ῥα αἴσιον ἴσθ. εἰ δὲ ποτε
 καὶ σωχλάσει με τῶς ἴσθ
 ὄνομιν, παρόμβός τε, καὶ λακ-
 νόμῳ. ἵπὸ τῶν ἀρσῶν,
 ἀπῶν μὲν ἀεὶ γὰρ με μοι-
 χῶν ἵπῶν ἰσθ. εἴνα τῶ
 πῶν, τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐξ-
 δῖωνον, ἀμφοτέροισ ἐξ ἐμῆ
 ἀρῶν ἐτίσθ, ὥστε φέραν
 ἐκ ἡδυνάμην ἴσθ ἵπῶν ἵπῶν
 ἴσθ. καὶ πῶς οὐ καὶ ἄμφορος ἐν
 οὐ ποπῶ ἡδυνάμην, ὅτε
 ἐνδῶν ὄφρα ἰσθ. πῶς
 τῆ μύθῳ, ὅτε ἵπῶν ἵπῶν
 μῶ. ἵπὸ τῶ συνόμων πο-
 λῶ μῶ. ἵπὸ μὲν καὶ τὰ ποπῶ
 εἰς τὸ ὄφρ ἵπῶν ἵπῶν,

pistrinum illigatum, & tri-
 ticum & hordeum molere
 cogit. Medioeris hic erat
 labor, gratio præsertim a-
 sino, molere quantum do-
 mino sat esset. Sed mulier
 intenta quæstui, & in alio.
 rum quoque, qui plurimi in
 agris erant, opera ad fari-
 na mercedem miserum satis
 gabat collum. Insuper hor-
 deum mihi debitum cibum
 confricans, ac molere co-
 gens, placentas ex eo in suum
 usum faciebat: dabatur mis-
 hi furfur pro hordeo. Si-
 quando pastor inter armen-
 ta ire ad pabulum equorum
 sineret, quia me velut adul-
 terum suspicabatur, calci-
 bus & morsibus infestabar,
 adeo ut nullo pacto zelos
 typiam valerem fugere. Ma-
 cilentus igitur parvo tem-
 pore factus sum ac defors-
 mis, neque domi à pistrini
 labore quietus, neque in a-
 gris pascens, quum non es-
 sem ab equorum persecuti-
 one tuus. Destinabar eti-
 am quandoque ad montes,
 lignorum

κή ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμε-
 ζον· τὸ δὲ λῶ τὸ λεφάλαιον
 τῶν ἐμῶν λακῶν. πῶτον μὲν,
 ὑψηλὸν ὄρος ἀναβάσειν ἔειπε,
 ὄρθω δὲ δεινῶς ὄδον, ἔτα κή
 ἀνπόδεται ὄρε ἐν λιθίνῳ,
 καὶ μοι σωξέτω μορον ὄνη
 λάττω, παλάσιον ἀπάθαρ-
 τον. τὸτό μὲν λακῶν ἐκασο-
 τε ἀπὸ πνευ πῶτον μὲν ἔπαί-
 μι κή πρέχοντα λίαν, ὃ ξύλω
 ἀπλῶ, ἀπὸ ὧ ὄσος πνευδὸς
 ἔχοντι, κή ὄξῆς. κή ἀὰ ἔ-
 παυρ ἄς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ,
 ὡς ἀνέγκτό μοι λατ' ἐκῆνο
 ὃ μηρὸς τῆ ῥάβδου. ὃ δὲ ἀὰ τὸ
 τραῦμα ἔπαυρ, ἔτα μοι ἐπι-
 τίθει φορτίον, ὅσον χαλιπὸν
 εἶναι κή ἰλιφαντι ἐνι κῆν.
 κή ἀνωθρὸν ἡ λατ' ἀβάσις ὄξῆα
 λῶ, ὃ δὲ κή ἰνταῦθα ἔπαυρ.
 εἰ δὲ μοι περιπίπλον ἴδοι τὸ
 φορτίον, κή ἄς τὸ ἔτερον ἐ-
 πικλίνον, δεινῶν τῶν ξύλων ἀ-
 παρῆν, ἢ ὧ λεφοτέρῳ πε-
 βαλέν, κή τὸ ἴσον ποίην, ἔ-
 τω μὲν ὄρε ποτε ἐργάσθω, λί-
 θος δὲ μιγάδος ἐν τῷ ὄρει ἀ-
 ναρῶν, ὅς τὸ κερφότερον,
 ἢ ἄνω νεῦρον τὸ φορτίον πεσε-
 τίθει, ἢ λατῆρ ἀθλι, ὅς τῶν ξύλων ὃ μὲν ἢ λίθος ἀρχαῖος περι-

lignorum sarcinas laturus:
 quod malum ceteris erat in
 omnibus deterius. nam pris-
 mum ascendendus mons er-
 rat saxosus, aspera ac dura
 mihi (ut qui absque soleis es-
 sem) via ducebar ab impu-
 ro puero asinario, qui me
 aliquanto nouo more per-
 deret. Is percutiebat cur-
 rentem, neque simplici so-
 lum ligno, sed eo cui fre-
 quentes atque acuti stimuli
 essent infixi. Is semper po-
 steriora dorsi perurgebat,
 adeo ut nates vlceribus in-
 quinatae, semper ab illo eo-
 dem loco vapularent. Onus
 praetera imponebat et ele-
 phanto graue. Descensus
 montis licet esset praecipuus,
 tamen continuis premebat
 verberibus. Si quando sar-
 cina in alteram declinaret
 partem, nequaquam aut
 demebat ligna, aut impo-
 nebat leuius, ut aequaret
 latera, sed graues addebat
 lapides leuiori parti. ita re-
 dibam miser tum ligna tum

φέρει ἢ ποταμὸς τῷ ἀένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ ὁ δὲ τ' ἐποδημάτωρ
 φέρει μὲν ὅ, ὁπίσω τῶν ξύλων,
 ἐπὶ μοι καθίσωρ, ἰστέρα τ' πο-
 ταμόν. εἰ δὲ ποτι, οἷα λέ-
 μων ἢ ἀποφορῶν, κατα-
 πίδωμι, τότε δὲ τὸ θανάτῳ ἄ-
 φόρητον τῷ. ὅ γὰρ τῷ κατὰ δὲ
 ἢ χάρᾳ μοι ἐπιδοῦσα, καὶ μὲν
 χαμόθυρ ἐπιγέρει, ἢ τὸ φορ-
 τιον ἀφελείμ, ἄν ποτε ἢ δέοι.
 ὁ δὲ ὅτι κατὰ θῶν, οὐτε χάρᾳ
 ἄν ποτε ἰσέδωκῃ, ἀπὶ ἀν-
 θρωπῶν ἀπὲρ τῶν κεραιῶν, καὶ τῶν
 ὄτων ἀρξάμεν ὅ, σωκοπέ-
 με τῷ ξύλῳ ἕως ἐπιγέρωσι με
 αἰπυλά. ἢ μὲν ἢ ἄλλο κα-
 κόν ἐστι μὲν ἀφόρητον ἕως αἰ-
 σωκοπέων ἀκαθάρτων ὁξυτά-
 τωρ φορτίον, ἢ τὸ δὲ σμῶν πρ-
 οσηγίας, ἀπικρέμα ὁπίωδῃ
 ἐν τῆς ὁδοῦ ἢ ὅ, οἷον ἀνὸς τῷ,
 ἀπίοντος τῷ ὁδῶν ἀπικρέμα-
 ῖνον, καὶ ὁπίωδῃ μοι, καὶ
 πάντα μοι τὰ ὁπίωδῃ νόσσοι,
 ἐπὶ προσκορ. ἢ τῷ μοι τὸ ἀμ-
 νηρ ἀδύατον, τ' τι προσκόν-
 τωρ ἀεί μοι ἐπομένων. καὶ μὲν
 ἢ ῥημένωρ. εἰ μὲν γὰρ ἀπὲρ μα-
 κείοιμι, φηλοῦ μὲν ὅ τῶν
 ἀκαθάρτων τῷ περὶ ὁδῶν, τὸ

saxa inutilia ferens. Flumen
 erat in itinere absque nau.
 ille caelestis parcens, à poste-
 riori parte post ligna supra
 me, quoad fluvium transiuis-
 sem, insidebat. si verò (ut se-
 pe contigit) labore atq; one-
 re nimio lapsus cecidisset,
 tum mihi calamitas aderat
 non ferenda. non enim deses
 me subleuabat manibus, aut
 chamo erigebat, aut redde-
 bat sarcinam leuiorem: sed
 à capite atque auribus inci-
 piens, me ligno percuiebat
 continuè, quoad plagarum
 multiitudo me cogeret ad
 surgendum. Aliud quoque
 malum intolerabile sum per-
 pressus: spinarum quippe acu-
 tarum fascem, quem fere-
 bam à posteriori parte su-
 spensum, caudæ alligauit, ut
 pendens crura mouentem (ut
 ambulanti necesse erat) ac-
 cerrimè pungeret. Neq; verò
 huic malo obuiare potui etià,
 hæreticib. semper spinis, ac pro-
 pter incessu repercuientibus:
 nā si remissius incedens decu-
 tarem spinarum ietus, ligno
 valida

τῶν ξύλων ἀπωπύλω· ἂ δὲ
 φάγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἦδου
 τὸ δεινὸν ὄπιον ὅξυ πρὸς
 πλε, καὶ ὅπως ἔργον λῶ τῷ
 ὀνηλάτῃ τῷ ἰμῶ, ἀπὸ τῶν
 με. ἐπὶ δὲ ποτὶ ἄπαξ κατὰ
 πάσχωρον ποτὰ, οὐκ ἐπιφί-
 ρων, πρὸς αὐτὸν λάξι ἐκίνη-
 ©, ἔχην ἀεὶ τὸ τὸ λάξι ἐν
 μνήμῃ. καὶ ποτὶ κινδύνα
 σπαῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου ἄς
 ἑτέρου χωρίου μετρηγῆν,
 λοιμὸς οὐδὲ με, καὶ τὸ σπ-
 πῆον τὸ ποτὸ σωφικῶν,
 κατὰ δὲ σπῆον ἐπ' ἰμῶ. καὶ δὲ
 μῶ ἀργαλῆ ἐν μάλα πρὸς
 δησί με τῷ φορτίῳ, κακὸν
 ἰμοί μείζονα τυράων. ἐπὶ δὲ
 πρὸς ἵνα λοιπὸν ἴδω ἐν τῆς ἐ-
 σίας, ἀλέψας δαλὸν ἐπιθε-
 ρόν, ἐπὶ δὲ πόρῳ τῆς αὐτῆς
 ἐγνώμεθα τὸν δαλὸν ἐκέρ-
 ψην ἄς τὸ σπαῖον. τὸ δὲ (τί
 γὰρ ἀποδιδάτο) αὐτὸς ἀ-
 νάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν
 ἔφερον ἄλλο, ἢ πῶρ ἀπλε-
 τον. μαθῶρον, ὡς αὐτῆς ἀπὸ
 τι βαθῆ ἐντυχῶν, ῥίπῳ ἰμοῦ τὸν
 τῶ τέλματ' ἐς τὸ ὑγεία-
 ζον· ἔτα ἐκὼν ἰνταῦθα τὸ
 σπαῖον, καὶ δινῶν καὶ σφί-
 φων ἰμοῦ τὸν, τῷ πηλῶ
 κατὰ σπῆον τὸν θερμὸν
 ἐκάνον, καὶ πικρὸν ἰμοῦ
 φορτίον, καὶ ἔτω λοιπὸν,
 ἀκινδυνότερον ἐβάρυτον
 τὸ δὲ τὸ

valde vapulabam: si bacu-
 lum euitarem cuius ambua-
 lans, grauius posteriora tor-
 quebantur a spinis. erat asi-
 nario illi omnino me pers-
 dendi animus. Itaque cum
 illum aliquando calce per-
 cussissem, nunquam est id
 oblitus. Iussus stuppam de
 vna regione in aliam trans-
 ferre, illam super dorsum
 meum arcte alligauit, inter-
 ritumque ex eo mihi machi-
 natus, cum paululum pro-
 cefsisssem, rapit ex igne tor-
 rem exustum, infra stuppam
 abscondit: qua subito incen-
 sa, ego ignem sentiens me
 comburentem, in conspectu
 foris de via stagnum me
 conieci, meque in aqua vna
 cum stuppa conuolui sapius,
 quoad ignis exstingeretur.

ita absq̄ discrimine reliquum

ἰπολοπορὸν δὲ ἤρ' ἔτι ἀνάψα
 με ὡ παλὶ δουατορὸν λῶ, ὅτ
 σοπέιν πληθὺν γὰρ πεφνυμέ-
 νον, καὶ τούτῳ γε, ὁ δουμρὸς
 πᾶσι πεσιλθῶν, ἰμοῦ κατε-
 ψύθητο, ἀπὸν ὡς παειῶν, ἐ-
 κὰρ ἰαυτὸν ἐνοείσαιμι τῆς
 σίας, καὶ τότε ψῆ ἐν τῷ συ-
 πείῳ, μηδ' ἰληπίσων, ἰπεξῆλ-
 θον. ἀπ' ἔτερον ὁ ἀκωθαρε-
 τῶ πᾶσι ἐξῆυριρ' ἐπ' ἰμείμα-
 κρῶ κέκιορ, κομίσας γὰρ με
 ἐς τὸ ὄρ', καὶ μοι φορ-
 τίον ἀθροῖν ἐπιθείς ἐν τῶν ξυ-
 λων, τῶ δ' ἢ πιπῶσαι γεωρε-
 γῶ, πηκσίον οἰκοῦντι, ἰμείθε
 γυμνὸν, καὶ ἄξυλον κομίσας οἱ
 κἀθε, κατὰ ψάθ' ἰαί μου πῆς
 τῶν αὐτ' ἀεσπότων ἔργον ἀνό-
 σιον τῶν δουρεσποτα, τὸν ὅ-
 νον, καὶ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δε-
 νῶς ἀργὸν ὄντα, καὶ βραδυῶ.
 ἀπὸ ἀμὲν νῦν ἰπιτηδῶν καὶ
 ἀπὸ ἔργον, ἰπῶν γυναικῶν ἢ
 παρθένων καλῶν καὶ ἰρῶν
 ἰδῆ, ἢ πᾶσι ἀχλακίσις, ἐ-
 πιτα ὁρόμω ἐπ' αὐτοῖς, ὡς εἰ
 τις ἐρῶ ἄνθρωπον ἢ ἄρῆλυ, ἰπῶ
 ἔρω μὲν γυναικὶ κινώμενος, καὶ
 δάκνει ἐν πηλίματ' ἢ σχήμα
 τι, καὶ πηκσίω γερ βιάζεται. ἐν δὲ τούτῳ, σοὶ δίκας καὶ πράγματα

confeci via, cum non dare-
 tur illi facultas stuppam am-
 pliùs incendendi, limo atque
 aqua plenam. At scelestus
 ille asinarius domum reuert-
 sus, omnem in me culpam
 coniecit, afferens me mea
 sponte in ignem profsiluisse.
 Alter deinceps impurus puer
 ingens aduersum me exco-
 gitat malum: nam cum me
 ad montem deduxisset gran-
 di lignorum imposito one-
 re, rediens vicino agricole
 ligna vendidit, meque va-
 cum lignis domum redu-
 cens, apud dominum velus-
 ti inutilem accusat, inquit:
 Quid hunc asinum ampliùs
 nutrimus frustra, difficilem,
 tardum, grauem? Inspice
 quæ sit eius cura: si mulie-
 rem aut virginem formosam
 conspiciet, euestigio calci-
 bus prosiliens, cursu ad eam
 fertur, tanquam homines
 ad mulieres dilectas solent,
 morsu tanquam osculo
 appetens, nititur concum-
 bere: ex quo lites tibi et odia
 παρίστα,

παρῖξα, πάντων ὑβρίζομι-
 νων, πάντων ἀνατριπομι-
 νων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομι-
 ζωμ, γυωαῖκα ἐς ἀργὸν ἀπι-
 ζωμ ἰδῶν, τὰ μὲν ξύλα πάντα
 χάμα ἐξορύττω ἀπασά.
 μὲν ὅ, τὴν δὲ γυωαῖκα ἐς τὴν
 ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῆρ ἐ-
 βύλετο, ἕως ἂν ὁ ἀποθῆναι ἐκ-
 δραμόντων, ἡμῶν μὲν τῆ γυωα-
 κί, ἐς τὸ μὴ στραπαδιῶναι τὸ
 τὸ λαλῶ τότε ἱρασῶ. ὁ δὲ ταῦ-
 τα πυνθόμεν ὅ, ἀπὸ εἰ μίτη
 καδίφην, ἕφην, ἐθέλα, μίτη
 φορτηγῆρ. ἢ ἱρωτας ἀνθρω-
 πίνος ἱρῶ, ἐπὶ γυωαῖκας καὶ
 πᾶστας οἰσρῶμην ὅ, ἀσφοδ-
 ξατε αὐτόρ ἢ τὰ μὲν ἕγκατα-
 ζῶς κνσὶ δῶτε, ἢ τὰ κρία ζῶς
 ἱργάτας φνλάξαι. ἢ λῶ ἱρη-
 ται πᾶς οὐτ ὅ ἀπίθανε, λυκῶ
 ἕτο καταψάθει. ὁ μὲν οὖν
 ἀκάθαρτ ὅ πᾶς, ὀνηλάτης
 ἐμὸς ἕχαρε, καὶ με ἐδίκα ἡ-
 θειλερ ἀσφοάπην. ἀπὸ ἔτυ-
 χε γάρ τις παρῶν τότε γαῖο-
 νων γιωργῶν, ἢ οὐτ ὅ ἱρῶ
 τὸ με ἐκ τῶ θανάτῳ, θανάτῳ ἐπὶ
 ἕμοι βυλονσάμπος μνδ' αμῶς,
 ἕφην, ἀσφοάξης ὄνον, ἢ ἀλῆμ
 ἢ ἀχθοφορεῖν δλωάμφορ. ἢ ὅ

omnibus conquerentibus pa-
 uentibusque insurgunt. Enim-
 uero nunc ligna ferens, con-
 specta in agrum abeunte
 fœmina, ligna abiecta di-
 sperfit, mulierem tanquam
 coiturus insequitur, donec
 alijs aliunde accurrenti-
 bus, mulier ab huius for-
 mosi amatoris impetu libe-
 rata est. Hæc patronus cre-
 dens: Posteaquam, inquit,
 neque piger ire vult, neque
 sarcinam ferre, sed mulieres
 appetens, amores hominum
 imitatur: occidite eum, ὅ
 intestinis vulturibus datis,
 carnes operarijs seruate. Si
 quis quomodo sit mortuus,
 quæret, fingite à lupo in-
 teremptum. Ad hoc absur-
 dus ille puer gauisus, me
 subiò parat iugulare. Sed
 foriè accidit ut vicinus qui-
 dam agricola me ab interi-
 tu vindicaret, quædam con-
 sulens aduersum me grauio-
 ra: Nequaquam hunc asi-
 num occidas, inquit, pistri-
 no aptum, atque oneri fe-
 rendo. Neque etiam magnum,

μέγα ἔργον, ἰσαδὴν δὲ ἄς ἀν-
 θρώπων ἔρωτι καὶ οἰστροφεί-
 ρεται λαδῶν αὐτῶν, ἔκτεται.
 τῆς δὲ ἰσαφροδίτου ταύτης
 ὄρμης ἀφαιρέθης, ἡμῶς τε
 ἀδύς, καὶ πῶν ἔσαι, καὶ οἰ-
 σαφροτίον μέγα, οὐδὲν ἀχ-
 θόμην. ἂ δὲ αὐτὸς ἀπεύρωσ
 ἔχας ταύτης τῆς ἰαπρείας, ἀ-
 φίξομαι δειρό, μεταξὺ πρῶν
 ἢ τετάρτων ἡμερῶν, καὶ σοι
 τῶν σοφρονέστερον πεδῶτε
 παρῆξ τῆ τομῆ. οἱ μὲν οὖν
 ἔνδορον ἀπαύτου ἰπλίωσω τὸν
 σύμβουλον, ὡς εὐλίχοι. ἰδὼ
 δὲ ἡδὴ ἡλίκρον, ὡς ἀπεί-
 σων αὐτίκα τὸν ἰν τῶ ὄνῳ
 ἀνδρα. καὶ ἦν οὐκ ἔτι ἐθέ-
 λων ἔφλω, ἀ γηοίμην ὄνθε
 χθ, ὡς καὶ ὄπως ἀποσῆσαι
 τὸ ποιῶν ἰγνώμεν, ἢ ῥίψαι
 ἔμου τὸν ἐκ τῶ ὄρους, ἔνθα
 ἐκαστῶν θανάτῳ οἰκτίσω ὀ-
 νόκληρ. ἔτι, καὶ ἀκίρα. ἔ
 νικρός τεθνήξομαι. ἰσὰ δὲ λῦ
 ῥυξ βαδῆα, ἀγγλός τις ἀπ-
 ῥε λῶμης ἡλθην, ἄς τὸν ἀγρόν
 καὶ τὴν ἰσωνδην, τῶ τῶν πῆ-
 ρων τῶν νιόνυμφον κόρην, τῶ τῶ
 τῶς λησῶς γνομίμην,
 καὶ τὸν τῶ τῶς νυμφίον, περὶ δὲ κῆλυ ὄψιαρ, ἀμφότρως αἰ-
 τῶς, ἰν τῶ ἀγρῶν πειπαδῶντας ἰπιπολάτῳ ἀφνο τῶ
 ἑάδης.

si in amores mulierum labi-
 tur. castra ipsum summota
 enim veneris cupiditate, mi-
 tis erit et pinguis, cui non su-
 difficile etiam gravissimum
 onus ferre. Si, quomodo cas-
 stretur, ignoras, triduo aut
 quadriduo virum adducam
 huius artis peritissimū. Ap-
 probatur à singulis qui ade-
 rant, consilium. Hoc audiet,
 fundebam lachrymas, tan-
 quam vir essem in asino des-
 siturus. neq; enim vivere am-
 pliùs cupiebam, si fierem eu-
 nuchus. Potius ergo aut ine-
 dia deficere decreui, aut ex
 monte aliquo me precipitem
 dare, ut morte misera effus-
 gem vitam miseriozem. At
 nocte intempesta superu-
 ni in agros et villam nuna-
 eius, puellam à latronibus
 nuper raptam, et eius spon-
 sum meridie iuxta litus de-
 ambulantes, ab inundantiis
 maris aqua raptos atque
 absorptos

θάλασσαν ἀπράσσει, καὶ ἀφαι-
 νῆς ποιεῖσαι, καὶ τὴν αὐτοῖς
 τῶν τῆς συμφορᾶς καὶ θανά-
 τῳ ἡγεῖσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κί-
 κινουμένους οἰκίας νέων δις-
 ποτῶν, ἔγνωσαν μικρῆτι μί-
 ναν ἐν τῇ δεξιᾷ, ἀπὸ πάν-
 τα δὲ πρῶτον τὰ ἐνδομν,
 φυγῆ ἰσθμῶν. ὁ δὲ νομὸς
 τῶν ἵππων καὶ μετὰ παραλα-
 βῶν, καὶ πάνθ', ὅσα δὴ αὐτῶν
 λῶ, συναβῶν, ἐπινατῆσι σέ-
 μοι καὶ ταῖς ἵπποις. ἐγὼ δὲ
 ἄχθόμενος μὲν, φέρων φορτίον
 ὄντος ἀληθινῶς, ἀπὸ οὐδ' ἄσμι-
 νον τὸ ἐμὸν ἰσθμῶν τῶν τῆς ἐ-
 μῆς ἐπινατῆσι καὶ μῆς. καὶ
 πῶν νύκτα ὄλῳ ἐκθῶν ὅς
 δὸν ἀργαλίαν, ἢ πρὸς ἀπ-
 λων ἡμῶν πῶν ὁ δὸν ἀνυ-
 βῶν, ἐρχόμεθα ἐς πῶν τῆ
 Μακεδονίας, Βέροιας, μὴ ἀ-
 πλῶν καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἐν τῶν
 θα ἔγνωσαν οἱ ἀγνοῦν, ἡμᾶς
 ἰδρῶσαι καὶ ἰαυτῶς. ἢ τῶν δὴ
 πρῶτος λῶ ἡμῶν τῶν ἡτῶν.
 ἢ ἡμῶν ἀφῶν, ἐν ἀγορᾷ
 μῆσιν ἐσῶς, ἐκέρυθιν. οἱ δὲ πρῶ-
 τῶν ἡμῶν ἡθῶν, τὰ σῶμα-
 τα ἡμῶν ἀνοίγουσιν, ἢ πῶν ἡλικίαν ἐν τῶν ὁ δὸν ἐκείνους ἐβλε-
 πον. καὶ τὸς μὲν ἀγῶν, ἀπὸ ἀπῶν, ἐμῆ δὲ ἡμῶν ἀπῶν
 καὶ μῆσιν

absorptos fuisse, hunc finem
 rerum et vitæ sortitos.
 Serui nouis dominis vacua
 domo, decreuere omnes ne-
 quaquam decatero seruitu-
 tem pati: raptisq; quæ in a-
 gris erant, aufugiunt. Qui
 equis præerat, adsumptis
 quæ poterat, mihi et equis
 imponit. Aegre ferebam non
 ferre me onus asino dignum:
 letabar tamen me euasisse id
 periculum exelitionis. Uni-
 uersa nocte confecimus lon-
 gum iter, tertia die in urbem
 Macedonia peruenimus Be-
 roeam, quippe magnâ ac popu-
 losam, in qua habitare sta-
 tuerat qui me ducebat, et
 simul iumenta vendere. Præ-
 co medio stans in foro nos
 proscribebat. emptores di-
 ligenter inspiciebant omnia,
 aperientes os, atque ex denti-
 bus ætatem cuiusq; coniectâ-
 tes: et emerunt alid iumen-
 ta reliqua, me vltimum re-
 ductum
 domum,

λαμψόν, ὁ λέκτρος ἐκέλευσεν
 αὐθις ἰπανάγαυρος οἶκον, ὁ-
 ρῆς, λέγων, οὐτὸ μόνον
 ἔχ' ἐγγυεῖ λυσιπρῶν. ἢ ποτὶ
 πομπῆς δινυμφῆ, ἢ μετα-
 πίπτου & νεμεσίς, ἢ γὰρ κἄ-
 μοί τὸν διαπόπτω, οἶον οὐκ
 ἄρ' ὀφείλω. κίνου δ' ἴδ' κἄ
 γερὰν λῶ, τέτοιον εἶς, τῶν πῶ
 θιόν πῶ Συρίαν εἰς τὰς κῶ-
 μας κἄ τὶς ἀγρὸς περιφρό-
 των, κἄ πῶ θιόν ἰωσίτων ἀ-
 ναγκάζονται, τέτοιον ἰπρά-
 σκομα, πομπῆς πάντων τιμῆς,
 πρίακοντα δραχμῶν. ἢ σφύρον
 ἡδὲ, ὅθ' ἀσπότη ἀπόμυλον ἀ-
 γουσί. ἐπὶ δ' ἡκούθη, ἔνθα ὡς
 καὶ Φίλιβ' (τῷτο ἴδ' ἄχην
 ὄνομα ὁ ὄνη & μένος μί-
 γα ὄνθους πῆ πῆς θύρας ἀνακί-
 κραγῶν, ὁ κοράσια, ἄδλον ἡ-
 μῖν ἰδὲν νημιαί, λαλὸν ἢ ἄδρον,
 ἢ Καπποδοκίαν τὸ γῆν. ἢ-
 & πῆ δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὁ-
 γλ' κινάδων, συνερχόμεν' ἴ-
 Φιλίβος, κἄ πάντων πῆς πῶ
 βολῶ ἀνεκρότη & φόνος ἴδ'
 ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων ἔναι ἴω
 νημίων. ἢ δὲ ἄδρον ὄνομα ὄντα ἴδ' ἄδρον, ἡδὲ ταῦτα εἰς τὸν Φί-
 λιβον ἰσχυρότερη, τῶν οὐδ' ἄδρον, ἀπὸ νημίων σαυτῆ πρόθε-
 ἔχας λαβοῦ & ὄνομα δὲ τέτοιον τῶν καλῶν γαμῶν, κἄ τῆ-

domum, inquiens: Hunc sa-
 lum vides non reperisse em-
 ptorem. At fors multa re-
 uolvens sapius & commu-
 tans, dominum minime gra-
 tum parauit. Cinædus erat
 senex, vnus ex ijs qui deam
 Syriam per villas & agros
 circumferentes, stipem dea
 offerre impellunt. huic mas-
 gno vendor precio, drach-
 mis triginta: quem ligatus
 sequor. Vbi domum Phile-
 lebi (hoc emptori nostro no-
 men erat) peruenimus, ma-
 gna ad ostium voce: ὁ Co-
 rasia, inquit, seruum vobis
 emi pulchrum ac grandem,
 genere Cappadocem. Erant
 ea Corasia cinædorum tur-
 ba Philebi coadiutorum, qui
 omnes ad illius vocem ap-
 plaudentes, existimabant ve-
 rum emptum esse: ut ve-
 rò asinum videre, Phile-
 bum increpant, qui non ser-
 uum, sed sponsum sibi ad-
 duxerit suis nuptijs dignum,

ἄριστά χιως ἡμῖν πόλιος τοῖς
 τος. καὶ οἱ μὲν ἐγγύων, ἢ δὲ
 ὑστράϊα, σωυτά ποντο ἐπ' ἔρ-
 γον, ὡς περ αὐτοῖ ἐλθον καὶ
 πλὴ θρόν' ἐν σκῶσά μωοι, ἐ-
 μοὶ ἐπέθηκαρ, ἢ τῆς πόλιος
 ἐξηκούονω, καὶ πλὴ χάραρ
 πρὶ ἡεῖω. ἐπὶ δ' ἄρ δ' ἄς ἡώ
 μω τινὰ πρὸ ἐλθοίω, ἐγὼ
 μὲ ὁ θεοφόρη? ἰσάμεω, ὁ δὲ
 αὐλητὴς ὁμιος ἐφύ? ἐνθεον.
 οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπρρῖψαν
 τῶν, πλὴ ἡφαλίω ἡάωθον ἐκ
 τ' αὐχρῶ? ἐπίσθοντῶν, τοῖς ξί-
 φροισιν ἐτέμονω τὸς πύχας.
 ἢ πλὴ γλῶσσιν τῶν ὀδόντων
 ἐπρῶάτων ἕκασ? ἐτιμν
 ἢ ταῦτ' ἡώσι ἐν ἀκαρῆ πάν-
 τα ἀπλήθω μαλακοῦ ἀ-
 ματ?. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὄρω, ἢ
 τὰ πρῶτα ἐτρεμορῖσῶς, μὴ
 ποτ' ἡέα τῆ θεῶ ἢ δνείω ἀμα
 τ? ἡώσι. ἐπὶ δ' ἄρ δὲ ἡατα.
 κόψαρ οὕτως ἐαυτὸς, ἐκ τῶν
 πρὶ σπηκότων θεάτων σωέλε-
 γον ὀδοῦς ἢ δραχμάς. ἀπὸς
 ὀσχάλας, ἢ οἶνον. ἢ ἡρῶ ἡά-
 δορ ἐπέδων, ἢ πυρῶν μείδιμ-
 νορ, ἢ κεθῶν ὄδω. οἱ δ' ἐκ τῶ
 τωρ ἐπὶ φρονῶ, ἢ πλὴ ἐπ' ἰμοὶ
 ἡομι=

ex quo certè pullos eius mo-
 di quamprimum pararet. Ad
 hæc cum risissent omnes ex-
 ercizio suo intenti, paratis
 domi sacris, mihi deam su-
 perimpofuerunt. Ciuitatem
 ingressi, cum pariam per-
 ambularemus, in quendam
 villam peruenimus, in qua
 ego deam ferens consiui.
 Quidam qui rei sacra præ-
 erat, cum velui deo plenus
 nonnulla protulisset verba,
 reliqui mitra proiecta caput
 subius guttur ligantes, ensi-
 bus laceratos feriunt, imo
 quam insuper foris dentes
 extensam quisque incidit, ut
 breui tempore omnia san-
 guine manarent. Hæc ego
 valde extimescebam, ne asi-
 ni quoque sanguine dea o-
 pus esset. Eo pacto cum si-
 bi sanguinem eduxissent,
 drachmas ὃ obolos à cir-
 cumstantibus colligunt. Az-
 lij carycas præbent, ὃ vini-
 num, caseiq; fiscellas: alij
 medimnos tritici atque hor-
 deum in asini cibū. Ex his ὃ
 habebant victū, ὃ sacra deæ
 faciebant.

κομιζομένης θεός ἐθάρσνον
 καὶ ποτε ἐς κώμην τινὰ κώ-
 τῶν εἰς ἀπαλότορον ἡμῶν, γίγα-
 νίσκορον τῶν κωμικῶν μέγαρον
 ἀγροῦσαντες, ἐσάχουσιν ἄσω,
 ἔνθα καταλυτὸν ἔτυχον.
 ἔπατα ἔπασχορον ἐν τῷ κωμύ-
 τῳ, ὅσα σωθήναι καὶ φίλα τοῖς.
 τῷ ἀνοσοῖς λινάδοις λῶ.
 ἐνὸς δὲ ὑπεραλήθους ἐπι τῆς ἐς
 μωτῶς μεταβολῆς, ὅτι μίχρη νυῶ
 ἀνέχομαι κωμῶν, ἀναδοῆσαι,
 ὃ Ζεὺς σθένει, ἠθέλησα, ἀπ' ἡ
 ἢ μὴ φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἢ
 ἰμῶ, ἀπ' ἢ τῷ ὄνον, ἐκ τῷ φάσ-
 ρυγγῷ, καὶ μέγα ἀγρησοῦ-
 μέν. τῶν δὲ κομητῶν τινῶν
 (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπρω-
 λικότων, καὶ τὸν ἀπρωλότα
 ἠελωῶτων) ἀπέσαντίς μου
 μέγα βοῦσαντῷ, παρέρ-
 χονται ἄσω, ὀδύνη οὐδὲν ἄσ-
 πόντων, ὡς ἰμῶ ἔκάνων ὄν-
 τῷ, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς
 κινάδοις, ἀρρήγῃ ἐνδορὶ γίγα-
 ζομένης. καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐς
 πεσεμθόντων πολλὸς γίγνηται
 ἔξω, καὶ ἐκδραμόντων, ὅλη τῆ
 κώμῃ ὅλον λόγον δίδωσκον τῶν ἰδέων τῶν ἀσέλγησαν. οἱ δὲ ἀσέ-
 μνοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς ἐπιούσης νυκτὸς ἀθύρ-
 ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγγόνω ἐν τῆ ἐρήμῳ τῆς ὀδοῦ,

faciebant. Per ambulanti-
 bus illis aliquando villam quan-
 dam, iuuenem grandio-
 rem a se conspectum expiscati,
 domum in quam forte diuer-
 terant, deducunt. Illi mulie-
 bria (ut illis nefarijs cinædis
 mos erat) perpepsi sunt: ego
 dolens me in asinum esse ver-
 sum, cum tantum scelus non
 possem ferre: O scelesti,
 cum vellem exclamare, pro
 voce hominis magnum ru-
 gitum dedi. Quidam ex ea
 villa amissum asinum ques-
 rentes, repente audita rugitu,
 nullo præmonito ingre-
 diuntur domum, quum æstis
 marent me suum asinum es-
 se, repertis qui infanda pa-
 trabant cinædis, multo cum
 risu locum egressi, scelestam
 sacerdotum nequitiam per
 totam villam diuulgant. Il-
 li ob eorum scelera depre-
 hensa, pudore territi, proxima
 nocte abeunt. Cum in locum
 solitariū peruenissent,

ἐξαλείψ

χαλίκου, καὶ ὄργιστον ἐς
 μοὶ μὲν ὄσαν, τὰ κείνων μὴ
 εἶνα. καὶ τὸ δὲ μὴ ἀνικτὸν
 τὸ θείον ἴω, ἡλικῶς τὸ λό-
 γον ἀνέει, ἀλλὰ τὰ μετὰ τῷ-
 τὸ ἐν τῷ ἀνικτῷ τὴν γὰρ θείον
 ἀφελόντων μὴ, καὶ χαμῶτα κα-
 ταβήμενοι, καὶ τὰ σώματα
 μου πάντα περιπολοῦντων,
 γυμνῶν ἢ δὴ πεσόντων με
 ἀνθρώπων μάλιστα, ἅτα κείνη
 τῆ ἐν τῶν ἀσφαλέων μεδισγι-
 πωόντων, ὀλίγοι ἐδίσσαν ἀ-
 ποκτείνου, ἡλιόφοντες με τῷ
 λοιπῷ ἄφωρον εἶναι θεοφό-
 ρων. καὶ μὴ καὶ ἀσφαλέων
 μετὰ τὰς μεδισγας ἐδολώ-
 σαντο, ὡς ἐς ὑβείν αὐτὸς βασ-
 κούλα ποκτείνω, καὶ τῆς κώμης
 οὐκ ἐργασαμένης ἐκβαλόντα.
 ἀπ' ὡς με μὴ ἀποκτείνου,
 θανάτων αὐτὸς ἢ θείος ἰδυσά-
 πησι, χαμῶτα καβήμεν, καὶ
 ἐν ἔχουσα ὄπως ὀδῶσι. ἐν τῷ
 θῆν οὐδ', μετὰ τὰς μεδισγας,
 καὶ ὄν τὴν δίσποιναρ, ἰδῶσι
 ζῶν. ἢ πῶς ἐσπέρην ἢ κα-
 τακτείνου εἰς ἀγρόν ποκτείνου.
 τὸ ἀνθρώπων, καὶ ἴω οὐτ' ἐνδον. καὶ τὴν θείον μάλιστα ἄσ-
 μῶ τῆ οἰκίᾳ ἰδῶσι, καὶ θυσίας αὐτῆ πεσόντων.
 ἐνθάδε οἶδα μέγαρ κινδύων αὐτὸς ἴπυσας, τῶν φίλων γὰρ

increpabant me irati admo-
 dum, quod eorum mysteria
 patefecissem. Tolerabile hoc
 erat damnum, verbis mala
 audire: quod sequitur, non
 ferendum. deam quippe de-
 ponentes, sublata sella, num-
 dum arbori robustæ allig-
 ant, deinde susse ex nervis
 facto, me ad necem verbe-
 rant, iubentes in futurum es-
 se taciturnum. Et simul post
 verbera me statuunt iugula-
 re, qui villicorum iram in se
 incitatum, neq; per melicue-
 rit facere consuetum qua-
 stum: sed ope iacientis humi
 deæ id prohibentis, ne dees-
 set qui eam ferret, eadem es-
 fugi: post multas tamen pla-
 gas repozita supra me dea,
 iter profecti sunt. Vespero
 in hominis opulenti prædiū
 pervenimus, qui liberius
 nos domi excipiens, sacra
 Deæ peregit. Hic ego in-
 gens periculum adij. Amicus

quidam

τις ὧ ἀσπότη τῶν ἀγρῶν
 ἔπαμφε δῶρον, ὄνου ἀγείου
 μύρον. τοῦτον μάγαθ'
 σκαῶσαι λαδῶν, ῥαθυμίας
 ἀωάλοισι, λιωῶν ποσιῶν λα-
 θραίας ἕσω παρελθόντων.
 ὅθι διελθὼς πηγαῖς ποπῆας,
 καὶ βάθρον ἐν τῆς ἀπωλείας
 τοῦ μύρου, ἔγνω λημεῖσαι
 ἑαυτὸν ἐν τῷ πρακτικῷ ἢ δὲ
 ζωῆ ἢ τότε, λακόν ἔξαισιον
 ἑμὸν, ἀπ' αὐμῆτι ἀποθνήσκει,
 ἔσθον, ἃ φίληται, μῆτι ἀθυ-
 μία τοιαύτη δῶς σταντόν.
 θεοδῶν ὅ γάρ μοι, πράξας
 εἶ πάντα. τῶν λιωῶν δωρ
 τὸν ὄνον λαδῶν ἔξω, εἰς ἔργον
 μου χαίρον, ἡ ἅπαντα σφάξας
 αὐτόν, τὸ μέρ' ὦν ἑάνο,
 τὸν μύρον ἀπτεμῶν, ἡμίσει
 διτῶν, καὶ σκαῶσας, ὧ ἀ-
 σπότη ἀπόδ' ὅ. καὶ τὸ ἄλλο ἔ-
 ὄνου, ἡάτω πρὸς τὸν λημεῖον
 ἄφθονο δόξα ἢ ἀφθῶν, οἷ-
 χιδάοι ποιοι, καὶ εἶνα ἀφανής,
 ὄρῶς δὲ, ὡς ἔστιν ἑσσαρκ',
 καὶ τὸ ἀγείου ἑάνου πάντα
 ἀμείνων, ὃ δὲ μάγαθ', τῆς
 ζωακῶς ἑπαίνας τὸ βέλουμα, ἄεσα, ἔφθ, σοι, ὡ ζωῶν ταῦτα.
 καὶ τότε μόνον ὧ ἔργον τὰς μάστιγας φησὶν ἔγω, καὶ τότε μοι
 ἦδη ἀπράξεται. ὃ μὲν οὐκ ἀνέμ' ὅτ' οὐτ', οὐ μὲν μελέησ' ὅ-
 ἰμῶ

quidā nostri hospitis^m par-
 tem sylvestris asini ei dono
 misit, quam canes qui inuis
 oclusi erant, coqui negligē-
 tia comederunt. Hic prater
 modum, ne domini iussu vas-
 pularet, cū demorte cogi-
 taret, consilio mulieris per-
 percit vitæ. Si mihi credes,
 inquit, te saluabis, te re-
 sarcies hoc damnū. Habēti
 hi cinadi asinum, quem si
 deduxeris in desertum locū,
 facile illum potes occidere,
 sumamq; ex eo partem pa-
 rare in cibum domino: reli-
 quū corporis in præceptis ab-
 ijce. existimabunt cinadi au-
 fugisse asinum, neq; amplius
 deprehēdi posse. hic verò a-
 sinus pinguis, est te persimia-
 lis sylvestri. Approbato mus-
 lieris consilio coquus intel-
 ligēs hoc pacto iram patro-
 ni declinatū, mihi propin-
 quat, ut consultum facinus
 patraret. At ego quid de me

futurum

ἐμὲ πλουσίον ἐσῶς, πῆ γινώσκαι
 ταῦτα σωτηριώδη. ἐγὼ δὲ,
 τὸ μίσητον ἤδη θεωρῶν. ὅ
 κηράσιον ἐγνων τὸ σῶσαι ἐ-
 μουσὶ ἐκ τῆς λιανίδος. καὶ ῥῆ-
 ξας τὸν ἰμάνατα, ὃ διηγόμην,
 καὶ ἀνασκιρτήσας, ἴεμαι θρό-
 νω ἔσω, ἐνθα ἐδέπνοι οἱ λι-
 ναῖδοι, σὺ δὲ Διόσποτι τῶν
 ἀγρῶν. ἐνταῦθα ἄσφαμων,
 ἀνατρέπω πάντα τῶ σκιρ-
 τήματι, καὶ λυχνίαν καὶ πρᾶ-
 σίνας. ἀγρῶν μὲν ὄμω κομ-
 ψόν τι τῶν πῆς σωτηρίαν
 ἐμὴν ἔδρην, καὶ τὸν Δι-
 σπότιν τῶν ἀγρῶν λιανίαν
 οὐθῶς, ὡς ἀγέρωχον ὄνορ,
 ἐμὲ κατακλασθέντα, φηλατ-
 τιῶν ἀσφαλῶς. ἀλλὰ μὲν ῥ-
 τὸ τὸ κομψόν, ἄς ἴσχατον
 λύνει λιανίαν, ληϊστῶν δὲ
 ξαντῆς μὲν, ξίφης ποτῆ ἤδη, καὶ
 λόγους ἐπ' ἐμὲ ἴσπαλον, καὶ
 ξύλα μακρὰ, καὶ ἄχρον οὕτως,
 ὡς ἀπκίτην μὲν. ἐγὼ δὲ ὄρῶν
 τῶ θανῶ τὸ μέγιστον, θρόνον
 ἔσω πρὲρ χρομῶν, ἐνθα οἱ ἐμοὶ
 Διόσποτοι κοιμηθῆσι δι' ἐμῆτον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγ-
 κλείσει τὰς θύρας ἐν μάλα ἔξωθεν. ἐπὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἐμὴ, ἀρά-
 μφος πλὴν θεῶν αὐθις, ἀπῆραν ἅμα τῆς ἀγρῶν. καὶ ἀ-
 φικόμεθα εἰς κάμω ἀπλῶν μισθῶν καὶ πολυάνθρωπον,

futurum esset praeuidens, o-
 ptimum factu duxi id peri-
 culum subterfugere. Igitur
 effractio quo ducebar lo-
 ro, profliens feror intus
 cursu, ubi cinedi cum ho-
 spite canabant, subito eo
 aduentu et lumen et men-
 sam subij, existimans hoc
 scitum inuentum saluti mi-
 hi futurum, dominumq; ex-
 uestigio me ociosum alia
 quo tuto in loco detenti-
 rum: verum haec res in ex-
 tremum est mihi versa dis-
 crimen. nam furiosum me o-
 pinati, ensibus, iaculis, lon-
 gis baculis, velut occisuri me
 appetuerunt: quo periculo
 perspecto, in interiora do-
 mus, ubi cinedi dormituri
 erant, curro. Illi ostium loci
 exteriùs occludunt. Diluculo
 nebulones illi, dea mihi sus-
 perposita, recedentes, ad aliam
 civitatem copijs et opibus
 potentem perducunt: in qua

ἐν ἧ καὶ λαυτόρθον τι ἴδρα
 τῷ θεῷ, πλὴν θεῶν μὴ μᾶλλον
 ἐν ἀνθρώποις οἰκίᾳ τῆς δὲ παρ'
 ἐκείνοις μάστιγα τιμωμένους,
 ἐπιχωρεῖσι δαίμονας τῶν ναδῶν
 οἰκῶσα. οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμε-
 νοι πλὴν ξένων θεῶν ἡμετέ-
 ρων, ὧς σφῶν αὐτῶν θεῶν
 σωσκέσθων, ἡμῶν δὲ οἰκίαν
 ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πηνύ-
 των. ἰταῦθα συγνὰς ἡμέρας
 οἱ θεοποῖα θηρίψαντες, ἀ-
 πίνα ἠθροισαν εἰς πλὴν πη-
 σίον πόλιν, καὶ πλὴν θεῶν ἀπὸ
 ζω τὸς ἐπιχωρεῖς. καὶ αὐτοὶ
 εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες,
 ἰκομίζοντο αὐτῶν, καὶ θεῶν
 ἐπ' ἡμοῖς, ἠλευνορ ἕξω. ἕνυχον
 δὲ οἱ δυσοσεβῆς, εἰς τὸ τέμενος
 ἑλθόντες, ἀνάβημα,
 φιάλῃ χρυσῇ κενέσαντες,
 πλὴν ἀπὸ τῆς θεῶν ἕφιρον. οἱ δὲ
 λαμπρὰ αἰωρόμενοι τῶν, ὄ-
 θύς ἰδίων, εἴτα πηλοῖον
 ἰχθύνον, καταπηδῶν ἄφ'
 τῶν ἰπῶν, ἔχοντο αὐτῶν ἐν
 τῷ ὀδῷ, καὶ δυσοσεβῆς καὶ ἰε-
 ροῦς ἐκείνου, καὶ ἀπὸ ζω
 τὸ λαμπρὸν ἀνάβημα, καὶ ἴσαν.
 νῦν τὸν πάλαι, ἔντρον αὐτὸ ἐν τῷ λόπῳ τῆς θεῶν. δὴ ἐν τῶν
 οὐδὲ τὸς γωαυκίας, ἕχον ὀπίσω, καὶ τὸς ἡ εἰς πλὴν ἀρχὴν ἐμὴν

nouum interuenit prodigiū.
 nam cum dea priuatæ domus
 diuerforium abnueret, in tea
 plo seponi iussit eius loci, qui
 à ciuibus maximè coleretur.
 Illi libenti animo deã exters
 nam prope suum deum in tea
 plo collocant: nobis tradunt
 paupercula hospitium do-
 mus. Hic plures cinædi dies
 commorati, cum abire vel-
 lent, deamq; à ciuibus pete-
 rent, templum ingressi deam
 asportant: vsrũm sacimorosi
 homines phialam auream è
 templo ablatam furto, infra
 deam recondunt qua re pa-
 lam facta, ciues nos infecus
 ti, ut appropinquarunt, ex
 equis desilientes, cinædos ca-
 piunt, impios illos ac sacri-
 legos appellantes, cum phia-
 lam ereptam repeterent: et
 scrutati singula, eam repe-
 riunt in sinu Deæ absconjam.
 Quam ob rem hos muliebre
 viros colligatos, in urbem
 que traductos, in carcerem
 conijciunt:

ἄσοι, τὴν δὲ θεόν, τὴν ἐπὶ μοι
 ἑομομομφίω ἀρῶμενοι, ναῶ
 ἄπο ἑδῶκα, τὸ δὲ χρυσίου τῆ
 πολιτικῆς θεῶ πάσι ἀπὸ δῶ
 καμ, τῆ δὲ ὑσβαίῃ, τὰ τε σιδή,
 ἡμῶν ὑπερῶκα δὲ διέγωμε.
 καὶ ἀπὸ δούτο μὲ ξυῶ ἀνθρώ
 πῳ, τὴν πολλοῖον ἡμῶν οὐ
 κοῦντι. τέχνην ἔχοντι ἄρτος
 πῶσιον, ἡ δὲ μὲ πρῶτα δῶν,
 καὶ πυρῶν μὲ δὲ μὲν δὲ ἡμῶν
 ὑπὸ μὲν ὅ, ἐπιπέ μοι ἔ πως
 φῶν, ὡς ἑαυτῶν ἡλαυνῶν, ὁ
 δὲ ἀρῶκα. ὡς δὲ ἡκομῶ,
 εἰσὼκα μὲ ἡ δὲ μὲν δὲ καὶ
 ὁρῶ πολλὸν πληθῶ ὅ, ἔνδορ ὁμο
 δῶκα ἡμῶν, ἡ μὲν δὲ πο
 λὰ ἡμῶν, ἡ πᾶσαι τῶν ἡμῶν
 φουῶ, καὶ πάντα ἡμῶν μὲν δὲ
 ἡ δὲ ἀλλῶν, καὶ τότε μὲν δὲ
 οἷα ξυῶν δῶκα, καὶ φουῶν
 βαρῶτα ὁρῶ μὲν δὲ, καὶ ὁ
 δὲ ἀρῶκα ἀνιμῶν,
 ἀναπαύομαι ἔνδορ ἀφῶκα.
 τῆ δὲ ὑσβαίῃ, ὁ δὲ μὲν δὲ ὁμο
 μασίον ἐπιπέτα ὅ, ἡπο
 λῶν δὲ μοι τῆ ἡμῶν τῆς μὲν
 δῶ, ἔτα ἡλαυνῶν, ἔνδορ ἡ
 πῶσιον, ὅπως καὶ ἀλλῶν, πῶσιον
 μὲν δὲ, πῶσιον μὲν δὲ ἡ
 ἡμῶν, ἀπὸ μὲν δὲ ἡμῶν τῆ
 ποιοῖ τῶν ἔνδορ βα
 κτιεῖς, πῶσιον μὲν δὲ, καὶ μὲν
 πῶσιον μὲν δὲ, ὡς ἔνδορ ὅ,

conijciunt : deamq; alio in
 templo ponentes, aurum suo
 deo restituant. Postera die
 res eorum, & me insuper
 vendunt. Ego à pistore in
 cola propinquieris villæ em
 ptus sum, impositiq; decem
 tritici quos emerat medimo
 nis, in villam difficili atque
 aspera via perductus. Erant
 domium: nia conserua, mo
 læq; plurimæ ab illis agita
 tæ, omnia intus farinae ple
 na: me verò, veluti seruum
 nouum solent, ac de via pro
 pter grande onus fessum, eo
 die quiescere sinunt. postis
 die me iugo molæ alliga
 tum, lineo velatis oculis,
 molere iubent. planè noram,
 id sepiùs expertus, quo pa
 eto esset molendum: sed simu
 lans me eius operis rudem,
 frustra quietem speraui: nam
 plures qui aderant, acceptis
 baculis de improviso me id
 minime expectantem (ne
 que enim aspicere poteram)

πούσιν ἀθρόα τῆ χειρὶ, ὥς
 με ἔποθ' ὁ πωλιῆς, ὥσπερ σρόμ-
 βορ, ἔξαπίνας σπέφειθα. καὶ
 πείρα ἔμαθον, ὡς καὶ τὸν δέ-
 λον ἐς τὸ τὰ δευτὰ ποιῆν,
 μὴ πειριμῆεν τὴν χεῖρα τοῦ
 δισπότου. καὶ πῶς οὐκ ὡδὸν
 γίγνομαι, καὶ ἀδούκως ὡς σώ-
 ματι, ὡς ἔγνω με ὁ δισπό-
 τος πωλιῆσα. καὶ ἀπὸ δίδου
 ταύ με ἀνθρώπων ἰκνοῦρῶ
 τὴν τέχνην. οὐτ' ἔδ' ἔχει
 ἰκνοῦρ, λαδῶν γεωργῆν, καὶ
 τὸ εἶχον ἔργον. ὁ δισπό-
 τος οὐκ ἔωθον ἐπιθάς μοι τὰ
 λαχάνα, ἐκόμενον ἄς τὴν ἀ-
 γορᾶν, καὶ παραδὸς τοῖς ταύ-
 τα πικρὰ σκυσιν, ἤγ' ἐμὲ πω-
 λιῆς τὸν ἰκνοῦρ. ἔτα ἰκνοῦ-
 ρ' ἰκνοῦ καὶ ἰσκαπτε. καὶ ἐφθ-
 ται, καὶ τὸ ὑδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπύχον, ἐγὼ δ' ἐν τῷ τῷ ἄση-
 κερῶ ἀργός. τὸ δ' ἐμὲ μοι δανῶς
 ἀνελθὼς ὁ τότε βίβ' ἰκνοῦρ
 μὲν, ἐπὶ χεῖρῶν ἡδὲ τὴν ἰκνοῦ-
 κῆν' ὅθ' ἔωθ' σρόμα εἶχον
 ἀγορασα, οὐχ ὅπως ἐμοί. καὶ
 ἀνυπόδκτ' ἰκνοῦρ, πηλὸν ὑγρὸν,
 καὶ πωλὸν σκληρὸν καὶ ὀξύ-
 ἰπάσω. καὶ φασὶν τὸ μόνον ἀμφοτέροις τὴν θεῖαν πω-
 κρὰς ἢ σκληρὰς. καὶ ποτε ἐξ ἰούρων ἡμῶν ἐς τὴν κῆπον, ἐν ἰου-
 ρα ἀνῆλθ'

adeo percusserunt, ut euista-
 giō more iurbinis circumdu-
 cerem molam : experitūque
 sanē didici seruum ad ea
 qua fienda sunt, promptum
 esse debere, neque expectare
 domini manum. Eo labore
 admodum macer euasi, &
 corpore debilis : quapropter
 hortulano me vendidit, qui
 horum ceperat colendum.
 Is olera in forum mea opes-
 ra ferebat sapiūs, agro de-
 inde effodiendo, plantandō.
 que ac rigando intentus, ta-
 go interim ociosus, sed vita
 propter frigus (erat enim
 hyems) satis molesta, cum
 patronus nedom mibi, sed
 nec sibi lectum parare pos-
 set : me tum molle lutum,
 tum dura terra atque acuta
 multum offendeat. Cibis
 item lactucæ amaræ, ac pra-
 duræ erant. Ambobus con-
 tingit aliquando nobis ad
 horiū aduentibus, ut obuiare-
 mus

να ἀνὴρ γένωσθαι, στρατιώτου
 εἶναι ἀμφιθεμιόντι, καὶ τὰ
 μὲν πρῶτα, λαλεῖ πρὸς ἑμᾶς τῆ
 ἰταλῶν φωνῆ, καὶ ἔπειτα τὸν λι-
 πυρόν, ὅπως ἀπάγοι τὸν ὄνομα
 ἑμῶν. ὁ δὲ οἶμαι, τῆς φωνῆς ἀ-
 νόησθαι ὡς, ὅσον ἀπεκρίνατο. ὁ
 δὲ ὄργισθαι ὡς, ὡς ἰσχυρῶ-
 ρως, πᾶσι τῆ μάστιγι τὸν λι-
 πυρόν. καὶ ἔπειτα συμπύκνωται
 αὐτῶν, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ἰσχυρο-
 ῦς, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτρέψα, καὶ
 λέγει ἑμῶν ἔπαυον ἔτα, καὶ χερσὶ
 καὶ ποδῶν, καὶ ἔπειτα τῶν ἐκ τῆς ὁ-
 δῶν καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ ἀντι-
 μάχῳ, καὶ ἠπάθει, εἰ ἀνασάν, ἀ-
 κριτῆν τῆ μάχῳ. ὁ δὲ,
 ὡς πρὸ αὐτῶ ἐκείνους διδάχ-
 θῆς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾶ
 τὴν μάχῳ αὐτῶ, καὶ ἔπειτα
 πόρῳ, εἶτα αὐτῶ ἔπαυον καὶ με-
 νορ, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὄργον ἠδὲ καὶ
 φόρον, ψαύει ὡς τὴν θυμῶν
 ἐν ταῖς πληγαῖς. ὁ δὲ δάει ἐπι-
 τέτω, τῆ αὐτῶ, ὡς ἔχει, λέγει με-
 νορ ἀπληρέει τὴν μάχῳ αὐ-
 βασάει ἐπὶ μοῖ, ἠλαυνον εἰς
 τὴν πόλιν. ὡς τὴν ἠλαυνον, τὸν
 καὶ ἠλαυνον αὐτῶ, σωεργῶ τινι
 ἐπὶ δάκο γαργῆν αὐτῶς δὲ,
 τὸν ἠλαυνον τὸν ἐκ τῶ ὄργου δὲ διὰ
 ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν, πρὸς

mus generoso viro, veste in
 duto militari: qui primum
 verbis Italis hortulanum al-
 locutus, petijt ab eo, quò asi-
 num ducat. ille vocem mili-
 tis (ut opinor) non intellis-
 gens, nihil respondit. Mi-
 les id veluti se contemptum
 ferens molestius, hortulanū
 fuste cū percussisset: ille
 militem amplexus ad terram
 in viā prostravit. iacentem
 tum manibus, tum pedibus,
 tum saxo ferit. Miles cū se
 tutaretur, minareturque, si
 exurgeret, se illum ense in-
 terfecturū: hortulanus quid
 de se futurum esse prae-
 monitus, extractum ē vagina
 ensem, additis verberibus
 longè proiecit. Miles vitæ
 periculo motus, se ob verbes-
 ra mortuum simulat. quod
 verius hortulanus, iacen-
 temque relinquens, ense supra
 me posito, in civitatem per-
 git: datoque alteri ad colen-
 dum horto, ob timorem pe-
 nes amicum unā me dicens,
 ibi latenter diuertit: deinde

τιν' τῶν ἐν ἄσῃ σιωθῶν.
 ἢ δ' ὑστέρῃ, δόξαν αὐτοῖς
 ἔτα ποιεῖσι, ἢ μὴ ἐμὲν θεοῦ
 τῶν λαθῶν ἐν κρυφῶν ἐμὲν δ'
 ἀράμῳ ἐν τ' ποδῶν, κομι-
 ζοισιν ἄνα, τῆ λήϊμαι, ἐς οἴ-
 κημα ὑπερῶν, ἕκαστ' ἐν ἄνω
 συγκαίσι. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἢ τῆς οὐδ' τότε μόλις ἕξανα-
 σῆς, ὡς ἔφαθ' ἐν, καρβῶν
 τῆς πληγῆς, ἢ κερ εἰ τῶν πό-
 διν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς
 σιω αὐτῶ ἐν τυχῶν, λίγα τῶν
 ἀπόνοισιν ἢ κερῶν. οἱ δὲ σιω
 αὐτῶ σιωθῶντες, μανθάνου-
 σιν ἕνα ἢ μὴ κερμένον,
 καὶ παραλαμβάνουσι τὸς τῆς
 πόλεως ἀρχοντας· οἱ δὲ εἰσω
 τινὰ τῶν ὑπερῶν πείμπουσι,
 καὶ τὸς ἐνδον ἄπαντας πεί-
 θῆν ἕξῃ κερμένον. ὡς δὲ πεί-
 κερῶν, ὁ κερῶν δὲ δ' αὐτῶ ἐφά-
 νη. οἱ μὴ σιωθῶνται, ἐν-
 δον ἔφαθ' εἶναι τὸν κερ-
 ρῶν, ἕκαστ' ἐν, τὸν κερμένου ὁ-
 νορ. οἱ δὲ οὐδὲν ἄπο ἴπο-
 κερῶν εἶναι, οὐτὶ ἄν-
 θρωπον, οὐτὶ ὄνορ. θορῶν.

Βυ δὲ ἐν τῶν σιωθῶν. καὶ ποικίς βοῆς ἐν τῶν ἡγομένων, ὁ
 ἀγέρωχ' ἢ καὶ πάντα πείβη, ἢ ἐν, βολῶν ἢ μαθῶν τινος
 ἔργον οἱ βοῶντες, δ' ἀντὶ τῶν ἄνωθεν ἕκαστ', δ' ἢ θενείδος. οἱ δὲ με-
 ἰδόντες,

amici consilio se in arca in-
 clusit: me pedibus per gra-
 dum attractum recludam in
 superiori adium parte. Mi-
 les ubi de via surgens, viq̄
 ambulans ob susceptas pla-
 gas, in orbem redisset, nar-
 rat commilitonibus qui oba-
 uiam forte facti sunt, inu-
 iuriam hortulani. Hi cum
 nōssent quo essemus in lo-
 co, sumpto magistratu ven-
 nientes domum, liclorem
 intus deducunt, iubentes
 eos qui domi essent, edū-
 cī. Cum lateret hortula-
 nus, exclamant milites, il-
 lum ἢ asinum intus esse. qui
 domi erant, nullos esse alios
 praeter se, neque virum ne-
 que asinum, affirmant. Cum
 tumultus ἢ clamor pluri-
 mus in paruo loco esset ex-
 citatus, ego quidnam esset,
 cupidus sciendi, capui ē fe-
 nestra exiuli: quo illi viso,
 statim

ἰδόντων, οὐδὲς ἀνεκράγοι· οἱ δὲ ἰαπώκιθρον ψαλλῆ λέγοντες. καὶ οἱ ἀρχόντων ἔσωπα· ρηθδόντων, καὶ ποδῶντα ἀνερονῶντων, ἰδέσκουσι τὸν ἐμὸν δισπότῳ, τῆ λιβωδῶ ἔγχεμῆρον καὶ λαδόντων, τὸν μὲν ἄς τὸ δουρωτίειον πῆμι· πουσι, λόγον τῶν τιζομῶν· μῆρων ὑφέζοντα, ἰμὲ δὲ καίτω βασιλεύοντων, τοῖς στρατιώταις ἐπίδοκαμ. πάντων δὲ ἄσθετον ἐγγέλων, ἐς πῶ τῶ μιλῶσαντι ἐκ τῶν ὑπερῶν, καὶ πεδόντι τὸν ἐαυτοῦ δισπότῳ. ἰζκ τοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶτον ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακλήσεως. τῆ δὲ ὑπερῶν, τί μὲν ἔπαθον ὁ λιπυρὸς, ὁ ἐμὸς δισπότης, ἐν οἴδῳ, ὁ δὲ στρατιώτης πωλύσασιν με ἔγνω, καὶ υπῆρακει με μῆτε καὶ ἔκροσιν Ἀπῆι πῶν, ὁ δὲ ὄνικαμῶν, θιράπων ἰὼ ἀνδρὸς σφόδρα πλεσίου, πόλλως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἔμῃσις, Θεοφρονίου. οὐτὸ τέχνῳ ἔχει ταύτων· τὰ ὄψα τῶ δισπότη ἰσκάσει, καὶ ἔχει καὶ ἀδελφὸν σούδαλον, ἄρτος πῆσαν, μελίπηγα λιρὸν ἔκρ ἐπισάμφορ. ἔτι οἱ ἀδελφοί, σούκλωσι τε ἀεὶ ἔσιν ἀπύνοισ, καὶ κατέλυον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σάκῃ τῶν ἔχον ἀναμῆμι·

statim exclamant in mendacio deprehensos. Scrutantes singula hortulanum inuenerrunt in arcula iacentem extractum iudicibus iradunt, errati pœnam daturum. Me inferius demissum dant mislitibus Ridebant in me vers omnes qui meo iudicio prodidissim dominum: ex quo id verbum primùm prodijt in vulgus. Etⁿ asino conspelo. Quid deinceps patrono acciderit, ignoro: miles me emit minus viginti, qui minister erat viri prædiuitis Thessalonice Macedonia civitatis. Eius ministerium erat epulas parare diuiti. Cum isto consuerus frater habitabat pistior, placentas melle conficiens: communi sua his erant ariti videntilia atque instrumenta.

Hi.

μύφα. καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέμει-
 νον ἄρτους καὶ ἰχθυίους. καὶ οὐ-
 λω μετὰ τὸ δεῖπνον τῆς δε-
 σπότης, πολλὰ λάψανα ἄμφω
 ἔσσω ἰκθυίους· ὁ μὲν ἰχθύων
 καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ
 πλανουμένων. οἱ δὲ κατακλι-
 θέντες ἔνδορ ἐμὲ μετὰ τῶ-
 νων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γυν-
 νυτάτων παρὶς ἑνὸς, ἀπὴν-
 θεῖον, ὡς ἀπὸ θεοῦ, ἐξ ἧν ὡς
 πρᾶκτα μύθοις κειθιδίοις μα-
 κρὰ χαίρα μύθων, τῶς τέχ-
 νους, καὶ ὡς ἐκδοῦσι τῶν δε-
 σποτῶν ἐδίδου ἐμαυτῶν, καὶ
 εἶπε μακρὸν πᾶν ἰγυμίζομεν
 ἀνθρώπου προφῆς. οἱ δὲ ἐ-
 παρήσαντο ἔσσω, τὰ μὲν
 σπῶτα οὐδὲν ἠδ' ἀνοῦτο τῆς δε-
 ψοφαγίας τῆς ἐμῆς, καὶ πλῆ-
 θους τῶν παρακεμύθων,
 ἐξ ἧν ἔτι ἰρ φόβω καὶ φειδοῖ
 κληπτοῦ· τὸ ἄριστον, ἐπεὶ δὲ
 καὶ τέλειον ἦμεν αὐτῶν κατὰ
 γνῶν ἀνοίαν, τὰς κατακλίας τῆ
 μελέων, καὶ ἄλλα πολλὰ κα-
 τὰ τῆσιν, καὶ ἐπεὶ ἠδ' ἠδον
 ἠδὲ τῆς ζυμίας· τὰ μὲν πρῶτα, ἄμφω ὑποπλοῦντες ἀκίλους ἐ-
 βλεπομεν, καὶ κληπτοῦ ὁ ἔτι· τὸ ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν ἰουδαίων, καὶ
 ἀνοσίχτων ἐλθόντων καὶ ἑσθίων ἀκείβητος λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῆς
 ἑσθίων ἀκείβητος ἐλθόντων, ἐλθὸν δὲ τὸ βίον ἄχρον ἐν ἠδον καὶ τρυφῆ, καὶ τὸ
 ὁμῶς

Hi mihi diuersorium dede-
 runt in eo loco ubi reliquie
 cœnæ domini ab ipsis im-
 portabantur per plures, ab
 altero carnes ac pisces, ab
 altero placente. inter has
 me inclusum relinquentes,
 abeunt lauatum. Ego omif-
 so hordeo, humano cibo
 ventrem referi. Cum rediisset,
 tum ex ciborum multi-
 tudine non animaduertunt
 cibos à me comestos, tum
 quia parcè, ne quid percipe-
 rent, comedi. Vbi illos id
 non perspexisse sensi, eorum
 fretus ignorantia, melioribus
 frustis corpus repleui.
 Tandem ut damnum cognou-
 ère, alter alterum illa sur-
 ripuisse suspicatus, pudore
 inuicem reicebant. Dili-
 geniùs igitur asseruantes,
 reliquas portiones deinceps
 frustra adnumera-
 rant. Ego vitam voluptuo-
 sam in delicijs agens, factus

σῶμα μὲν ἐκ τῆς σαυῆθες προ-
 φῆς ἀλίην λαλῶν ἐγγύθεν, καὶ
 τὸ δέρμα ἐπανθῆσθαι τῆ τριχῆ
 ἀπέπιλθην. οἱ δὲ γυναιότατοι,
 μέγα μὲν καὶ κῆ πώονα ὀρω-
 τῶν, καὶ τὰ λευθίστα μὴ δια-
 πανάμωρα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέ-
 τρω ὄντα, εἰς ἀπόνοιαν ἔρχον-
 ται τοῦ ὀλημυμῶν τῶν ἐ-
 μῶν. καὶ πεσελθόντων, ὡς εἰς
 τὸ βαλανεῖον ἀπιόντων, ἐπι-
 τα τὰς θύρας συγκλείουσι,
 πεσελθόντων ὁπῆ τινα τὰ ὄμ-
 ματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο
 τὰν ὄρων. καὶ ὅτε τὸ δόλο
 μηδὲν ἔδειξεν, κείων πεσελ-
 θῶν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγγύ-
 των, ὀρωντων ἄεισον ἀπι-
 σον. εἶτα δὲ τὸς ὀμοδόλους ἐ-
 κελουσι ἐπὶ τῶν ἐμῶν θέων.
 καὶ γέλωτος πολὺς ἐστίν. ὡς καὶ
 ὁ Διοσκόριδος αὐτῶν ἦκουσι τοῦ
 γέλωτος, θερμῶν ὄντων ἔ-
 ξωθῆν, καὶ ἤρετό τινα, ἐφ' ᾧ
 τούτων οἱ ἔξω γέλωσι ἐπὶ
 δὲ ἠκούσι, καὶ ἔξαναίεται τὸ
 συμποσίον, καὶ διακίψασ ἔ-
 σω, ὀρεῖ μὲν σουδὲ ἀγείει μείδιαι

sum corpore pinguior, adeo
 ut pellis ex pilis niuidis ad-
 modum luceret. Illi me pin-
 guiorem factum videntes,
 hordeum verò nequaquam
 minui, in suspicionem mei
 ducti simulant se foràs i-
 re lauandi gratia. clauso
 ostio, quid agam, per ri-
 mulas aspiciunt. Ego igno-
 rans dolum, ad prandium
 proficiscor. Illi primò ri-
 dere incipiunt in cibo asini
 desueto. Conseruis deinde
 ad id spectaculum vocatis,
 rident simul omnes vehe-
 mentiùs, adeò ut patronus
 peteret, quidnam accidisset
 ut adeò efferrentur risu. Ut
 causam perceperit, surgens à
 symposio, atq; introspicens,
 posteaquam me vidit sylue-
 stris apri frustra edentem, sta-
 tim ridens se intus corripuit.
 Ego ægerrimè tuli me in
 furto & gula fuisse depre-
 hensum. Ille suborito risu me

ἰαταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοῶντες, εἰσρέχεται ἔσω. καὶ γὰρ
 σφόδρα ἠγρότερον ἐπὶ τῷ Διοσκόριδῳ, λεπίπης ἅμα καὶ λίχνῳ ἔαλω-
 κῶς. ὁ δὲ ποτὶν ἔχων ἐπὶ μοι γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λευθίστα μὲν

ἅσα ἀγνοῶ, ἄς τὸ ἐκάνου
 συμπόσιον. ἔπειτα τράπεζαν
 μοι ἠφραθέναι ἔπει, καὶ ἂν ἴα
 αὐτῇ πομπὰ τῆ, ὅτε μὴ διαταξῶν
 ἔκλω ὄνα καταφαγῆν, κερία,
 ποπάδας, ζωμὸς, ἰχθῦς. Τὸ δὲ,
 γάρου ἢ ἰλαίου κατακίμφος,
 ἔτο δὲ, ῥάπυϊ ἰπινχυμφος.
 καὶ γὰρ τὴν τυχλῶ ὄρωρ ἦδυσ
 ἀπαλόν μοι πεσμαδιῶθην,
 καὶ μαδάω ὅτι με τὸ μόνον
 εὐδὲ παρῆν ἄνασάσσι, καὶ τοῖ
 ἦδυσ ἰμπηλυμφοθῆ, ὅμως
 ἔδειξον, ἢ πρῆξι παρασάσι.
 τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖ τῶ
 γέλωτι. καὶ τις ἔπει, καὶ ἠίτοι
 οἶνον οὐτῶ ὄνθῆ, λῶ τῆς αὐτῆ
 τῶ ἰγθασάμφοθῆ ἰπιδῶ καὶ ὁ
 Διόποτης ἐκείλῳ, ἀγγὼ τὸ
 πεσφῆ ἰχθῆν ἰπινον. ὁ Διόπο
 εἰκός, ὄρωρ με λιτῆμα πρῆδο-
 ξον, τὴν δὲ τῆ μὲν τὴν ἐμὲν κε
 λῶθῆ τῆ Διοικητῆ τινι καταβάσ
 ἦεν τῶ ἐμὲ ἀνυθῆ μόνῳ, ἢ ἄλλῃ
 λοτῶσῶρ, ἐμὲ δὲ πρῆδωνερ ἀε
 περὶ ὁθέρω τινι τῆ αὐτῆ νῆανι.
 σκωρ, ἢ ἔπει κατῆχῆν, ὅτε ποι
 ὦρ μάλισσῃ, χυρῶ γῆρ αὐτῆ
 διατάμω. τῶ δὲ γῆ ῥάδῆ λῶ
 παύλα, ἰπικκρον γῆ αὐτῆ, ἄς ἄ.
 παύλα, Διόδοσκῶρ. ἢ πρῶ τῶρ μῆ, κατῆχῆν ὡς αὐτῆ κλῆνῆ,
 ὅσθῆ

iubet & conuiuium deducit:
 deinde mensam parari ad
 multis cibis, ut nullus alter
 asinus eos potuisset edere.
 Cochleæ crude erant, pisces
 partim garo & olio, partim
 sinapi cōditi. Fortunæ ego
 arridentem mihi sentiens,
 cogitansq̄ his iocis salutem
 mihi offerri posse, mensæ ad-
 stans prandium sumpsi: qua
 ex re vniuersum conuiuium
 se in risum effudit. Cùm di-
 xisset quispiam: Bibet hic a-
 sinus & vinum, si quis mini-
 stret: idq̄ patronus iussisset
 offerri oblatum potaui. hoc
 ille præter modum admira-
 tus, duplex eius quo vendi-
 tus eram, precium annume-
 rari emptori iussit, meq̄ da-
 ri adolescenti cuidam liber-
 to suo, tum nutriendum, tum
 instruendum, quæ cūq̄ illum
 oblectare possent. Facile fuit
 illi me docere, parentem si-
 bi, facientemq̄ singula quæ
 monstraret. Primum flexi
 me in genua supra lectum

velut
 ὅσθῆ

ὡς περ ἄνθρωπον ἐπὶ ἀγκυ-
 νῶ, ἰππίουσαν, εἶτα καὶ περ-
 παλάειρον αὐτῶ, καὶ μὲν καὶ
 ὄρχηδον ἐπὶ τὸς Ἰδο ἰπανισά-
 μρον ὄρθρον, καὶ κατανάειν,
 καὶ ἀνανάειν πρὸς τὰς φω-
 νὰς, καὶ ποιῶθ' ὅτι ἰδιωτάμιον
 μὲν καὶ δὶχα τοῦ μανθάνειν
 ποιῶν, καὶ τὸ πρᾶγμα πει-
 βήζον ἡ δὲ ὅτι τὸ Διποτύου
 οἰνοπότου, παλάειρον, ὄρχηδον
 ὅτι τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς φωνὰς ἀνανάειν ἐν κα-
 ρῶ, καὶ ἀνανάειν καὶ ποιῶν δὲ
 ὀπότι θελήσωμι, ἤτοι, τοῖς
 ὀφθαλμοῖς τὸ οἰνοδόρον κινή-
 σασ καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ
 πρᾶγμα, ὡς παρὰ ὄξωρον, ἀ-
 γνοοῦντων ἄνθρωπον ἐν τῷ
 ὄνομα μόνον. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ
 ἰππίου μὲν, πᾶν ἰκάνων ἀ-
 γνοιαν, καὶ μὲν καὶ βαδίζων
 ἐμάνθανον, καὶ κομίζων τὸ Δι-
 σπότιον ἐπὶ τὸ νότον, καὶ πρὸς τὸν
 δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ
 ἀναβάτη ἀναίδητον, καὶ σκου-
 μοῖ ἡ πολυτελής καὶ σφᾶμα-
 τα πορφύρεα ἐπιβόλομαι, καὶ
 χαλκὸς ἑστὶ ἀχιόμιον, ἀργύρεον καὶ χρυσεῖον ἐπιποικίμινον, καὶ
 κἀδωνοῦ ἐξήπλοτόμην, μὲν ὅτι μουσικάτων ἐκφωνοῦντες. ὁ
 δὲ Ἄσινος, ἢ Διποτύου ὀμῶν, ὡς περ ἴφην, ἐκ τῆς Θεσσα-
 λονίκης

velut hominem docuit, tum
 sibi alludere, ac stantem pe-
 dibus anterioribus erectis
 psallere, ad eius quoque vo-
 cem annuere atque abnuere.
 omnia deniq; quae poteram,
 imitabar. Vulgatum iam per
 orbem erat, asinum vinum
 bibere, ludere, saltare, &
 quod mirabilius videretur,
 vocibus hominis obtempe-
 rare. Cum vellem bibere,
 oculorum nutu admones-
 bam ministrum. Miraban-
 tur haec omnes ut rem in-
 suetam, in seipsum hominem in a-
 sino esse. Laetabar eorum
 stultiitia, discens ambulare,
 ferre patronum, currere abs-
 que illa scissoris molestia.
 Eram sumptuosius ornatus,
 purpureis phaleris, freno au-
 ro atque argento distincto.
 Pendeabant in super iumenta
 bula, suavem sonum praes-
 bentia. Meneles patronus
 in Thessalonicam abiit,
 ob hanc causam, ut fe-

νοίνης δ' ἄνδροιληγισθὲν ἐπ' αὖ
 τίς τ' αὐτῆ, πῆσχετο τῆ παρὶ
 δι θείαρ παρὶξ ἐν ἀνδρῶν ὀ-
 πλοῖς πῶς ἀπῆλθες μονομα-
 χῆρ ἀδύτων, ἢ οἱ μὲν ἄνδρες,
 τῆς μάχης ἦδη ἔσθ' ἐν παρὰ-
 σκευῇ, καὶ ἀπῆλθ' ἢ πορεία,
 ἐξελκόμενοι οὐκ ἔαθον, ἀλλ' ἔτι
 τὸν ἀσπότην ἐφερον, εἰ ποτε
 χρεῖον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ
 τοῖς ὀχύμασιν ἐπιείκην χα-
 λκίον, ὡς δὲ κατ' ἐθῶν ἐπὶ
 Θεσσαλονικίῳ, οὐκ ἦν ὅστις ἐ-
 πί θείαρ ἐκ ἀπέριχτο, καὶ τὴν ὀ-
 ψιν τὴν ἐμὴν. ἢ ἦρ' ἐμὴ δό-
 ξα περὶληθῆσα ἐν μακρῷ, καὶ
 τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀν-
 θρώπινον τ' ἐμῶν ὀρχημάτων
 καὶ παλαισμάτων ἀπ' ὁ μὲν
 διασπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις
 τῶν αὐτῶ πολιτῶν, παρὰ τὸν
 πόδον ἐδέκνυτο με, ἢ τὰ πα-
 ράδοξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ ποίη-
 ναι ἐν τῷ θείανω παρὶτιθδ. ὁ
 δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόεδρον
 εὐρεν ἐξ ἐμοῦ πομπῶν πάν-
 δραχμῶν· κατὰ κλήθεσ γὰρ με
 ἐνδον, εἴχον ἐσώτα, ἢ τοῖς θεοῖ
 μύθοις ἰδῆν ἐμὴν, ἢ τὰ μὰ παράδοξα ἔργα, μὴδὲ τὴν θείαν λέγει
 ἦν. οἱ δ' εἰς κρόμιζον, ἄσπος ἄσπο τι τ' ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχ-
 θερὸν εἶνα ὄνε γαστρὶ δουραῶν· ἐχθρὸν ἦσαν, ὡς ὀλίγων ἡμῶν,

rebat, quod erat pollicitus
 patriæ, se gladiatorios lu-
 dos daturum: qui cum ad pu-
 gnandum parati adessent,
 nos manè profecti sumus.
 Ferebam dominum via du-
 ra & vehiculis difficili. Vbi
 Thessalonicam venimus, o-
 mnes ad spectaculum & me
 videndum conuenerunt: iam
 enim fama diffusa longius
 vulgauerat, me in modum
 hominis saltantem, varios
 ludos edere. Patronus post
 potum suis conciuibus (hi
 nobiles erant) in cæna me
 iocos illos incredibiles iu-
 bet edere. Libertus qui mihi
 hi præerat, faciens ex me
 quæstum, tenebat inclusum,
 eos qui meos ludos volebant
 aspiciere, aperta ianua, das
 eis q̄ nummis intromittens. il-
 li, aliud alter in meum cibum
 afferebant, & ea præsertim,
 que ventri asini minime
 conuenirent. Me & domini

& alio

ὧ ἀισπότη, ἢ τοῖς ἐν τῇ πόλει
 σωμαεῖδον, μέγας τε, ἢ πῶρον
 θανῶς ἢ δ' ἢ ἡγερόν φησι. καὶ ποσ
 τε γυνὴ ἔφη, ὁ μέρια λεκτι-
 μῆν, τὴν ὄψιν ἰκάνη, παρ-
 κληθῆ. ἔσω ἰδέω ἐμε ἀει-
 σῶντα, ἄς ἔρωτά μου θερυδον
 ἐμπίπτα, τὸν μὲν, τοῦ καπὸς
 ἰδῶ. τὸ ὄν, τὸ δὲ, ὧ πα-
 ραλόξω τῶν ἐμῶν ἐπιτιδων-
 μάτων, ἄς ἐπιθυμίαρ σωνε-
 σίας περὶ θῶ. καὶ ἔσληγε
 τα πῶς τὸν ἐπισάτω τὸν ἐ-
 μόν, καὶ μισθὸν ἀφῶρον αὐτῶ
 ἐπίσχετο, ἄ συγχωρήσεν αὐ-
 τῷ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀνα-
 πεύθω. καὶ ἐκέν. ὧ οὐδὲν
 φροντίσας, ἔτι καὶ ἀνύσαι τι
 ἰκάνη ἐξ ἐμῶ, ἔτι ἢ μὴ λαμ-
 βάνη τὸν μισθόν. καὶ ἔπειθ' ἔ-
 σπέρα τε ἡδὲ μὲν, καὶ ἔτι ἔ συμ-
 ποσίς ἀφῆνεν ἡμᾶς ὁ ἀισπό-
 τής, ἀνασπέρου μὲν, ἔνθα ἰκα-
 θῶσθον. καὶ τὴν γυναικα ἐ-
 ρομῆν, πάλαι ἀφῆν μὲν ἐπι-
 τὴν ἐμὴν ὄντων ἰκάνομιο δὲ
 αὐτῇ πεσοφάλαια μαλακὰ,
 ἢ σῶματα ἔσω κατ' ἐθῶς ἢ
 χαμόδιον ἢ μὴν ἀπρῆπις λῶ. ἔτα οἱ μὲν ἔ γυναικὸς θεράποντις
 αὐτῶ πρὸ πηλοσίον, πῶς ἔ δλωμῆς ἰκάθωδον. ἢ λυχνον ἔνδιον
 ἔκαρ μίγαν, ὧ πρὶ λαμπρόμφορ ἔπτα ἀπῶν μῆν, πρῆση

& aliorum civium epula &
 magnum & pinguiorem red-
 diderant. & mulier quaedam
 externa mei videndi cupida
 accedit, ut me aspiciat prae-
 dentem. ut aspexit, euesti-
 gio in cupidinem mei exar-
 sit, tum asini specie adducta,
 tum impulsa ludorum venu-
 state. Haec cum liberto ut ve-
 nam noctem mecum esse si-
 nat, magno precio pacifi-
 tur: qui parum curans mei
 iacturam, precio accepto,
 cum advesperasceret post
 coenam domini iussu abiens,
 me ad locum ubi dormie-
 bam, perducit. Ibi mulie-
 rem inuenimus lectum in-
 gressam. pulvinaria mollia
 importata erant, vestes quo-
 que, & stragulae, & stratum
 decens humi positum. Mu-
 lieris serui alio in loco ab-
 eunt iuxta domum dormi-
 tum: illa lumen intulit per-
 magnum, igni simile: exu-
 taq; veste, nuda propter lu-

τῷ ἄλλῳ ζῶντι δὴν. καὶ μύρον
 ἔκτινεν ἄναβαστον περὶ χρομί-
 νη, τότε ἀναφέρεται, καὶ μετὰ
 μιν εἶδη, ἐνθῶν μάστιγα τῶν ἴ-
 νά μου μύρων ἐνέπλησθη. ἔς
 τὰ μετὰ καταβλήσῃ, καὶ οἷα
 πῶς αὐτῆς ἐρῶ μύρον, καὶ ἄν-
 θρωπον διελίξῃ. καὶ μετὰ
 πῶς φορβάσῃ ἐπιλαθομένη,
 ἐπὶ τὸ χαμόσπιον ἴλην. καὶ
 γὰρ ἔδην πρὶν ἐπιλαθῆναι
 τῷ ἄνδρὶ τῶν δεινῶν, καὶ οἷ-
 να δὲ παλαιῶν σοφῶν ἰσχυ-
 ροῦμαι. καὶ τῷ ἄλλῳ τῶν
 μύρων οἰστρομένη, καὶ τῶν πα-
 ρείων ὄρων πάντα καταλέ-
 κεινομαι, καὶ σφόδρα ὑπόρου,
 ὅπως ἀναδύσῃμαι τῶν ἀνθρώ-
 πων, καὶ εἰς ἐξόταν ἐγὼ ὄναρ ὄ-
 νη, σιωποῦσας, ἀπὸ δὲ τοῖς
 ὄνοις σωθῆναι ἔτυχεν ἐφαψά-
 μηνος, οὐδὲ γινώσκω ἐχθροῦ μου
 ὄντος. καὶ μετὰ καὶ τῶν ἄλλων
 ἐχθρῶν μὲν ἔτι, καὶ ὄχι μὲν
 ἔτι γὰρ ἀσπασθήν, καὶ γὰρ
 ὡσπερ ἀνδροφόνος, καὶ μετὰ
 σὺ δὲ μετὰ ἄλλων ὅπως δέου-
 σι δὲ δὴν ἢ δὲ γὰρ σοφοῖς τοῖς
 ἐπιλήσῃ, καὶ τῶν ἄλλων ὡ-
 περ ἀνδροφόνου, ὡς ἔδην ὁ κα-
 τὰ τὸν ὡσπερ ἀνδρὶ παρὰ

men stetit : deinde ex alia
 bastro proferens onguen-
 tum, se primum tum mun-
 git, narsēq; onguento replet:
 postmodum exosculatur, ea
 loquens, quæ amor in homi-
 nem dilectum proferre con-
 git. Deinde me fure in stra-
 tum trahit. Ego nequaquam
 tertio egens horiatore, quò
 ducor accedens, cum vno
 veteri essem resperfus, vni-
 guenti quoque odore inci-
 tatus, pulchritudine insuper
 puellæ commotus, inclino
 me, dubius quònam pacto
 concumberem cum muliere.
 nam ex quo asinus fui, ex-
 pers coitus fui : neque cum
 asinis in ea re consueveram,
 neq; asinam cognōram. Itaq;
 haud paruus mihi timor ina-
 cesit ne scinderem dilace-
 raremq; in coitu mulierē, ac
 postmodum tanquam homi-
 cida meritā subirem pœnam.
 sed hæc incassum à me cogi-
 tabantur. nam mulier multū
 amatorijs me osculis prouo-
 cans, vbi me ad opus para-
 tū sensit, vt homini superin-
 cumbentē

κἀμὲν ἤ, πρὸς ἐβλάμηνταί με, καὶ
 ἔραξ' ἔσω, ὄλον ἠπιδέξατο.
 ἔα γὰρ ἦν ὁ δέλος, ἰδίδοικαμ
 ἔτι, ἢ ὀπίσω ἀπύγομ ἰμαυτὸν
 ἀπριμα. ἢ δὲ τ' ἐσθ' ὅτ' τῆς
 ἰμῆς ἤρετο, ὡς μὴ ποχαρεῖν,
 ἢ αὐτὴ ἀπὸ τὸ φῦγον, ἰσά
 δὲ ἀκρεβῶς ἐπέσθω, ἔτι μοι ἢ
 πρὸς ἔμ πρὸς τὴν ἡνωακὸς
 ἠδονὴν τε καὶ τέρψην, ἀδ' ὡς
 λοπαδὸν ἠπυρέτω, ἰνονήμνος,
 ὡς ὄλον ἔλω κακίωρ ἢ τ' Πα-
 σιφάνς μοι γ. ἢ δὲ γυνή, ἔτος
 τῶ ἀραῖς τὰ Αφροδίσια ἰβί-
 μν, καὶ τ' ἀπ' ἰ σωσσίας ἠδο-
 νῆς ἀπόρις, ὡς ὄλον τῶ
 νυκτα ἔν ἰμοι ἰ διαπάνησιν
 ἄμα ὃ τῆ ἠμέρα, ἢ ἢ ἀνασῶ
 ἀπῆα, ὠσθε μὲν πρὸς τ' ἰωτ
 σάτῶ τῶν ἰμὸν, οἷσθ' ἐπὶ τῆς
 αὐτῆς τ' μὴ δὲ τ' αὐτὸν ἢ νυκ-
 τῆς. ὁ δὲ ἄμα ἦν πρὸς ἰωτ
 ἐν τ' ἰμῶν ἡνὸ μνος, ἢ τ' ἰ
 σπότῃ καυότῶν ἐν ἰμοι ἰπι-
 διαξάμν, ὠγκατακεί με
 τῆ ἡνωακῆ. ἢ δὲ κατεχέτο
 μοι δειῶς. καὶ ποτὶ ἰν.
 ὄλον ὁ ἰπισώτης, ἀπαγγίλ-
 να τῶ δεισπότῃ τὸ ἔργον, ὡς
 τῶ αὐτὸς διδλάξας. καὶ ἰμοῦ

cumbens me complectitur,
 ac paulū in eleuans, totum
 inguen accepit. Ego uim
 retrocederem, adhuc refors
 midans, illa meos amplexa
 clunet, ad sese trahit, ceden-
 tem paulò Quorsum, ina-
 quiens, refugit atq; acrius
 complexui inhaeret. Vi ue-
 rò sensi supellectilem iam
 mihi deesse ad explendam
 faminae libidinem ac volu-
 ptatem, timore deposito,
 haudquaquam amplius in-
 sequenti cedens, eius obtenta
 peravi libens cupiditati exi-
 stimauiq; non esse me Pasi-
 phaëi adultero deteriozem.
 Hoc pacto in uersa nox ve-
 neri data est, in voluptatem
 coitus frequenter consum-
 pta. Cum dies aduenisset,
 abiens mulier custodē meum
 conuenit, precioq; noctem
 aliam redemit. Ille diuor
 meo opere factus, quum
 rem domino significasset,
 cum famina reliquit inclu-
 sum: qua priori exerci-
 tio intenta, voluptati ope-
 ram summo cum desiderio impendit. Liberior interim
 vesperi,

μή ἀδίδει. Ὁ δὲ ἀγαθὸν ἰσπερ
 ρας ἦδ' ἡ, ἐνθα ἐκασθ' ἄλλοθεν, καὶ
 Δία τιν' ὅπως τ' ἑθέρως δει-
 κνύσι με, ἐνδ' ὅρῃ τῆ μάρασι συ-
 νουναζόμενον. ὁ δὲ ἰδὼς τῆ
 θίας, καὶ διμωσίει με δάξαι
 ταῦτα νοιοῦντα ἐπιθυμῶσι·
 καὶ ἐκλούει πρὸς μεθ' ἑαυτοῦ ἕξω ἔ-
 ῶ ἀπ' ἑρ, ἵνα, ἕφ' ἡ, ἐν τῆ ἡμέ-
 ρα, τῆς θίας παραγωμῶν
 ἔδ' ἡ ἐς τὸ θέατρον, οὐδ' ἅτινι
 τ' ἑσθ' ἀδικασμῶν γυναι-
 κῶν, καὶ πωδῶν ὄφθαλ-
 μοῖς ἐπι πλὴν γυναικῶν ἀναβή-
 σται καὶ τινὰ τῶν γυναικῶν,
 ἢ τις κατεκείτω θεγείσις ἀ-
 ποθανῶν, ἀγοροῖν ἐνδ' ὅρῃ παρ'
 ἑμὲ, καὶ πεσοῖται τε ἐκείλων,
 καὶ ψάσῃ ἑμοῦ. ἔτα τὸ τε-
 λωταῶν, τῆς ἡμέρας ἐκείνης
 ἐνθάσος, ἐν ἡ τὰς φιλοτιμίας
 ἦβ' ὁ ἑμὸς Διοπότης, ἐσθ' ἄ-
 γαρ ἐγνωσάμ' ἐς τὸ θέα-
 τρον, καὶ ἐσθ' ἑρ ὄτω, ἐκίνη ἑ-
 μὲν ἀλ' ἡ, ἀπ' ἡλῶν ἰνδ' ἡ-
 κῆς ἀποποιμήν, χροσῶ ἑσθ' ἡ-
 νομήν, ἐπὶ ταύτης με ἀνα-
 κλίνοι, ἡ ἀκῆ μοι πλὴν γυναι-
 κα πρὸς κατέκλιναρ. ἔτα οὕτως ἡμᾶς ἐπὶ θλώσῃ ἐπὶ τιν' ὅ μὴ-
 χανίματ' ὅ, καὶ ἔσω ἐς τὸ θέατρον πρὸς ἡ γυναικῶν, καὶ τὸ θηκῶν
 ἐν ὄ μὲν ἑσθ' ἡ, καὶ οἱ ἀνθρώποι μετὰ ἀνδρῶν ὅ, καὶ ἡρότ' ὅ πάσῃ
 χροῖ

vesperi, me inscio. ad inter-
 riorem in quo dormieba-
 mus locum perducio patro-
 no, me per rimulam osten-
 dit cum adolescentula coe-
 untem. Eo aspectu oblecta-
 tus, rem prohibet efferri, cu-
 piens me in theatrum duci
 ludorum tempore, quò id
 meum spectaculum in alia
 qua ex his quæ ad bestias
 damnate essent femina, in
 conspectu omnium videre.
 tur. Ac ad me introductam
 mulierem mihi herere, ὅ
 demulcere manibus iubent,
 ut cum ludorū instaret dies,
 in theatrum deduceremur,
 omnibus spectaculo futuri.
 Lectus erat magnus, ex In-
 dica factus testitudine, atque
 ornatus auro. In hoc me col-
 locant, ὅ iuxta ponunt mu-
 lierem: deinde supra machi-
 nam lectū positum in mediū
 theatri ferunt, magna cū ac-
 clamazione populi plausibus,

manus
 χροῖ

ἄλλοις ἐξήλασεν ἐμοὶ καὶ τὰ
 πρῶτα ἡμῖν παρέλασεν, καὶ ὅσοι
 ἀξιοποιοῦμεθα ἐν αὐτῇ ἐκα-
 το, ὅτε πρῶτον τῶν ἀνθρώπων
 ἐν δάπνῳ ἔχουσι, καὶ παιδῶν ἡ-
 μῖν παρὰ σὺν κούρῳ, οἰνοχόοι
 ἡλαστοί, τὸ οἶνον ἡμῖν χυσιῶ
 ὄγκον ἔχουσι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστά-
 τῆς, ἐὼς ὅτι ὄψην, ἐκένωσέν με
 ἀεισῶν. ἐγὼ δὲ ἄμα μὲν ἡδὺς
 μῖνον, ἐκ τῶν θεῶν κατὰ κέ-
 μῃον, ἄμα δὲ ἰδιδίον, μὴ πῶ
 ἄρκετον ἢ ἡν ἄναπνῆσθαι
 ταί, ἐν τῷ τῶ δὲ τινὲν ἄνθη,
 φέρουσαν, παροδούσαν, ἐν
 τοῖς ἄλλοις ἀνθεσι. ὁρῶ καὶ
 ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μη-
 δὲν ἐτι ὀκνῶν, ἀναπνῆσθαι
 ἡέχουσι, ἐκ πύλλω. καὶ οἱ δὲ ὄντο
 με ἀντιπῶσαι ὄρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιπέχων, καὶ
 ἀπανθισόμενον ἀπὸ αὐτῶν
 ἀνθῶν, τὰ ῥόδα, κατὰ πινον.
 τῶν δὲ ἐτι θαυμασίων ἐπὶ
 ἐμοί, ἀπὸ πύλλω ἐξ ἑμῶν ἐκείνη
 ἢ τῶν λεπτῶν ὄψιν, καὶ ἀπόκω-
 ται, καὶ ἀφανὲς ἡν ἐκείνον
 ὁ πάλαι ὄντων, ὁ δὲ Λού-
 κιν ὁ αὐτὸς ἐνδορμοὶ γυμνὸς
 ἄσκητα. καὶ ἀπαρλόξω τῶν
 τῆ, καὶ μηδὲ ποτε ἐλπίσασθαι
 ἅπαντα ἐκ πηληγερέοι, δε-

manus aduersus me exten-
 dēis. Nobis mensa erat plu-
 ribus preparata rebus, quæ
 in cœna deliciarum causa
 hominibus apponuntur. Ad-
 stabant nobis formosi pueri
 pincernæ, vinum nobis au-
 reo poculo ministrantes. Ibi
 custos adstans meus, iubet
 me prandere. Verecunda-
 bar in theatro situs, et si-
 mul extimescebam ne quis
 versus aui leo ac me dila-
 niandum profliret. Hic ego
 inter alios flores recentium
 rosarum folia conspicatus,
 statim è lecto profluo. Ar-
 bitrantur reliqui me ve-
 luti saltaturum ad ludum
 præbendum surrexisse: ac
 ego inter homines ad flo-
 res usque delatus, rosas fe-
 lectas pascor. tum singulis
 rem admirantibus, iumentū
 specie depono, omniq̄ prio-
 ris asini sublata forma, in
 Lucium illum priscum ante
 eos nudus redij. Hoc inspe-
 rato veluti nurrando mon-
 stro stupefactus populus

νὸν ἐπιθορύβουσαν, καὶ τὸ θέα-
 τρον ἀς δύο γνάμους ἰσχυρίζο-
 σι ἢ ἄλλω ὡσπερ φάρμακα δι-
 νὰ ἐπισάμφορον, καὶ ἑκαστὸν τι
 πολύμορφον, ἡξίου ὄνθους
 ἔνδορον πνεῖ μὲ ἀφθανῆν· οἱ
 δὲ περιμᾶνσαι καὶ τὸς ἀπ' ἑμῶ
 λόγους ἔλεγον δῖαν, καὶ πρό-
 τήρον διαγνώσαν, ἃ δ' ἴτω δις
 κάσαι περὶ τούτων, καὶ ὡς ἔρα-
 μῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἑ-
 παρχίας (ἔτεχε δ' ἡ θεὰ ταύ-
 τη παρῶν) ἔλεγον κἀνωθεν,
 ὅτι γαυί μὲ Οὐρανὸν, γυναι-
 κὸς Οὐρανὸς δόλην, κρίματι
 μεγαλομυθῶ ἐπαλάψασα,
 ὄνομα ποίησαι, καὶ ἰνέτωρον
 αὐτὸν, λαβόντα ἔχρα μὲ ἰρ-
 φουρᾶ ἴσ' ἄρ αὐτὸν πείσαι-
 μι, ὡς δὲ καταψύδομαι, οὐ-
 τω γηροίας, καὶ ὁ ἄρχων, λί-
 γη, φησί, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν,
 καὶ γούτων τῶν σῶν, καὶ συγ-
 γνήων, ἢ τινος φησὶ ἔχρα
 τῶν ἡνὰ πρὸσέκοντας, καὶ πῶς
 ληρ. καὶ γὰρ πατέρων, ἔφην,
 εἴ μοι Λόκιος, τῶ δ' ἀδελ-
 φῶ τῶ ἑμῶ, Γάιος· ἄμφω δὲ,
 τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ
 ἔχοντες, καὶ γὰρ ἰσοπέων καὶ ἄλλων ἡμῖ συγγραφῶν, ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγεῖον δὲ, καὶ μάντις ἀγαθὸς πατρὸς δὲ ἡμῖν Πάπας

magno coorto murmure, in
 diuersas sententias distras
 hebatur. alij vi magnum,
 inq; varias formas mutari
 solitum; statim igni com-
 burendum: alij paulò expe-
 ctandum, meq; prius audien-
 dum censebant, ac postea
 sententiam ferendam. At e-
 go ad praefectum urbis, qui
 aderat in theatro, currens,
 dixi me à serua Thessale
 mulieris, quae magna erat,
 vnguento perfusum, in asi-
 num fuisse conuersum, ro-
 go me in custodia detineat,
 quoad certior fieret me lo-
 qui vera. Dic, inquit pra-
 ses, tuorum parentum & coa-
 gnatorum: si quos habet,
 & ciuitatis nomen. Patrem
 esse mihi Lucium respondi,
 fratrem Caium, eodem quo
 ego vocatus cognomine: me
 historiarum aliarumq; re-
 rum scriptorem, fratrem
 poëtam atque augurem es-
 se, patriam urbem Achaia

Patris.

ὅς τις Ἀχάας. ὁ δὲ Ἀσινὸς, ἐπὶ
 ταῦτα ἔκυσε. φιλοτάτων ἰμοί,
 ἔφη, λίαν ἀνθρώπουδ' εἶ, καὶ
 ἔγωγε, οἷόν τι μὲν ἐπὶ δόξας
 μύθων, καὶ δάροισι τιμησάν-
 των. καὶ ἐπίστευμαι ὅτι ἔδην
 ψεύδου, πῶς ἐπέων ὄν. καὶ
 τὸ δὲ φρεὶ ἀναπηδύσας, πρὸς
 βιάμεται, καὶ ποτὰ ἐφίδη,
 ἑοῦ μὲν καὶ οἷκαδ' ἔρχου, ὡς
 ἐκυτόρ. ἐν τούτῳ δέ, καὶ ὁ ἄ-
 σινος ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύ-
 ριον, καὶ ἄλλα μοι ποτὰ ἀλο-
 γισθῶν. καὶ τὸ μὲν ὁ ἄρχων
 ἀγμοσίαι, πάντων ἀκούων,
 ἐκρήθια. καὶ ἐκθόντου ἐπὶ θάλα-
 σσιν, καὶ ἐπὶ ἰσχυρά μεθ' αὐτῶν,
 πλὴν ἀρσενίων ἐνθελύμεθα, ἐξ
 ἧδ' ἡ κρῆταισιν ἐν ἔγνωρ,
 ἐκθῆν παρὰ πλὴν γυναικῶν
 πλὴν ἐραδιῶσιν μὲν τὸ ὄντι,
 κακίωρ αὐτῆ φανέσθαι λέγων,
 νῦν ἐν ἀνθρώπων ὄν. ἡ δὲ μὲν
 ἔσμεν τὴν ἑσπερίαν, πῶς
 φάσθω, οἶμαι, τὸ πρῶτον.
 ἢ ἐπιτροπὴν ἢ διαπύρ
 στω αὐτῆ, καὶ καθ' ἑαυτὴν ἰκέ-
 ται. καὶ γὰρ ἐπὶ δόμω, νε-
 κείσας ἄξιον ἐν νομίω, ἢ
 ὄνομα ἀγαπητότα, νῦν γυναι-
 κῶν ἀνθρώπων ἐπιτροπῆν, καὶ πλὴν ἐραδιῶσιν ἑσπερίαν, καὶ

Patras. Quae ubi praeses au-
 diuit: Hospitis, inquit, filius
 es, hominis tibi amicissimi,
 qui me domi solitus est exci-
 pere, & donis prosequi. Scio
 te nil mentiri, tali paren-
 te natum: de qua sella descen-
 dens, me amplexus exoscu-
 laur, ac deducit domum.
 Interim meus aduenit fra-
 ter, argentum asserens, aliā-
 que multa. Cum praeses ad-
 stantibus omnibus me mis-
 sum fecisset, ad mare de-
 scendimus. Preparata iam
 nauis, commeatuque imposito,
 optimum factum sum ratus.
 priusquam abirem, fami-
 nam conuenire quae me asi-
 num adeo dilexerat. multo
 enim magis virum me asino
 pulchriorem fore sibi chae-
 rum existimaui. Illa admo-
 dum laeta me vidit, reimi-
 raeulo delectata, ac cenare
 cubareque secum horiata est.
 Existimabam illam quae asi-
 num dilexisset, multo maiore
 in homine voluptatem sum-
 pturam. Quum cenassemus,

Δειπνῶ οὐδ' ἀπὲρ, καὶ ἐκ τῆς μύρου
 ἀείρομαι, καὶ στεφανύομαι τῷ
 φιλοτάτῳ, καὶ ἐς ἀνθρώπου μοῖ
 ἀνατώσαντι ῥόδοιο. ἔπα δ' ἄν
 ὑψιβασίᾳ, ἤδη καὶ καθύ-
 δειρ ἔδη. καὶ γὰρ δὲ ἑπανίστα-
 μαί, καὶ ὡσπερ εἰ μέγα τι ποιῶν
 ἀγαθὸν, ἀφ' ἑδύομαι, καὶ ἰσα-
 μαι γυμνός, ὡς δὴ δὲν ἔτι
 μάλλον ἀρείων, ἐν τῆς πρὸς
 τὸν ὄνον συγκρίσεως ἢ δὲ, ἐς
 παρὲν ἔδ' εἰ μὲν πάντα ἀνθρώ-
 πινα ἔχοντα, πεσπύσσασά
 μοι, ὃ φθάρη ἀπ' ἑμὸς, ἔφη, καὶ
 τῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποί-
 ἀπιδάωρ, λοιμύση, ἐμὸς δὲ ἐξ
 ρομύς, τί ἔρ καὶ ἡμάρτητά
 μοι τῶντορ; ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ
 Δία, ἐχὶ σὺ, ἀπὸ τῶ ὄνον τῷ
 σὸ ἰρῶσα τότι κένω, καὶ ἐχὶ
 σοὶ σωμακάθουδον. καὶ ὡμίω
 σὶ καὶ νῦν ἑξ ἑκένω γὰρ μό-
 νορ τὸ μέγα τῶ ὄνον σύμβουλον
 δεσάξωρ, καὶ σύραν· σὺ δὲ
 μοι ἐκίλυθα, ἐξ κένω τῆς
 λῶ καὶ χησίμω σῶς, ἐς πῶθη-
 κορ μεταμορφωθείς. καὶ κα-
 πῆ ἠδὲν ὄνυς τὸς οἰκίας,
 καὶ κηλῶα με, τῶν νάτων με-
 τίωρον, κομιθῶα ἐξω τῆς
 οἰκίας. καὶ ἐξωθῆς πρὸ τοῦ δωματίου, ἐξω γυμνός, καλός,

unguento ungor: coronatq[ue]
 ex amantissimis rosis, ut quae
 mihi formam hominis resti-
 tuissent, imposita capiti,
 quum tempus dormiendi iam
 nocte intempesta adesset,
 vestes exuo adstant nudus,
 veluti rem gratam fami-
 nae facturus, quum pro asi-
 no virum haberet. At illa
 ut me nudum aspexit, et
 singula hominem esse, in me
 expuens: Abi hinc in malam
 rem, ait: abscede ocyus, ali-
 bi dormiurus. Cum pe-
 rem quodnam ob erratum
 meum id diceret: Quoniam
 non te, ait, sed asinum dile-
 xi, quo cum non tecum con-
 cubui. Equidem arbitrabar
 te asini solam speciem depo-
 suisse: insigne illud quod di-
 lexeam, servasse: tu vero o-
 misisti id, quod solum in asi-
 no pulchrum videbatur atq[ue]
 vile, in simium quendam cons-
 uersus. statimq[ue] vocatis do-
 mesticis mandat, extra do-
 mum foras me nudum eij-
 ci. Ego ante domum nudus,
 ἵστανθ.

ἔσθρα νόμῳ, καὶ μεμνησ-
 μή, τὴν γὰρ γυμνὰ περι-
 δαβῶν, Ἰατρὴ σωκράτους δ' ὄρ.
 ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ἄν,
 ἔθρον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς
 τὸν ἀδελφόν, τὴν ἐμαυτὸν ἐν
 γίλωτι συμφορὰν ἐπέσταλκ' ἔ-
 πόλεως, διξίθ' πνώσαντ' ἄ-
 νίμυ, πλοῦτον ἔνθεον, καὶ ὀλί-
 γας ἡμέρας ἔρχομαι εἰς τὴν
 ἐμεῖν πατρίδα. ἄντα ὅθ' αὐθροῖς
 σωτῆρον ἔθρον ἢ ἀναθήμα-
 τὰ ἔθνα. μὰ Δῖ, ἐκ ἐκκλιωδὸς
 πρῶκτ' ἔθ' ἄν τὸ τῷ λόγῳ,
 ἄν' ἔξ ὄντος πικρῆς, εἰ
 μακρὸν ἄνν, καὶ ὅτ' αὐτὸς δὲ μόλις, εἰ μὴ ἀνασταθῆς.

coronatus, vnctus, in nud^o
 solo iacui. Diluculo mat^e
 versus respiciens, nudus fra-
 tri narraui non absque risu
 infortunium meum. Vento
 deinde flante nauem ascen-
 dentes, paucis diebus in pa-
 triam venimus: vbi Dijs meae
 salutis auihoribus sacra per-
 solui, ac in templo dona sus-
 spendi: non quod^o ex canis
 podice (vt vulgò aiunt) sed
 ex longa asini peregrinatio-
 ne, ac vix tandem in patriam
 redierim, salutem cōsecutus.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Lucianus Magiæ studiosus, scribit se petijſſe Theſſa-
 liam, deſiderio diſcendæ magiæ flagrans, ibiq; dum
 ſe in auem verti cuperet, in Alinum à Palaſtra ancilla
 vnguenti & veneficij potentia, humano tamen perman-
 nente animo, eſſe demutatam, multasq; ærumnas
 exantlaſſe, donec guſtatis roſis, in priſtinum hominem
 reformaretur, atque priſtino decori & venuſtati redde-
 retur. Lucianum imitatus eſt L. Apuleius.

4 THESSALIAM.] Græciæ regionem, cuius montes
 ſunt 24. nobiliſſimi, ſtamina quoque inſigniora aliquot, & in-
 ter celebres vrbes Hypata, Patara, vbi Apollo dabat reſponſa
 hyemalibus menſibus & Lariffa, à qua Achilles Lariffæus

ditus est. b Maga est præcipua.] Non erant olim Magi plebeia fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos ac Indos, ex regia stirpe proceres, qui in secretioribus philosophia & aris Mathematicæ arcanis edocuit, sagacissimi sympathia rerum naturalium & diuinarum exploratores ex quarum sympathia & antipathia admiranda & vulgo incredibilia opera producebant. c Hos in beluas transmutans.] De hominum & brutorum metamorphosi in alios formas Aristot. de Mirabilibus audiis. Ouid. lib. 14. Metamorph. Plinius lib. 8. cap. 22 & lib. 10. Aristot. lib. 9. cap. 36. & 8. cap. 5 Solinus lib. 9. Augustin. lib. 18. de ciuitate Dei cap. 16. 17. & 18. cuius verba hæc sunt: Nec enim ait, Demones aliquid, præcipue in animam, operari possunt, nisi permiserit, cuius iudicia occulta sunt multa, iniusta vero nulla. Nec enim Demones naturas creant, sed species tenuis, quæ à vero Deo creata sunt, commutant: & præstigator ille phantasmibus homines, obferatis sensibus illudit. Hæc terribiles hominum metamorphoses Virgil. quibusdam herbis ponicis, & carminibus Circes Homerus acceptas referunt. Virg. Ecl. 8.

Hic ego sæpe lupum fieri, & se condere syluis
Mœrim, sæpe animas imis exiit sepulchris,
Atq; fatas aliò vidi traducere mœsses.

De Diomedis sociorum, & Arcadium in lupos metamorphosi: Varro d. Exernus & advena.] *Ἐξέρων*, *ἄδυνα* *ἄδυνα*, aut *ἄδυνα*, aut *ἄδυνα* dii vi Latini inter dorum negocium. Cicero in epistola quadam ad Q. Frat. Callisthenem dicit esse vulgare & notum negocium. Idem alibi: Teucris illa, tantum sanè negocium. Vulgare autem & notum, trinitale, in quo nihil admodum excellat Theocritus:

— *σοφῶντι χριπῆ ἀργῶν* &c. e. Seruis enim & honesta & turpia.] Quibus in domibus, aut præfamilias, aut materfam. nequiter libidinè sequè viuas, in eis seruos non esse seruos, neque communi conditione seruicatus vii, sed liberius, licentius, dissolutius viuere, & quotidiana docet experientia, & Cicero in Cælicana defensione grauissimè & sapienissimè dixit. Serui enim, ut hic Lucianus nos ter, ponit.

nis, omnium conscij sunt, quæ à dominis aut pulchre aut turpiter fiunt. Quocirca qui ea designant flagitia, quæ latere atque occultari expediat, ij, tantum abesse vt memantur à seruis, ipsimet metuent seruos: vt pose quos necessarid habeant astidios suorū facinorū testes. Miserrima igitur est impurè ac turpiter viuentium conditio quibus ad cetera damna illud etiam accedit, vt in quos imperium exercere debeuerant, eos reuereri ac metueri adigantur. f. Palæstra penes focum.] Palæstra iocosè inditum ancilla nomen, vt apud Plaut. in Cistellaria, cuidam Gymnasium. g. Adamantinus.] Solide firmæque sententiæ, inexorabilis, inexpugnabilis. Huic proverbio incredibilis huius lapidis durities locum fecit, vt tam de animi fortitudine, quæ virtus sit, hoc est, honesti iustique causa suscepta, quam etiam de obturata aliqua mentis destinatione, quæ nulla queat ratione loco dimoueri, posset intelligi. Hinc idem Lucianus in Pseudomante mentem adamantinam dixit, & in Tragopodagra Chorus dixit, podagram adamantinum habere ingenium. h. Cognito ui me alinum euasisse.] Vitia quidem non tam corpus quam animam, verum hominem immutant. Sunt enim vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyias, libidinosi, in Saryros, obsceni in porcos, asinos siue iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. Vide Platon. circa finem octauæ dialogi de Iustia. Augustin. de ciuit. Dei lib. 18. cap. 17. & 18. Plato dum antiquorum fragmenta sequitur, ne sacratioris illius doctrinæ, quam apud Aegyptios perceperat, arcana propalaret, hæc non incuriosè irastavit, ac de alijs quidem animalibus passim multa: de asino verò hoc præcipue dixit disputante apud Phædonem Socrate: Homines quos fadis concupiscentijs manus dedissent, ventri que dediti per inuicem atque lasciuiam in gloriam inutilemque egissent vitam, neque quicquam pensi pudoris re habuissent, in asinos post obitum deijci. i. Veni ne fecenum. } Non solum zelotypia etiam ita equi laborant, sed etiam inuidia & amulatione: vt Aristotelis illud rhet. lib. 2. sit verissimum, docens inuidiam oriri erga vicina & cognata. Nullus enim inuidet diuersi generis rebus & vixit & rebus & rebus inuicem. Et enim inuidere nouit

ipsa affinitat. Sic equi rivales dentibus & calcibus castigant.
 k Laurum vocat homines, malum & asino & equo cibum.] Asini & anseris auersum adeo est à poëticis studijs ingenium, vt Phœbeam arborem laurum, quam sibi exitialem, si eius folia rescantur, intelligunt, pertinacissime fugiant. l Quod olim Candauli.] Videtur alludere ad historiam Candaulis, quæ est apud Herodotum libro primo. m Partem syluestris asini ei dono misit, quum canes.] Asini Syluestres in delicijs ciborum olim fuerunt qui licet sint generis valentissimi, in quo plurimum est alimenti, vt docet Celsus: Galeus tamen eius carnem mali succi, & digestu difficilem iradit. Plinius verò lib. 8. sic ait: Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui. Pullis eorum seu præstantibus sapore, Africa gloriatur, quos Latifones appellant ὄνοι ἀγριοί, Latini onagrum, asinum agrestem, syluestrem & ferum vocant. n Alino conspecto.] Adagium dici solitum in eos, qui stoltitiam suam dum in præstudium assimulare, ridiculè produntur. o E canis podice, vt vulgò aiunt.] id est, culo. Dictum videtur à Luciano, pro eo quod est, rebus anxijis atque angustis: quòd ea pars arctior sit huic animalij, quam obrem & excernunt difficiliter: Laërtius ait, vulgò iactatum fuisse in Zenonem, quòd in canis postico de republica conscripisset, vel quòd nimis anxie, vel quòd ineptè.